MEGBOCSÁTÁS

Kortárs Novellák 2023

Antológia

Születésnapi könnyek

Írta: Erdős Sándor

Pontosan ma van két éve, hogy elhagyott. Teljesen váratlanul és minden előzmény nélkül.

A hiányát feldolgozni a mai napig nem tudtam, pedig Isten látja a lelkemet megpróbáltam mindent. Az életem teljesen céltalannak éreztem és az önbecsülésem is romokban hevert. Ma van a születésnapja, amit már második éve nélküle ünnepelek meg. Az asztalon egy vázában csokor rózsa, a hófehér abroszon két tányér és pohár, valamint egy üveg bor bontatlanul. Tavaly is így készültem a születésnapjára, persze hiába.

Ragyogó nyári nap volt, mikor kéz a kézben sétáltunk a folyó partján hallgatva a csacsogó hullámok énekét szerelemmel eltelve. Andit már régóta figyelemmel kísértem, mert a szinte angyali jelenség azonnal felkeltette érdeklődésemet. Ragyogóan kék szeme és derékig érő, pajkos szellőben szanaszét repkedő, szőke haja földöntúli jelenséggé tette számomra a lányt. Kis falusi moziban fogtam meg először a kezét, ahová sok álmatlan éjszaka után meghívtam egy előadásra. Egész délután készültem mind lelkileg, mind pedig a megjelenésemet illetően arra a randevúra.

A mozi után hazakísértem és gyermeki csókkal búcsúztunk egymástól, azzal az ígérettel hogy egy következő találkozóra is el fog jönni velem.

A folyó partján való csendes sétánk már a sokadik randevúnk és csókunk után történt a csodás nap ragyogó sugarai alatt. Úgy döntöttünk, hogy összekötjük az életünket, hiszen már egy éve jegyben jártunk és szerelmünk egét, látszólag, egy felhő sem takarta. Össze is költöztünk egy kicsi, de otthonos házba. Boldogságom határtalan volt, hiszen megkaptam amit oly régóta vágytam, ennek az angyali jelenségnek a kezét. Közös életünket tervezgetve estéken át beszélgettünk a jövőről, a boldogságról és szerelemről.

Andi a vendéglátóiparban helyezkedett el és azt hiszem akkor kezdődtek a problémák. A közeg ahol a munkáját végezte teljesen megváltoztatta a viselkedését. Pongyolán és durván kezdett beszélni és terhesnek tartotta, ha időnként záráskor vártam rá a munkahelye előtt.

Ennek szót is adott és nem kérve, hanem szinte utasítva adta tudtomra hogy többé soha ne menjek elé. Ennek eleget is tettem hiszen mindenben a kedvére szerettem volna tenni, bár roppant rosszul esett.

Pár hónap elteltével kezdődtek az egy – két napos kimaradásai, amire legtöbbször magyarázatot sem adott, vagy azt mondta a barátnőjénél aludt.

Vasárnap ünnepeltük volna a születésnapját meghitt kettesben, bízva abban hogy a kicsit ellaposodott kapcsolatunkat ennek segítségével rendbe tudjuk tenni. A szerelem elvakított ugyan, de annyira azért nem hogy ne érezzem, ha így megy tovább véget fog érni ez a kapcsolat. Teljes szívemből szerettem Andit és csak remélni mertem, hogy ő ezt szívből viszonozza irányomban. Aznap dolgozott, így az egész nap a rendelkezésemre állt hogy méltóképpen készüljek erre a szép napra. Kitakarítottam a lakást, vásároltam egy üveg bort és egy hatalmas csokor rózsát, amit úgy szeretett.

Este egy nagyon különleges ételt készítettem vacsora gyanánt, a megterített asztalon meggyújtottam egy szál gyertyát várva kedvesem érkezését. A gyertya csonkig égett, mint a fájdalom a szívemben. Kedvesem nem jött haza és miután a keresésére indultam nem találtam sehol sem. A szülei és a barátai is azt mondták hogy reggel óta nem látták. Éppen a rendőrségre indultam bejelenteni az eltűnését mikor egy kis fiúcska a kezembe nyomott egy levelet, amit Andi küldött nekem.

„ Szia!

Elhagylak mert már unlak, unom a vacak kis életet amit nyújtasz nekem. Én kalandra vágyom nem erre a semmire. Ne keress, mert én már máshol, mással élek.

Andi. „

Hogy ezek után mi mindent éltem át, mennyi fájdalmat éreztem, és hány féle érzelem futott át rajtam, már szinte felidézni sem tudom. Először a hitetlenség, utána a tehetetlen düh, majd a néma beletörődés vált napjaim szerves részévé. Ennek immár két éve, és ne higgye senki, hogy letettem Andiról, hiszen kerestem mindenhol, kutattam utána de hiába nyoma veszett.

Egyetlen dolog tartotta bennem a lelket, az a teljesen irracionális viselkedés, hogy a születésnapján ugyanúgy vártam mint aznap, mikor elhagyott, persze hiába, de ezt a rituálét én megnyugtatónak tartottam, mert olyan volt mintha még mindig visszajöhetett volna hozzám. Néztem a rózsacsokrot és meggyújtottam a gyertyát.

Csengettek, mire az ajtóhoz mentem és kinyitottam. Egy csapzott hajú, piszkos ruhás nő állt ott és könnyes szemmel nézett rám, erre én a zsebembe nyúlva apró után kutattam hogy ennyivel a segítségére lehessek.

De azok a szemek…azok a mélykék szemek…. Nem lehet…!

– Andi? – kérdeztem a nőtől szinte suttogva.

– Én, vagyok. – mondta halkan és lehajtotta fejét, miközben a könnyei csorogtak.

Nem tudtam megszólalni és olyan érzelmi hullámvölgybe kerültem, amiről eddig sejtelmem sem volt. Az öröm és düh, a szerelem és undor váltotta egymást lelkemben. Andi egész lényéről sütött most a feslett élet okozta leépültség, de a soha el nem kopott szerelmem olyan széppé tette számomra mint amikor először megláttam.

– Bocsáss meg nekem. – szipogta halkan – Nem mondasz semmit? – nézett rám könnyes szemmel.

– Küldj el a francba, de mondj valamit.

– Menj a francba. – mondtam, miközben átöleltem és a lakásba bevezetve átnyújtottam neki a rózsacsokrot.

– Boldog születésnapot szerelmem!

NEHÉZ DIÁK ÉVEK

Írta: Poór Edit

Charlotte, Osloban él és már a hatvanas éveit tapossa. Elgondolkodott, hogy a nyugdíjas éveit mivel fogja tölteni. Talán majd utazgat és felfedezi a világot, amire eddig nem volt lehetősége. Jelenleg egy előkelő magazin főszerkesztője és társtulajdonosa. Éppen indulni készült, amikor megcsörrent a telefonja.

– Jó napot kívánok kedves Charlotte. Jenny vagyok az egyetemről.

– Üdvözlöm.

– Elnézést kérek a korai zavarásért, csak szeretnék kérni öntől egy lehetőséget, hogy riportot készíthessek. Ez lenne a vizsgamunkám.

– Értem, természetesen segítek.

– Ma délelőtt esetleg jó lenne önnek?

– Á, az nem. Délelőtt mindig feltorlódnak az események. Esetleg délután három óra és utána bármeddig ráérek.

– Az nekem is jó. A Fuglen kávézó megfelelne?

– Rendben, ott találkozunk.

– Nagyon szépen köszönöm.

A megbeszélt időben és helyen találkoztak. Jenny nagyon izgult, sokat jelentet neki ez a riport.

Charlotte-ról, rengeteg cikk jelent meg korábban és mindet elolvasta. Úgy érezte, hogy egészen sikerült felkészülnie az eddigi életéről.

– Kedves Charlotte! Hálásan köszönöm, hogy elfogadta a felkérésemet.

– Szeretettel, hiszen mindig szívesen segítek a kezdőknek. Tudom, hogy ez egy különösen nehéz pálya és mindenért meg kell küzdeni az életben.

– Van olyan tabu témája, amiről nem szeretne beszélni?

– Azt hiszem nincs, de ha kérdez, majd szólok – válaszolta mosolyogva.

– Sokat írtak már önről és az életéről.

– Igen, ez velejár az ismertséggel. Hozzá tartozik a munkámhoz. Kedves Jenny, ha nincs ellenére megkérem, hogy tegeződjünk, hiszen úgy közvetlenebb a beszélgetés.

– Köszönöm szépen, ez megtisztelő számomra. A felnőtt koroddal kapcsolatban már szinte mindent leírtak. Én olyat szeretnék, amiről még nem írt senki.

– Jó választás, hallgatom a kérdéseidet.

– A diák éveidről kérdezhetek?

– Igen, nincs titkolni valóm.

– Annyit tudok, hogy műszaki végzettséged van. Hogyan esett erre a választásod, hiszen a jelenlegi pozíciódtól igen távol áll?

– Ehhez legalább jó ötven évre vissza kell menni az időben – szólalt meg Charlotte, nagyot sóhajtva.

– Látom rajtad, hogy elszomorodtál.

– Igen, nagyon nehéz időszak volt lelkileg. Persze, ami volt elmúlt, az akkori harag már megbocsájtást nyert szívemben.

Abban az időben nyilvántartották az iskolákban, hogy a szülők mivel foglalkoztak. Az általános iskola utolsó évében meg kellett jelölni, hogy melyik iskolában szeretnénk tovább tanulni. Apámnak egyértelmű volt a műszaki képzés.

Tizenhárom éves gyermekként, nemigen szólhattam bele. Az őszinteséget megvallva szükséges is, hogy a szülő irányt mutasson. Az akkori osztályfőnököm, amikor ezt megtudta kitért a hitéből. Eljött a lakásunkra, családlátogatás címén. Szó szerint a fejem felett vitatkozott apámmal. Tisztán emlékszem rá.

– Charlotte nem való oda – mondta indulatosan.

– Már pedig a lányom oda fog járni és erről nem akarok önnel vitatkozni én vagyok az apja – válaszolta ellentmondást nem tűrő hangon.

Apám szigorú, határozott ember volt. Ebbe az iskolába felvételizni kellett és számított a tanulmányi eredmény is.

– Bebizonyítom, hogy sikertelen lesz a jelentkezése. Jobb, ha másikat jelölnek meg – kiabálta haragosan.

– Tegyen, amit akar! Ezt az iskolát fogja elvégezni és részemről befejeztem ezt a diskurzust – majd kitessékelte az ajtón.

Féltem, kétségbeesett voltam. Nem tudtam, hogy mitévő legyek. Sejtettem, hogy ennek következményei lesznek majd az iskolában. Próbáltam ezt az apámnak elmagyarázni.

– Ne félj semmit, ha bármi bántódásod esne, csak szólj nekem – mondta és ezzel lezártnak tekintette az ügyet.

Persze másnap a tanáriban elmesélte az osztályfőnök a történteket. Az összes kollegáját sikerült ellenem hangolnia.

Ettől a perctől kezdve, a jegyeim csak úgy csúsztak lefelé. A négyesekből kettes lett, az ötösökből pedig hármas.

Sírva panaszoltam el apámnak, hogy milyen igazságtalanul bánnak velem. Szándékosan rontják le az értékelésemet.

– Ne idegeskedj emiatt. Az a lényeg, hogy a felvételid sikerüljön – mondta apám biztatóan.

Gyomorideggel mentem be minden áldott nap azzal, hogy vajon ma mi fog történni. Alig vártam, hogy vége legyen az évnek és végleg kiléphessek ennek az iskolának a kapuján. Hamar meg kellett tapasztalnom, hogy milyen igazságtalan a világ.

– Ez borzasztó, hogy ilyen megtörténhetett. Hogyan sikerült mégis? – kérdezte Jenny.

– Az apám ismerte az iskola igazgatóját és elmesélte neki, hogy milyen inzultus ért. Megkérte, hogy a tanulmányi eredményemet legyenek szívesek figyelmen kívül hagyni, amennyiben ez lehetséges. A felvételim jól sikerült, így nem volt akadálya a műszaki iskola megkezdésének.

– Innen már egyenes út vezetett az egyetemig ugye?

– Hm…, nem egészen – válaszolta keserű mosollyal az arcán.

– Miért? Mi történt? – kérdezte Jenny meglepődve.

– Úgy félév elteltével az egyik tanár kifogott magának. Alul osztályozta a rajzaimat és ha kellett, ha se osztogatta az egyeseket. Ilyet csinált

például, hogy odasétált a padomhoz és kezébe vette a ceruzámat.

– Nem elég hegyes, egyes – mondta és még mosolygott is hozzá.

Ez nem volt igaz persze, mert mindig ügyeltem a precízségre. Az is előfordult, hogy odanyomta a padhoz és kitörte a hegyét.

– Na, hegyezd ki rendesen, egyes – mondta.

Láttam rajta, ahogy ment vissza a tanári asztalhoz, elégedetten mosolyog magában.

Nem értettem miért csinálja ezt, hiszen sohasem voltam tiszteletlen. A magatartásom mindig példás volt. Igyekeztem mindent megtenni, hogy javítsak ezeken a jegyeken. Egyszer négyszemközt azt mondta nekem.

– Akármit csinálhatsz, úgyis meg foglak buktatni. A nyaradat azzal fogod tölteni, hogy az egész éves rajzokat megismétled a pótvizsgára, de tudd, hogy nem foglak átengedni ott sem – mondta fenyegető hangnemben.

Nekem elkerekedtek a szemeim és azt hittem álmodom. Ilyen nincs, mit vétettem én ennek a tanárnak, merült fel bennem a kérdés. Egyértelmű volt, hogy ki akart velem szúrni, de sajnos az okát a mai napig sem tudom.

– Nem panaszoltad be az igazgatónak? – kérdezte Jenny.

– Nagyon végig kellett gondolnom, hogy mit tegyek ezután. Megfordult a fejembe, de aztán eszembe jutott, hogy ugyan már, ki hinne egy tini lánynak

egy érett tanárral szemben. Ő, úgyis letagadná az egészet. Talán elmondhatnám az apámnak, ő biztos hinne nekem, mert tudja, hogy soha nem hazudok, hiszen erre nevelt.

Tovább gondolva ezt a variációt sem engedhettem meg magamnak. Az előző iskolai tapasztalatból kiindulva, csak rosszabb lenne. Lehet, hogy kirúgnák a tanárt, de akkor a többi is ferdeszemmel nézne rám. Nem maradt más választásom csak az, hogy mélyen magamba zárjam és hallgassak róla, mind a mai napig.

– Hogyan alakult ezután? – kérdezte érdeklődéssel Jenny.

– Azért nem hagytam magam, hogy teljesen kiszúrjon velem. Jó, hogy közölte, úgy sem enged át. Tehát mindenképpen osztályismétlés a vége, ez egyértelmű volt számomra.

Innentől, még néhány tárgyból hagytam, hogy romoljanak a jegyeim. Nem fogom az egész nyaramat rajzolással tölteni úgy, hogy semmi értelme. A dolgozatokra csak a nevem és az osztályt írtam rá, ha felszólítottak felelni meg sem szólaltam, vagy kijelentettem, hogy nem készültem. A többi tanár nem értette, hogy hirtelen mi történt velem. Egyik – másik próbált segíteni, de nem mondhattam el senkinek az igazat. Ez sajnos azzal is együtt járt, hogy a rossz eredményeim

miatt a szülők nem engedtek további edzésekre és meccsre sem. A városi sportegyesület hiába tartott tehetségesnek, az életemnek ez az iránya elúszott.

– Lehetséges, hogy pótvizsgán mégis átengedett volna? Talán nem kellett volna a sporttól megválnod?

– Á, kizárt. Láttam a szemében az elszántságot és a gonosz tekintetet. Mindenképpen osztályt ismételtem volna.

– Szóval elvette tőled ezt fajta karriert?

– Igen, így is mondhatjuk, mert mindenem volt a tanulás mellett és az edző szerint ígéretes voltam. Nagyon megviselt lelkileg ez az egész szituáció.

Arról nem is beszélve, hogy a következő évben, mint bukott tanuló kellett beilleszkednem egy új osztályba és új tanári karba. Nem volt könnyű az előítéletek miatt, sok küzdelemmel járt. Mindig a futottak még kategóriába tartoztam. A második évfolyamtól ugyan enyhült ez a légkör, de a mosoly mögött négy éven át, ott volt a lenézés az osztálytársaim felől. Persze, tisztelet a kivételnek.

– Őszintén sajnálom, de köszönöm, hogy megosztottad velem ezeket a történeteket és a nehéz diákéveidet.

– Tudod Jenny, akkoriban nagyon fájt. Ma már tudom, hogy minden okkal történik. Hiszed vagy nem, de nem haragszom erre tanárra, hanem

megbocsájtottam és hálás vagyok neki érte. Ezzel a bukással kerülhettem egy olyan új tanári karhoz, akik a legkiválóbbak voltak mind szakmailag, mind emberileg.

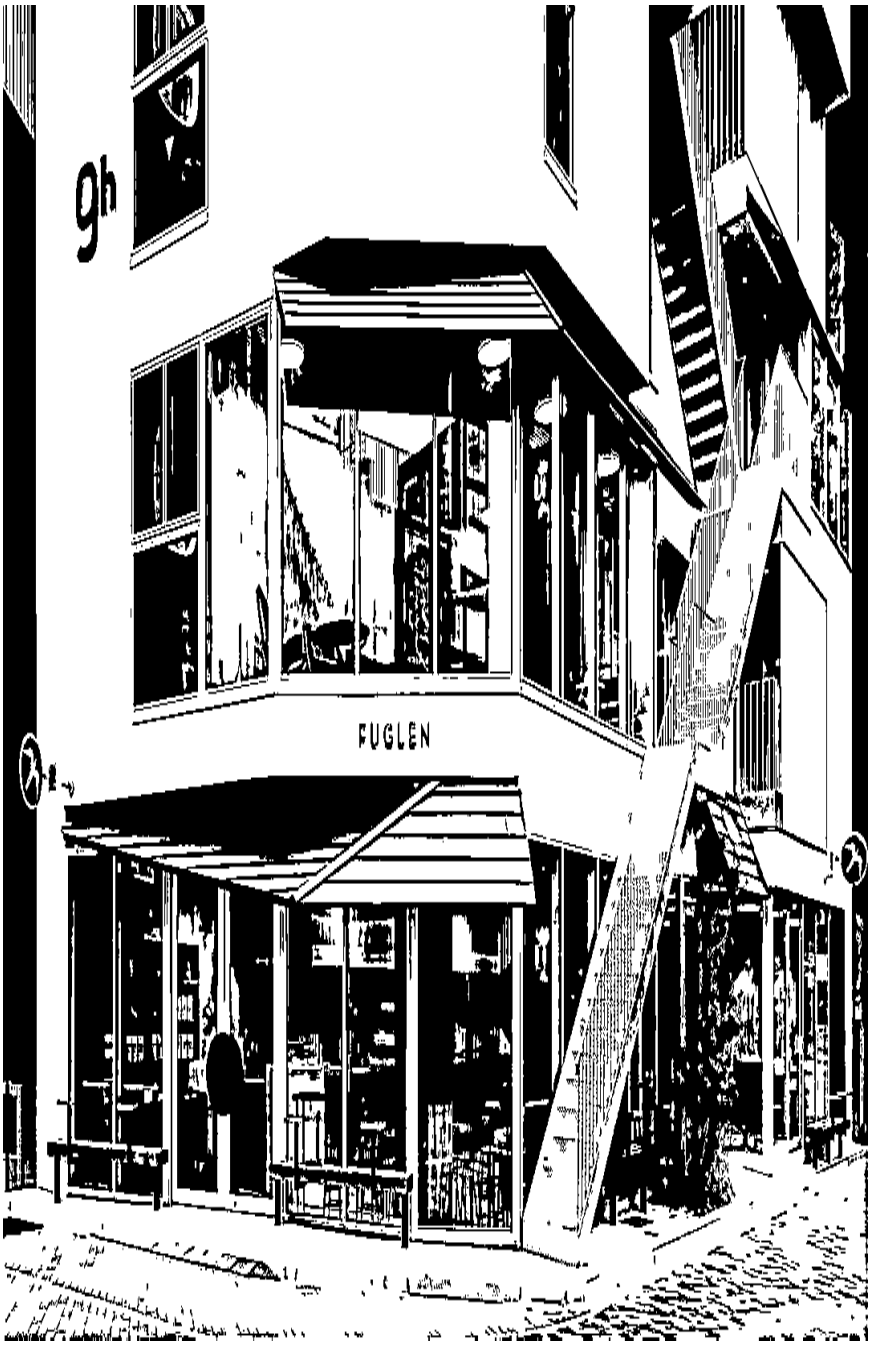
A mai napig hálával és szeretettel gondolok rájuk és őrzöm őket a szívemben, mert kárpótoltak mindenért. Az igazi megbocsájtás az, amikor már indulat nélkül tudsz beszélni a történtekről és harag helyett szeretet van a szívedben az elengedés teljességével.

– Ha tehetnéd, újra ezt az iskolát választanád?

– Igen, hálás vagyok apámnak, hogy harcolt az elveiért és értem. A legjobb iskolába íratott be. Ez egy nagyon szép és sokrétű szakma, amellyel gyarapodott a tudásom. Hosszú éveket töltöttem el benne – válaszolta meghatottan.

– Kedves Charlotte, nagyon köszönöm neked ezt az interjút. Kívánok neked további sok sikert a munkádban és nagyon jó egészséget.

– Köszönöm szépen, én pedig sok sikert kívánok a vizsgáidhoz.

9h
FUGLEN

Fehérköpeny2358

Írta: Szomík Szilvia

Láttuk, ahogy felfutottál a személyzeti lépcsőn, és az épületbe érve gondosan kikerülted a takarító személyzetet. Nagyot köszöntél, illedelmesen, ahogy tanították neked, mint ahogy azt is, hogy megbecsüld mindenki munkáját. Óvatosan a fal mellett mentél, nehogy összejárd a frissen felmosott padlót.

Te még nem tudod, de nehéz nap elé nézel. Miután átöltöztél, bevittél a nővérszobába egy meggyes bonbont, amit az egyik hálás betegedtől kaptál. Magdi néni, az ügyeletes főnővér, sok év tapasztalatával a háta mögött, az egyik legrégebb dolgozója az osztálynak. Imádja az édességet, és mivel rengeteg jó tanáccsal látott el és sokat is tanultál tőle, szívesen honorálod a kedvességét. Persze a többieknek is jut bőven.

– Jó estét Magdika, mi újság? – kérdezted lelkesen.

– Jó estét doktor úr, két új betegünk van, az egyik elég súlyos eset, bár stabil az állapota.

Máris jön Lendvai doktor és mehetünk vizitre, hogy át tudja venni az éjszakai műszakot.

Végig jártátok a kórtermeket és Lendvay doktor beszámolt minden betegről. Közben megkérdezted a pácienseket is a hogylétükről, valamint megfigyelted állapotukat, hogy össze tudd hasonlítani a korábbi eredményekkel. Ma különösen precízen dolgozol, mivel munkaszüneti nap lévén, több osztály tartozik a felügyeleted alá. Ilyenkor kevesebb az orvos, a nővér és fokozottabb az egyéni felelősség. Te szereted, ha tudják a betegeid, hogy megkapják a megfelelő kezelést, ápolást, ha szükséges.

Végül odaértetek a 218-as kórteremhez, ahol a frissen behozott, idős hölgy feküdt. Ősz haja csapzottan terült el a párnán, pergamenszerű bőre sápadtan tapadt csontjaira, alig hallhatóan lélegzett. Látszott, nagy fájdalmai vannak, de te tüstént intézkedtél fájdalomcsillapítóról.

Lehet, hogy már sejtetted, ez a harc itt kétesélyes lesz. Kialakult az időskori alultápláltság, társbetegségek sokasága, osteoporosis, izomerő- és izomtömegcsökkenés is fennáll. A páciens megfáradtan feküdt és várta az elkerülhetetlent, majd hirtelen felült és mosolyogva suttogta:

– Itt van az anyukám, a kék virágos ruhájában és a két kis húgom is! Kérik, tartsak velük a fénybe.

Körülnéztél, persze senkit nem láttál, így azt gondoltad: a demencia is jelen van a hölgynél, na

de ne fussunk ennyire előre a történetben. Nézzünk inkább körül a szemközti szobában.

Ott van a másik új beteged. Akinek mindkét lába eltört egy balesetben, harmincas fiatal férfi, mint te. Délelőtt megműtötték, és mivel jól volt, az osztályodra került. Várhatóan gyorsan felépül majd, vélted. Sok ilyet láttál már, de természetesen rá is nagy gondot fordítasz.

Befejezve a vizitet, mentél a következő osztályra, ahol szintén te tartod a frontot. Amikor ott is végeztél, ide tértél vissza. Nézegetted az új pácienseid leleteit, és nem találtál benne semmi olyan információt, amit már ne tudnál. Aztán egyszer csak sípolást hallottál, az egyik új beteg jelzett az ágya melletti gombon keresztül. Magdikával odasiettetek. Még eszméleténél volt pár percig, majd elájult és összeomlott, ahogy ti mondjátok.

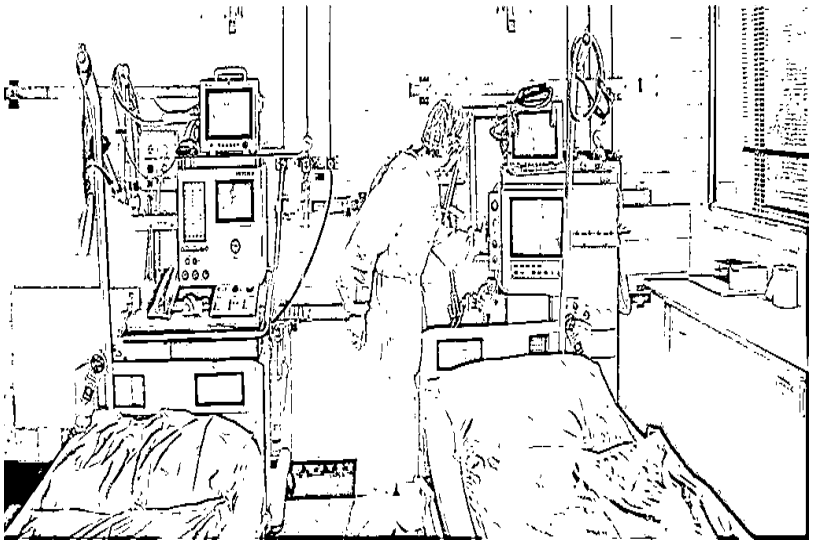
Te ugyan nem látsz minket, de mi angyalok és fénylények mindent látunk. Hoztad a defibrillátort, de az hiába ütött nagyot, többször is. A lélek kicsusszant a férfi testéből, elkezdett felszállni, békességet és boldogságot érezve, biztonságban. Mi, a csapat szeretettel telve kísértük útján. Simogatva és átölelve hatalmas dózisú fénnyel. A tér és az idő megváltozott számára, és eme állapot minden pillanatában átélte az örökkévalóságot.

Miután az idő elvesztette felette a hatalmát, eggyé vált a világmindenséggel.

– Térj magadhoz, tudom, hogy hallasz! – kiáltottad és küzdöttél érte mindhiába.

Később ültél egy gőzölgő kávé mellett letörten, és nem sejtetted, hogy az éjszaka még visszatérünk.

Kedves Fehérköpeny2358, ha elégszer megyünk, talán megbocsájtasz és megtanulsz bízni bennünk, mert mindenhol ott vagyunk, térben és időben; ahogy a levegőben, a porban, a gondolatban, a szélben szálló falevélben és minden részecskében.

Ha megdobnak kővel, dobd vissza kenyérrel!

Írta: Budai Bíró Endre

Egyszer volt, hol nem volt egyszer egy szegény öreg néni. A férjével és két szép árva unokáival élt együtt az erdő közepében. Nagyon szegények voltak, ezért maguknak termelték meg a zöldségféléket, és ami fölöslegbe termett azt elvitték a vásárba eladni.

Egy szép hajnali napon fölpakolták a paprikát, paradicsomot a talicskára és elindultak a piacra. A mutatós portékára hamar akadt vevő. Anyóka a pénzen cipőt vásárolt a gyerekeknek, hogy ne kelljen mezítláb menniük az iskolába.

Amikor végeztek mindennel, hazafelé indultak volna a piacról, de egy fekete lovaskocsi elállta az útjukat. Gazdag, kövér ember és a felesége ült a bakon, a kocsiban pedig a csintalan gyerekeik. Éppen befejezhették a falatozást, mert az egyik gyerek a szalonna héját és csomagoló papírját kidobta úgy a lovaskocsi ablakán, hogy pontosan az öreg néni fejére pottyant. Erre az anyó fölnézett és nem értette, hogy mi történik.

Kérdően szólt az öreganyó kisfiú apukájához:

– Miért nem szól rá a fiára, hogy vegye fel a papírt? Jó lesz az még valamire!

Erre a kisfiú apukája ezt válaszolta:

– Ne szóljon bele más dolgába! Foglalkozzák magával, ha jót akar! – majd vágtába elhajtottak.

Az öreganyó szeme könnyes lett. Szomorúan sóhajtott. Eszébe jutott, hogy a kis unokái hátul mit gondolhatnak? Ezért bátorságot merített. Görnyedt kis testével, ráncos kezeivel felvette a földről és elrakta a szalonna bőrét, gondolta bableveshez jó lesz majd. Finom füstös ízt ad. A zsírpapírt kisimította, összehajtogatta és belerakta a kötény zsebeibe.

Hírtelen fekete felhők gyülekeztek, így gyorsan hazafelé vették az irányt. Éppen hazaérkeztek, amikor meghallották a villámlás rettenetes csattanó hangját a távolból.

Otthon az öreganyó begyújtott a kandallóba. A darabka zsíros papírtól hamarabb lángra kapott a fa. A gyerekek előkészítették a bableveshez a hozzávaló zöldségeket. Nem sokkal később, kopogást hallottak.

A gyerekek az ablakból leskelődtek kifelé, hogy ki lehet ilyen időben az ajtó mögött. Az öreg anyó kinyitotta az ajtót és nem hit a szemének. A gazdag ember és családja ált az ajtó előtt, ők kopogtak.

– Jó estét öreganyó! – szólt az apa. – Baleset ért minket, tönkrement a hintónk. Szállást szeretnénk kérni éjszakára és ennivalót. Eláztunk, megfáztunk. Szeretnénk melegedni egy kicsit a tűznél. Bocsánatot kérünk, hogy a tiszteletlenül viselkedtünk a piacon.

– Nemcsak velem, hanem a környezetünkkel is. – válaszolta az anyó. – Megbocsátok!

Majd az anyó beszélni kezdett:

– Ami számotokra értéktelen dolog, másoknak még értékes kincs lehet az életben. Ha úgy vesszük tőletek kaptuk az ételt és a meleget. Örüljünk hát együtt neki!

A tűzhely körül néma csendben ült mindenki. Jó meleg lett a szobában és a szívekben is!

Azóta a gazdag család példamutatóan él, megbecsülik, amelyük van.

A szegény család még mindig az erdő közepén él megértésben, hitben, szeretetben.

Aki nem hiszi, járjon utána!

Angyali fény

Írta: Orosz Krisztián

Számtalanszor riadtam fel éjszakánként egy visszatérő rémálomból. Pedig már több, mint egy éve történt a tragédia, mégis szinte minden este újraéltem azt. Nem tudtam elengedni a sajnálatos eseményeket. Lelkemen rajta ült a bélyeg, nem menekülhettem előle, folyton rám talált. A múlt göcsörtös kezei minduntalan szorították a lelkemet, átszúrták haldokló szívemet. Miképp lehet így élni? Van-e visszaút innen? Van-e lehetőség továbblépni, esetleg megbocsátani? Esetleg már örökké velem marad a torkomban veszteglő lenyelhetetlen gombóc? Tudok-e majd még egyszer mosolyogni, vagy az öröm örökre tovaszállt és magamra hagyott, egyedül a sötétben?

A boldogság hamuvá sorvadt össze a szívemben. Elveszítettem a családomat. Rettentően fájt kimondani, remegve sírtam, ha csak az eszembe jutott és sajnos mindig az eszembe jutott. Sőt csak ez motoszkált bennem szüntelenül, vég nélküli ciklusban. Vajon elkerülhető lett volna a karambol?

Vajon, ha a férjem vezet és nem én, most mind élnénk, vagy csupán én volnék halott? Ha a

kislányom inkább mögém ül és nem az apja mögé, akkor legalább ő ma is élhetne? Ha csak öt perccel előbb, vagy később érünk oda, akkor megúszhattuk volna a tragédiát? Vagy eleve el volt minden rendelve és kár ezen rágódni?

A munkahelyemen szellemként tengődtem, eltávolodtam a kollégáimtól. Gépiesen megcsináltam a feladataimat, de minduntalan harapdáltam a számat, tördeltem a kezeimet, csakhogy legyen már vége a munkaidőnek, nehogy újra ott érjen el a sírógörcs. A szüleim gyakran meglátogattak, segítettek, amiben tudtak, de az élet az ő szemeikben is fakóbb lett, elhalványult. Folyton szégyelltem magam előttük, nehéz volt a szemükbe nézni.

Magamat ostoroztam, magamat hibáztattam, pedig nem kellett volna. Nem én voltam a vétkes, nem én szabálytalankodtam. Miért mindig a szabálykövetőket, a rendes embereket éri el és sebzi meg a sors pengeéles keze?

A vétkes sofőr egy vénember volt, aki már leélte az élete javát, neki már nem volt sok vesztenivalója. A sors fintoraként természetesen életben maradt, de azóta is kómában feküdt egy közeli kórházban. Reméltem, hogy meghal. Reméltem, hogy megbűnhődik a tettéért és sosem juthat be a Mennyországba. Az ilyen nem érdemelt mást.

Tudtam ugyan, hogy szívrohamot kapott vezetés közben, tudtam, hogy nem szándékosan okozta a

tragédiát, de ha valaki tudja, hogy hajlamos erre, akkor miért ül volán mögé? Érthetetlen.

Az estéim magányban és őrlődésben teltek. Minden este végignéztem a családi fotóalbumokat, gépiesen bekanalaztam az aznapi vacsorám, néztem valami agyzsibbasztó műsort a tévében és álomba sírtam magamat. A monoton, egyforma napok áradata szüntelenül áramlott hozzám, egyik a másik után.

Azt hittem ez már örökké így marad, ám az egyik éjjel történt valami, valami egészen különleges esemény.

A sötétségbe burkolózó álmom egyszercsak fényárban úszott. Lebegésem a sötétben megszűnt, egy aranyló fényben fürdőző kéz megragadott lágyan és magához ölelt. A világosság meleg volt, betakart, dúdolt valami régi, kedves dalocskát a bennem mélyen megbújó gyermeki lényemnek. Sírásom lassan megszűnt, lelkem megnyugodott. A kéz végül elengedett, de nem ment túl messzire tőlem. A vakító fényár kicsit sem gyengült, ám én mégis képes voltam belerévedni, hunyorgás nélküli tekintetem ráemelni. Egy kedves hang végül megszólított:

– Angela, kedvesem. Ne ijedj meg tőlem, csupán szeretnék beszélgetni veled egy kicsit.

– Ki vagy te? Még mindig álmodom? – kérdeztem tőle kíváncsian.

– Én egy arkangyal vagyok. Igen, még mindig az álmodban vagyunk, de én nem az álmod részeként jelentem meg. – válaszolta.

Hangja melengetően lágy volt.

– Az én arkangyalom vagy? – kérdeztem ámulattal.

– Nem, a saját pártfogód nem jelenik meg előtted, hanem megbújva tartja rajtad óvó tekintetét.

– Hát akkor kinek az angyala volnál?

– Frank Norton, az öregember a pártfogoltam.

Megdöbbentem. Frank Norton?...Ő volt a vétkes sofőr a családomat ért tragédiában. Mégis mit akar tőlem az ő angyala?

– Ha hozzá tartozol, akkor miért kerestél meg engem? – kérdeztem ingerülten tőle.

Hangom közben elcsuklott.

– Frank hamarosan meg fog halni. Az ideje sebesen közelít a végéhez. Lelkében viszont rendkívüli rendezetlenség, afféle vívódás telepedett meg. Egy ilyen nyughatatlan lélek képtelen lesz elhagyni a halandók síkját és örökkön-örökké bolyongani fog közöttük céltalanul. Érzem a lelkében, hogy sóvárog, hogy csupán akkor lelhetne békére, ha megkaphatná a

bocsánatodat. Ha kitudná fejezni, hogy mennyire sajnálja azt, ami történt.

– Sajnálhatja is – fakadtam ki -, elvette a családomat, megfosztott a boldog élettől....Nem baj, ha bolyong, had vezekeljen.

– Ne mondj ilyet kérlek. – szólt az angyal lágyan, szelíden.

– De hát igazam van. Azóta halott vagyok én is, csak bolyongok a sötétben egyedül, megtörten. – fordultam sírásba.

– Hidd el tudom, nagyon is tudom, hogy mennyire nehéz is ez. Tudod, mi arkangyalok a pártfogoltunk összes érzelmét átéljük, eggyé válunk vele. Ha látnád mennyire fáj Frank lelke, lehet más véleményen lennél ezzel kapcsolatban.

– Hogy bocsáthatnék meg neki?..A férjem a helyemben ugyanezt mondaná. – vetettem oda neki.

– A helyzet az, kedves Angela, hogy nem csupán Frank miatt kerestelek fel téged, hanem azért is, mert a férjed és a kislányod is szerette volna, ha beszélek veled.

– John és Hanna küldött, téged? – tapasztottam a számra a kezem.

– Szeretnél beszélni velük? Tudok közvetíteni közöttetek. – mondta kedves hangján.

– Hogy mi?...Hát persze, igen. – válaszoltam egész testemben remegve.

– Angela?...Anyuciii. – elevenedtek fel kisvártatva a szeretteim régmúlt hangjai.

– Tényleg ti vagytok azok? – kérdeztem zokogva.

– Igen. Kicsim szeretném, ha túl tudnál lépni, szeretném ha újra boldog tudnál lenni. Nem tudom tovább elviselni a vívódásodat, az önostorozásodat. Engedd el a múltat, hagyd, hogy a jövő virága sziromba borulhasson.

– Igen Anyuciii, hagyd, hogy szijomba bolulhasson. – ismételte a drága kis Hannácskám az apukája szavait.

Egyszerre mosolyogtam és bőgtem is, nem tudtam tűrtőztetni magamat. Az angyal újra megölelt, próbált nyugtatgatni. Lassan sikerült is összeszednem magam és ezt válaszoltam a szeretteim szavaira.

– De, hogy bocsáthatnék meg Franknek? Hisz elvett titeket tőlem.

– Ez egy nagyon kellemetlen szerencsétlenség volt Angela. Frank tudta, hogy nem vezethet, tudta, hogy számára ez már veszélyes. Ám, amikor az egyetlen gyermeke, a kislánya rosszul lett és nem volt más, aki kórházba vigye, muszáj volt mégis volán mögé ülnie....

…. Csakis ezért történt minden. Ők is csupán áldozatok. Bocsáss meg neki kérlek, hagyd, hogy ő is a Mennybe juthasson.– mondta a kedvesem lágy, dallamos hangján.

– Komolyan mondod? – kérdeztem megszeppenve.

– A legkomolyabban szívem.

– Rendben van, akkor megteszem. – válaszoltam mosolyogva, miközben egy újabb könnycsepp gürdült le az arcomon, amit még jópár követett.

– Szeretünk szerelmem, Szejetünk Anyuciii. – válaszolták szinte egyszerre.

– Én is szeretlek mindkettőtöket...Foglak még látni titeket? – kérdeztem izgatottan.

– Fogunk még találkozni, de még nem most, még nem ma. Várunk rád mindennap, várunk rád örökké…

Azzal véget értek a hangok. Az angyal lágyan eleresztett. Megtörölgettem az arcom, miközben szipogtam egy párat.

- Mennyi időm van még, mielőtt meghal? – kérdeztem a lényegre térve.

- Ma este történik meg, ma estig még feltudod oldozni. – válaszolta a ragyogó fényben fürdőző, kellemes hangú angyal.

***

Reggel motiváltan, erőtől duzzadva ébredtem. Hamar bent voltam a munkahelyemen, elvégeztem a munkámat, majd utána egyből a kórház felé vettem az irányt. Fehér szobák egész sora, sürgő, forgó ápolók, orvosok és persze rengeteg beteg fogadott. A recepción útbaigazítottak. Könnyen megtaláltam az említett kórtermet. Odaérve egy fiatal, felnőtt nő kuporgott egy vészesen sovány öregember ágya előtt. Csövek, kábelek, zsínórok egész hada szőtte be Franket. Óvatosan beléptem, nem akartam zavarkodni.

A nő kisvártatva észrevett, majd csak ennyit kérdezett:

– Ismeri az apámat? Még sosem láttam Önt erre.

– Én voltam a másik autóban az egyetlen túlélő...Megengedi, hogy beszéljek az apjával?

– Maga volt?....Úgy sajnálom.....Persze-persze – tápászkodott fel. – Amúgyis szünetet akartam tartani, csak tessék. – adta át a helyet, miközben magunkra hagyott.

Leültem az ágya melletti székre. Az öregember nyugodtan pihent. Először idegenkedve, de végül kezére helyeztem a kezemet.

– Frank, hallasz engem? Én vagyok az, Angela…

Az én családom ült a másik autóban aznap....Csak azért jöttem el hozzád – mondtam elérzékenyülve – mert....mert szeretnék… megbocsátani neked. – bukott ki belőlem a sokatmondó szó.

Az öregember ráncba burkolózó mimikáján láttam, hogy szemöldöke fel-alá járt, arcizmai megrándultak, miközben beszéltem hozzá. Kezemet lágyan megszorította, végül szemeiből legördült egy-egy könycsepp. Amint a mondandóm végére értem, éreztem, hogy megkönnyebbülök, éreztem, hogy az elmúlt év minden viszontagsága egyszerre hagyott el engem ebben a pillanatban.

***

Aznap este szinte éreztem, ahogy Frank – az angyal elmondásához híven - eltávozott, hogy egy csillag az égen a szokásosnál fényesebben csillant fel, hogy a szeretett családom kedvesen, ölelve üdvözölte őt a Mennyország kapujában. Másnap reggel, hosszú idő után először újra mosolyogva tudtam ébredni. Megtelítődtem élettel. Frankkel egyetemben végre sikerült továbblépnünk. Kinek így, kinek úgy.

A kiszolgáltatott gyermek

Írta: Szabó Anasztázia

….Nagy pillantásokat vetett rám, mintha az elmúlt tizennégy évében csak arra várt volna, hogy engem megkaphasson, pedig igazán nem is ismer, csak a nevemet tudja, ám azt nagyon jól, hisz folyamatosan csak azt ismételgeti osztálytársainak, miközben elmegyek előttük a folyosón a csacsogós barátnőim társaságában.

Gondtalan az életem, semmi fájdalom, semmi keserűség, hisz még kislány vagyok, gyermeki könnyedséggel látom a világot, bár már kacsintgatnak rám a fiúk, hisz feltűnő látvány vagyunk a lányokkal az iskolában, csinosan öltözködünk, hosszú hajkoronánkra is gondosan odafigyelve, hiszen a tiniknek csak ez a lényeges; a kinézet, s még az sem számít, ha belül nincs semmi érték, csak az üresség.

Az iskolás napjaim jó hangulatban telnek, ám észrevettem, hogy ez a fiú folyamatosan néz a szünetekben, már-már felfal a szemeivel, s azt érzem, hogy a gondolatai rabja lettem, beleégtem a retinájába, a tudatába, pedig nem szerettem volna ilyesmit elérni, én csupán csak egy érzékeny

kislány vagyok, ki egyáltalán nem vágyik a szerelemre, hisz nem is tudom, mit jelent az.

Szerda van, nehéz nap az iskolában, még nehezebb az életemben, hisz ma megszólított ez a fiú, mondván, hogy tetszek neki, s szeretne megismerni még közelebbről, hisz én vagyok szerinte a legszebb lány az iskolában. Elpirultam, arcom oly vörös lett, mint téli estéken a lenyugvó alkony látványa, zavarodottságomban hebegtem-habogtam, hisz nekem még soha senki nem mondott ehhez hasonlókat, s mire végül kinyögtem egy szót is, ő már megpuszilta arcomat, mely olyannyira perzselt a gyönyörtől, majd elrohant, ám minden nap folytatta ezt a kissé kínosnak induló, ám szívemnek jóleső udvarlást.

Napról-napra egyre közelebb kerülünk egymáshoz, egyre kevésbé pirulok bele a titkos találkozásokba, hisz megtetszik nekem is ez a fiú, szépnek látom szemeit, kedvesnek érzem lágy bókolását, még annak ellenére is, ha ez a szerelem tilos lesz, mert az lesz. Tilos a családom, a barátaim, a tanáraim szemszögéből, hisz ez nem helyes, tudom én.

Tudom, de kell, szükségem van rá, vágyom erre a végeláthatatlan helyzetre, ezt sugallja elmém, ezt kívánják legkisebb porcikáim is, őt, az általa érzett első szerelmet, melyet a negatív társadalmi

normák sem szakíthatnak el tőlem, hisz részemmé vált.

Visszafordíthatatlan érzéseim vannak, szerelmes vagyok a tiltások ellenére is, szerelmes, pedig tőlem nem ezt várják el, de nem törődök az elvárásokkal, hisz boldog vagyok. Boldog, mert van nekem valaki, aki miatt lelkes vagyok, aki miatt szépnek látom még az időjárási viszontagságokat is, hisz már nem félek, ölelő karjaiban megnyugvást találok, szerelmes szavai beivódnak a tudatalattimba, s teljesen átformálódok, ha őt látom, őt, ki szívemnek oly kedves.

Szimbiózisban élünk, ő az enyém, s én az övé vagyok, ám a tiltás ott van a légkörben, de tudom; a tiltott gyümölcs a legfinomabb, s valóban erre vágysz, hisz tudod a tiltott édes, a tiltott fenséges.

Minden olyan szép, olyan valóságos, ám mégis egy csoda, egy csoda, melynek nem lehet vége, hisz akkor megsérülök, megsérül önbecsülésem, szerelmes szívem, s reményvesztetté válok. A környezetem tiltja ezt a szerelmet, tiltja a folytatást, tiltja a következményeket, tiltja a boldogságot, ám erősen, ökölbe szorított kézzel ragaszkodom, s kapcsolódok hozzá, boldogságom okozójához, bármennyire helytelen, bármennyire rémisztő a folytatás. A tiltott találkozások komolyabbra fordulnak, megtörténik az, amire még igazán nem

álltam készen, nagylány lettem, de nem ott, nem akkor, s mint később rájöttem: nem is azzal a személlyel kellett volna megtörténni a dolgoknak. Fájdalmat éreztem, fájt a testem is, de főképp a lelkem egy darabja, melyet kiszakított, s örökre magával vitt, hisz ezt túl korán tette velem, megbélyegzett, magáévá tett, s nem tudtam neki nemet mondani, mert nem tehettem.

Szemében már nem azt az igazi, önfeledt szerelmet láttam, csupán valami ördögi birtoklási vágyat, melynek én lettem az áldozata, mert szerelmes kislányból hirtelen áldozat lettem, a szavai, a tettei áldozata.

Más lettem, megváltoztam, nem tudtam értékelni számomra addig értékes, s érdekes dolgokat, de mégis szerettem őt még akkor is, ha az áldozata lettem, valamiféle vágyat éreztem, vágytam a kissé gonosz hajlamaira, hisz azt gondoltam ő csak az enyém, s az eseményeknek gyönyörű folytatása lesz, ám tévedtem. Tévedtem, s fel kellett ismernem, hogy számomra ez a kapcsolat túl megterhelő, túlságosan átformált, bábuként mozgatott a saját színházában, ám a felismerés fájdalmas, s nehézségekkel járt, de sikerült kinyitni a szemem. Mindezek ellenére vele maradtam, engedelmeskedtem, hisz ez volt a feladatom, tűrni, nyelni, erősnek mutatni magam. Egy hibám volt: szerettem őt, bár az iránta érzett szerelmem kezdett megfogyatkozni, de nem múlt el teljesen,

bízok abban, hogy nem okoz nekem több fájdalmat, s boldogok leszünk a végsőkig.

Péntek van, gyönyörű madárcsicsergés, napsütötte táj, csak néhány bárányfelhő úszkál az égen, a virágok csodásan pompáznak a réten, oly csodálatos a szemeim elé táruló látvány. Ma találkozunk, ma minden olyan gyönyörű lesz, akár a táj. Megérkezik, nyájasan csalogat magához, kedveskedik, bókol, parfümillat árasztja be a szerelmétől túlfűtött helyiséget, ám ő olyat szeretne, melyet én talán soha, veszekszünk, egyre durvább dolgokat vág a fejemhez, megragadja gyönge karomat, s megteszi azt, amivel örök életemben nyomorékká tesz.

Sírok, könyörgök, hogy hagyja abba, minden oly halk, csak a saját segélykérésem hallatszik, látni sem látok semmit, minden oly fekete, oly sötét, hisz éjszaka van nemcsak a szobában, de már a szívemben is, egy részét örökre sötétté tette. Szenvedek, marcangolom összegyűrt paplanom, s belefojtom hatalmas könnyeimet, a zokogásom nem ereszt, ám ő sem, folytatja, bármennyire fáj, bármennyire kérem, hogy hagyja abba.

Megerőszakolt, de olyan természetesnek veszi. Gyűlölöm magam, gyűlölettel nézek erre az emberre, de nem hagyom el, naivan folytatom tovább, s magamhoz ölelem, bár ez az ölelés más, mint a többi, semmi érzelem nincs benne, csak az üresség, a fájdalom, a düh, a félelem, a

szenvedés, de semmiképp sem az elsöprő szerelem.

Miért tette ezt velem? Miért pont velem? Miért kellett ezt átélnem? Ilyen és ehhez hasonló kérdések forognak fejemben, hisz nem értem, miért kellett ezt átélnem. Szenvedek, félek, rettegek, úgy reszketek, mint aki megfagyott egy téli estén, ám csak a szívem az, ahová örökre tél költözött.

Fáj az érintése, a csókja, az ölelése, ordítani tudnék, de elfojtom bánatom, kinek is mondjam el, hogy bántott, hogy meggyötört, hogy elragadta nőiességemet, s letiporta azt, hisz csak egy összetört áldozat voltam, ki nem hallgatott a tiltásra, s talán meg is érdemlem sorsom, de elmém egy része tudja, hogy ezt ő nem tehette volna meg.

Telnek-múlnak napjaim, semmi nem változik, csak az időjárás, egyszer esik, másszor kisüt a Nap, az én szívemben viszont magány lakozik, nem ragyogja be a családom iránt érzett végtelen szeretetem, hiszen a gonosz karmai között nehéz lenne mosolyogni, s elfelejteni, hogy már többé nem az vagyok, aki voltam.

Ő már nem szeret, de én sem érzek másképp, az rég elmúlt, már csak tűrök, hisz belefáradtam a fájdalomba, a végtelen sírásba. Néha ellentmondok neki, ekkor haragra gerjed, néha a falnak lök, néha megrángat, most azonban mindezekre nem gondolhatok, hisz fojtogat, s ha levegőt veszek, talán még brutálisabbá válik.

Miért teszi ezt? Jobb lenne talán, ha megfojtana, s akkor nem fájna, ám ezt az örömöt nem adja meg, mert elenged miután meggyötört, miután fojtogatott, s megtépett.

Már nem sírok, csak pihenek, de a lelkem fáradt, s az fáj csak nagyon, ám arra nincs gyógyszer, vége mindennek, talán bele is halok, nem tudom mi lesz velem, se sírni, se beszélni nem bírok, elmenekülök egy újabb kapcsolatba csak azért, hogy végre felszabadult lehessek, de ez hiba volt. Hiba, mert nem tudok leszámolni a lelkemmel, a tetteivel, bizonytalan a holnapom, a jövőm, minden, ami én vagyok. Egyszer talán vége lesz, s újra boldog lehetek, addig tűrök némán, hisz hallgatnom kell talán örökké, én szenvedek, neki mit sem számít.

Véget ért minden, szomorú vagyok, de nem a végtől, hanem attól, hogy így lett vége, megalázva, meggyötörve, fájdalmasan.

Új fejezet kezdődik az életemben, de valami nincs rendben, valami mégis oly más, oly hihetetlen, én vagyok más, már nem tudok örülni a felkelő Nap sugarainak, a virágok színeinek, az élet gyönyörű oldalának, valódi értelmének, megpecsételt, s ezzel együtt kellett élnem, de fájt, nagyon fájt, keserves volt az újrakezdés, ám sikerült. Sok szenvedés ért az elengedés után, hisz ő nem gondolta azt, hogy elhagyom. Évekig zaklatott az otthonomban, a nyilvánosság előtt, tömegközlekedési eszközökön, üzent, levelet írt, fenyegetett, beletaposott lelkembe, kiszolgáltatottá tett.

Gyűlöltem őt, féltem tőle, mindent oly keserűnek, oly sötétnek láttam, én sírtam, ő nevetett, elkéstem. Elkéstem, s a tetteit következmények nélkül megtehette bárkivel, hisz én gyáva voltam. Gyáva, megbélyegzett, s teljes mértékben kiszolgáltatott, utáltam azért, amit tett velem, hisz neki köszönhetem életem legnagyobb feldolgozhatatlan traumáját.

Évek teltek el, de máig nehéz kimondani a nevét, ám már nem félek, vége a zaklatásnak, vége a rémálmoknak, s vége annak az életnek, melybe a tettei miatt ragadtam, vége mindennek.

Megbocsátást nyertek tettei, ám nem azért, mert ezt meg kell vagy meg lehet bocsátani, sokkal

inkább azért, mert az lettem, aki lenni szerettem volna.

Büszke vagyok, büszke, hogy túléltem, hogy levegőt veszek, hogy azzá váltam, akivé szerettem volna. Lehettem volna bárki, de erős nő lettem, erős öntudattal, s megfelelő belső értékrenddel.

Percek

Írta: Guti Csaba

Minden múló pillanat, mint eleven tűszúrás.

Az asszony az óra másodperc mutatójának kattogását hallgatja, mely lassacskán teljesen szétzilálja a tudatát. A szíve átvette az időmérő ritmikáját, de míg az egyet üt, az ő ketyegője csaknem kettőt.

Nem nyugodt az az asszony.

Teljesen sötét van.

Koromsötét.

Talán soha nem volt még ilyen fekete az éjszaka. A holdat lompos felhők fojtogatják. Apró fénye olykor kibukik, s mint fuldokló, szinte felhörög, majd bevillan a szobába, keresztülfut a falakon, s látni engedi az asztal felett elterpeszkedő órát. Úgy néz abba bele az asszony, mint egy feneketlen kútba. Hiába nézi azonban, nem lesz tőle okosabb, s nemhogy adna az az óra, minden kattogással inkább elvesz egy kicsi darab reményt. Mégis egyre csak bámul rá, de hiába kérdezi, az nem mondja meg, mikor jön haza a fia.

Már rég itthon kellene lennie!

Éjfélre ígérte, már egy óra, s nincs sehol. Persze, tudom én, hogy a fiatalság szertelenséggel jár együtt, de rá ez eddig nem volt jellemző. Egyszerűen nem szokott ilyet csinálni, és kész.

Mindig büszke voltam rá, hogy adni lehetett a szavára. Persze, így tanítottuk, hogy is másképp?

Erre mit ad isten? Ahogy nő, úgy lesz egyre felelőtlenebb. Bizony, felképelném, ha most itt volna előttem! Tudja is ő, mit jelent aggódni valakiért? Neki most csak ez a buli a fontos, és azt hiszi, hogy én mélyen húzom a lóbőrt. Aztán, majd egyszer, ha végre haza botorkál, szépen hangtalanul belopózik, s holnap előadja, hogy már tizenegykor az ágyában csicsikált.

Na, majd megkapja tőlem, ami jár, csak kerüljön elő! – gondolja a nő egyre csak. Így hizlalja magában a haragot, nehogy az aggódás nyerjen teret a fejében. Az a rosszabb.

S az idő telik, az óra kattog, de a gyerek sehol. Az asszonyt hullámokban ragadja magával a kétségbeesés. Nem tud már ellene küzdeni, nem is akar. Hiába szeretné másfelé terelni a gondolatait, nem sikerül. Szinte lyukat döngöl már a matracba, annyit forgolódik.

Nem jó sehogyan sem. Aztán megállapodik hanyatt fekve, s meredten nézi a sötét falat, rajta az órát, s hallgatja annak kattogását.

Biztos történt valami! Biztos lett valami vele!” – kergeti magát egy olyan sűrű szövevénybe, amiből nagyon nehéz kiszabadulni. De mi mást tegyen, hisz anya. S az anyák aggódnak.

Közben az óra elüti a kettőt. Mint a csikó a hámot, úgy rúgja le magáról a takarót. Átszalad a konyhába, úgy ahogy van. A talpa nem érzi, hogy fázik, pedig jéghideg a rakott kő. Megáll az ablak előtt, ott marad hosszasan, s nézi az utat, hátha meglátja a gyereket. Hó lepi azt az utat akkor már, s ez aztán végképp elszomorítja az anyát.

Talán elesett, s most ott fekszik valahol az út szélén! Meg se találjuk, hisz elfedi a hóesés!” – gondolja egyre sötétebben az anya, aki nem akarja már sem megpofozni, sem leszídni egyszülöttjét, éppen csak a csontját akarná összetörni az ölelésével, ha most hirtelen mégis hazatérne hozzá.

Nézi még egy pillanatig a hóesést, aztán, mintha rugóból lettek volna a lábai, megfordul, s már robog is vissza a hálóba, hogy felöltözzék, s aztán elinduljon, hogy megkeresse a fiát.

Magára cibálja a ruhákat, csak akkor döbben rá, hogy azt sem tudja, merre induljon.

„Egy barátomhoz megyek!” – idézi fel a fia szavait. De hogy melyikhez, és hova, azt nem közölte, s ott pedig ő hibázott nagyot, hogy ezt nem kérdezte meg.

Nem baj!

Menni kell, mindegy, hova, vagy merre, csak innen el, hogy az ember érezze azt, hogy tesz valamit, bármit.

Már indulna, amikor meghallja a motoszkálást a kiskapunál. Visszaszalad a konyhába, s tekintetét odaveti. A szíve nagyot dobban, s hirtelen az égvilágon minden a helyére kerül.

A fia ott áll ugyanis a kapuban, már nyitja is azt, s lépdel felfelé a házhoz. Nem is lépdel, oson, mint aki lopni jött, a lába szinte nem is éri a földet. Az asszony elmosolyodik, a szeme megtelik könnyel, s egy pillanat alatt annyi minden érzés felszakad benne, hogy hirtelen azt sem tudja, mit kezdjen önmagával.

Leteremtem, most aztán leteremtem! Velem még egyszer ilyet nem csinál! – dönti el magában, s már a torkát köszörüli.

Aztán eltelik egy pillanat, kettő. A fiú már odabent van, csöndesen leveti kabátját a sötétben. Lámpát gyújtani nem mer. Az anya a konyhából figyeli őt. A szíve megédesedik.

De jó, hogy itt van! Mennyire jó is! Meg aztán vigyázott magára, hisz semmi baja nincsen, ezt így is látom! – suhan át rajta az érzés, s eldönti, hogy nem szól semmit.

A fiú közben végez, csöndesen tovalépdel, egy pillanatra megáll az anyja szobája előtt, talán gondol valamire, majd felsuhan a lépcsőn, s onnantól annyi zajjal sincs, mint egy kisegér.

Az anya teljesen kimerülve, de boldogságban úszva fekszik vissza az ágyba. Rátekint az órára ismét, a vonásai épp csak egy pillanatra keményednek meg.

Gyorsan kell aludni jó sokat! – gondol a lassan elkövetkezendő hajnali kelésre. Majd továbbfűzi gondolatait: – A holnap meg aztán majd elhozza, ami rá van bízva! Csak mondani kéne valamit neki, ne csináljon ebből rendszert a büdös kölke!

Egy rezdülésnyi idő múlva az asszony kényelmesen elhelyezkedve egy nagyon sötét verembe esik, aminek álom a neve. A karjai mindeközben ölelésre mozdulnak, s az ajkai lágy mosolyra húzódnak.

Nem soká tart az az álom, de annál édesebb.

A szikla peremén

Írta: Bubrik zseraldina

Soha nem gondoltam, hogy eljön az a nap, ami megváltoztatja egész életemet. Nyár közepén járunk, negyven fokos melegben, amikor éreztem magam körül a hideg levegőt.

Egyedül élek, nem hiszem, hogy valaki kinyitotta az ajtót kopogtatás nélkül, de ha huzat lenne, az is meleget ontana. Egy kis idő után már azt is érzetem, hogy valaki ott áll velem szemben. Senkit nem láttam. Azt gondoltam, lesz valaki, aki kihívja hozzám a mentőket, mivel képzelődöm, és nem megyek dolgozni. Még mindig ott ültem a kanapén, a hideg levegő áramlott körülöttem, és azt vettem észre, egy idegen kéz megsimogatja az arcomat.

Beleremegtem.

Nem láttam senkit, de éreztem. Éreztem, amint az arcom bal oldalán, a homlokomtól, az ajkamig szép lassan végig simogatott. Közben a szemem csukva volt. Amikor befejezte, a hideg fuvallat gyorsabban keringett körülöttem, és abban a pillanatban, amikor kinyitottam a szemem, felkapott, és vitt magával.

Nem éreztem semmit.

Nem láttam semmit.

Nem tudtam, hol vagyok.

Szememet megint becsuktam.

Fáradt voltam.

Aludni akartam… de nem tudtam.

Pár perc után azt éreztem, hogy körülöttem csend van. Nem repülök, csak ülök valami hidegen, ami nagyon kemény. Nem akartam tudni, látni, hogy hol vagyok.

Kis idő után megint éreztem, hogy van valaki velem szemben. Kinyitottam a szemem. Nem volt ott senki, de egy szikla peremén ültem. Előttem a mélység, és a köd, hátam mögött pedig a szikla. Lassan próbáltam felállni. Nem akartam lezuhanni a mélységbe. Majd megint éreztem, hogy van ott valaki.

Volt.

Nem mertem megmozdulni. Egy hatalmas oroszlán állt előttem. A nagy, kerek szemével úgy nézett rám, mintha kérdőre akarna vonni.

De, hát mit tettem?

Gondolataim összekeveredtek.

De, hát mit tettem?

Gyerekként jó fiú voltam. Igaz, néha voltak kihágásaim, de azok nem voltak súlyosak.

De, hát mit tettem?

Az oroszlán pár másodpercre lehunyta a szemét, majd amikor kinyitotta, láttam benne magamat gyerekként. A régi, apai nagyszüleim vidéki házánál.

Ott, akkor, valami történt.

Próbáltam visszaemlékezni, de nem nagyon ment. Arra emlékszem, hogy elmentünk látogatóba nagyszüleimhez. Egész úton, senki nem szólt senkihez. Apu vezetett, anyu mellette ült, én meg hátul próbáltam nyugodtan ülni. Régen a kocsiban nem volt biztonsági öv, ezért néha a kanyarokban kapaszkodnom kellett. De imádtam utazni.

De, az a nagy csend…

Azon a napon, nagyon feltűnt nekem. Nem mertem szólni. Pedig akartam, de nyolc évesen nem tudtam volna pontosan elmondani, hogy nem akarom, hogy elváljanak. Éreztem minden nap, hogy valami van a levegőben. Nem voltunk igazi

család. Féltem, mit fognak a nagyszüleim mondani. Talán ott akarnak hagyni? Én, már nem kellek? Ígérem, jó fiú leszek!

– Au! Ez fájt! – kiáltottam el magam a kocsiban.

– Mi a baj? – kérdezte szomorú, kisírt szemmel anyu.

– Valami megcsípte a nyakam hátul. Nagyon fáj! – ordítottam, és hozzákezdtem sírni.

– Fordulj meg, és megnézem. Mutasd! Nincs ott semmi. Még egy pici csípés sem. Szép sima a nyakad. Még egy anyajegy sincs rajta.

De én akkor is éreztem, hogy valami van a nyakamon. Nem volt már sok időm vele foglalkozni, mert pár perc után megérkeztünk. Nem volt kedvem kiszállni Én még ülni akartam egy kicsit, egyedül lenni.

Csend… erre volt szükségem.

De apám kinyitotta az ajtót, és mutatta kezével, hogy száljak ki. Egy szót sem szólt.

Nagyszüleim már ott álltak az ajtóban, én meg durcásan próbáltam kiszállni a kocsiból. Mérges voltam, mintha mindenki tehetne arról, hogy fáj a nyakam, de senki nem lát semmit.

Kiszálltam, anyu odajött hozzám, és arra kért, menjek ki a kertbe, üljek a hintaágyba – amit annyira imádtam -, amíg ők beszélgetnek.

De, én miért nem lehetek ott?

Tettem fel magamnak a kérdést. Hirtelen megfordultam, és sértődötten szaladtam a kertbe. Az egész világot meg tudtam volna ölni, ezért, mert így bánnak velem.

Nem tartott sokáig a beszélgetés, éppen, amikor úgy döntöttem leveszek egy almát a fáról – mert éreztem éhes vagyok -, anyu kiszaladt hozzám.

– Gyere! Mennünk kell! – mondta kisírt szemmel.

– És apu? – kérdeztem idegesen.

– Ketten megyünk haza.

Ez volt az utolsó mondat, amit aznap anyu mondott nekem.

Soha többé nem láttam apámat. Még ünnepnapokon sem. Nyolc évesen nem tudtam feldolgozni, hogy mi is történt.

A gyerekkori képek véget értek. Ennyit láttam. Még mindig ott álltam a szikla peremén, szemben az oroszlánnal. Ekkor jutott eszembe, hogy attól a naptól kezdve, mindig mindenben anyut hibáztattam. Tíz éve nem beszéltem vele. Már hiányzik. Ebben a pillanatban az oroszlán fújt egy nagyot, ami olyan sebes volt, hogy be kellett csuknom a szememet.

Reggel izzadtan keltem az ágyamban. Nem szoktam ilyen hamar ébredni. Hirtelen éreztem, mintha a nyakamat megcsípte volna valami. Odakaptam. Éreztem, hogy van ott valami.

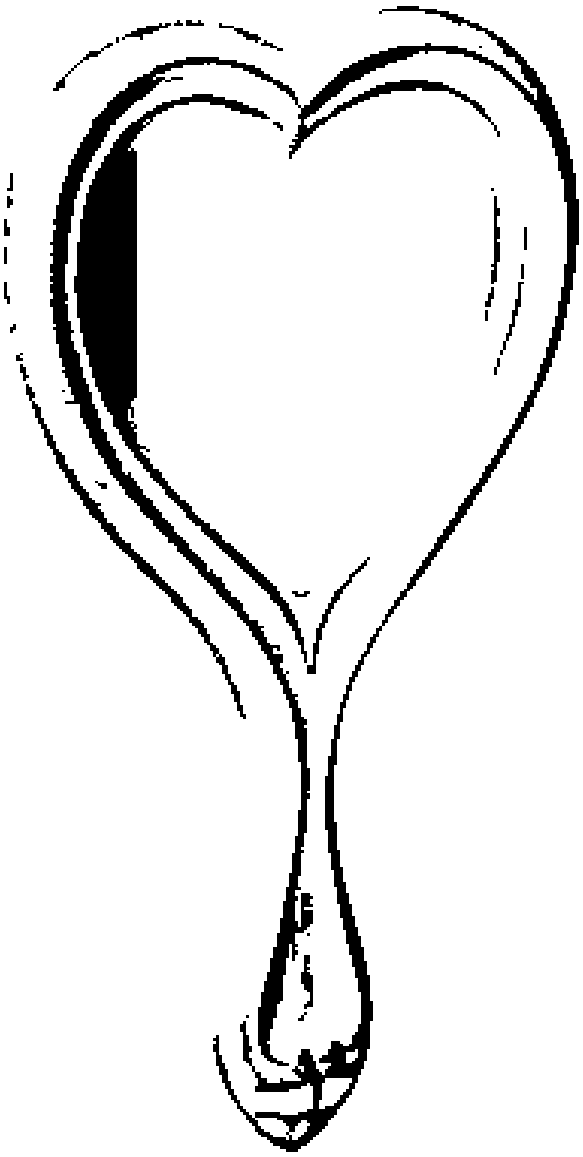
Kiszaladtam a fürdőszobában elővettem, a kicsi tükröt a szekrényből, és a nagytükör elé álltam háttal. Felemeltem a kis tükröt, és akkor megláttam…

Egy szív alakú anyajegy. Soha nem volt ott. Soha nem éreztem, hogy növekedett volna.

Anyun van egy, ugyanazon a helyen. Ugyan mi lehet vele? Felvettem a telefont, és tárcsáztam.

– Igen, tessék? – hallottam anyu kedves hangját.

– Anya! Hiányzol…

A Gonosz, a Rút, és a Szende

Írta: Bubrik Zseraldina

Egyszer, nagyon régen, még amikor éltek sárkányok, boszorkányok, törpék, koboldok, akkor megszületett Szende. Minden rendben ment volna, de az anyja volt a Gonosz. Nagyon sokan gondolkoztak azon, hogy ez hogyan is történhetett meg. Mivel a megoldást nem találták, lezárták az ügyet. De azért mindenki kíváncsi volt, a sorsuk hogyan fog folytatódni. Egy Gonosz, és egy Szende. Apja nem volt, lehet, mikor megtudta, hogy gyermeke fog születni, akkor sarkon fordult, és ott hagyott csapot-papot, és tovább állt.

Két ember is tud családot alkotni, egy anya egyedül is fel tud nevelni egy gyermeket. De a „de” szó, az itt van. Egy Gonosz, és egy Szende.

Eltelt húsz év, és még mindig együtt tengették életüket, amikor Szende szerelemes lett. Hogy hogyan történt az eset, azt pontosan nem lehet tudni, mert senkinek nem mesélték el.

Azon a bizonyos napon Szende hazament, az anyja már rögtön észrevette, hogy a fiával valami történt. Ilyen arccal még soha nem jött haza. A Gonosz, két lehetőségre tippelt. Vagy megnyerte az ötöst a lottón, vagy a munkájában magasabb pozícióba került.

– Fiam! Mi történt ma veled odabent?

– Semmi anyám. Ugyanúgy telt a napom, mint mindig.

– Na, ne már! Látom, valami csak volt?

Szende nem válaszolt. Nem akart. Bement a szobájába, és rögtön a mai nap délelőttjére gondolt. Munka közben eszébe jutott, hogy a főnökének egy reklám szövegét megígérte, hogy megkeresi a hibákat, és kijavítja. Kilenc óra felé, el is indult, de amikor meglátta főnökének új titkárnőjét… megállt, hirtelen azt is elfelejtette, miért is ment oda.

Tulajdonképpen, mi sem tudjuk miért is esett ámulatba Szende, hisz a titkárnő egy Rút, középkorú nő volt. Szende sem tudta. Felé olyan kisugárzást árasztott, hogy még csak a felét sem tudta fogadni. Lehet, a többit későbbre hagyja. De neki ennyi is elég volt. Pár másodperc múlva megszólalt Rút:

– Jó napot! Miben segíthetek?

– Jó napot! A főnökhöz jöttem. Ezt az értékelés hoztam – mondta halk hangon Szende, majd letette a papírt az asztalra.

Megfordult, elindult a helyére. Egésznap nem tudott a munkájára koncentrálni. Csak Rút arca lebegett előtte. Amikor majdnem vége lett a munkájának, eldöntötte, odamegy Rúthoz, és meghívja egy kávéra. Félszegen, de elindult. Amikor elmondta mondókáját, sajnos elutasítást kapott a mai napra, de holnap ráér. Szende boldog volt, úgy érezte, ő egy madár, aki ma tette meg az első repülését. Az ágyán feküdve, amikor ezt a gondolatot végig újra átélte, rögtön el is aludt.

Másnap reggel kelt fel, de sajnos a Gonosz ébresztette.

– Fiam! Fiam! Biztos történt tegnap valami! Elaludtál!

Szende nem válaszolt. Elkészült, és elindult dolgozni. A mai napon is ugyanúgy végezte dolgát, mint tegnap. Semmire nem tudott odafigyelni, csakis az esti randevú járt a fejében. Közben a Gonosz nem tétlenkedett. Tudta, a fia hazudik. Ki kell derítenie, hogy mi történt. Ezért felkerekedett, és megbízott egy magánnyomozót. A legszívesebben ő ment volna kideríteni, hogy mi az igazság, de attól félt, hogy a fia meglátja, és ezért haragudni fog rá.

Imádta fiát, számára ő volt a tökéletes. Az üzletet lebonyolították, a Gonosz már megnyugodott. Ettől a naptól kezdve, már semmit nem kérdez a fiától, hisz mindent tudni fog róla.

Lehet, itt a mesének vége is lenne, de hát mindig vannak komplikációk. A Gonosz hiába próbálta megakadályozni, hogy Szende elvegye Rútot, nem sikerült. Persze közben a Gonosz minden cselszövést bevetett. A fia nem tudott dönteni, ezért tíz év után elváltak. Bánatában Szende külföldre költözött, ott hagyta Gonosz anyját, de nem tudta Rútot elfelejteni. Még mindig a szívében élt, és elhatározta, ha törik, ha szakad, akkor is vissza fogja szerezni.

Levelet írt, bevallotta érzéseit, megírta, hogy otthagyta anyját. Hetek, sőt hónapok teltek el, mire választ kapott. A boríték a kezében, nem merte kinyitni. Félt, hogy Rút elutasítja. Félt, hogy nem lesz soha boldog. De mégis bízott benne, minden rendben lesz.

Kinyitotta.

Egy fehér papírlapot tartott remegő kezében, melynek a közepén, egyetlen egy szó állt,

nyomtatott betűvel, piros tollal írva:

SZERETLEK…

Szappanbuborék

Írta: Bubrik Zseraldina

Begubóztam saját magam világába. Nem érdekelt semmi, de amikor egy új jövevény érkezett a testembe, nem tudtam, hogy be tud-e illeszkedni. Meddig fog tartani a vívódás? Kilökődik? Vagy marad, és ugyanúgy éli életét, mint a másik emberben.

Tudom, változtathatnék ezen az állapotomon. Egy kicsit depressziós lettem, de gondolom, egyszer majd kilépek medremből, és minden folytatódik tovább.

Gondolataimat megszakította a kopogás.

– Lencsi! A doktornő szeretne látni – mondta hadarva Ircsi, az ápolónő.

– Máris megyek.

Felálltam kedvenc hintaszékemből, felvettem a kedvenc pulcsimat, és már szaladtam Etához, a pszichológusomhoz. Az ajtó nyitva volt, kopogtam, és beléptem. Köszönés után leültem vele szemben.

– Lencsi! Most szabályt fogok szegni, de csak miattad. Ez a dolog, maradjon kettőnk között, akkor is, ha igen, akkor is, ha nemet mondasz.

Nagyon kíváncsi voltam. Ezen a hat hónapon keresztül Eta közvetlen volt hozzám, de most úgy érzem, mintha a saját terhét rakná rám. Nem gondoltam, hogy ennyire megbízik bennem.

– Tegnap egy fiatalember bejött hozzám, és kérdezősködött. Három hónapja, a felesége balesetben meghalt. A szíve hozzád került – itt elhallgatott pár percre, de folytatta –, szeretné tudni, ki kapta meg a felesége szívét, és ha lehetséges, találkozni vele.

A doktornő végig a szemembe nézett. Mosolyogni akartam, de a szám nem engedelmeskedett. Egy szót sem tudtam mondani, pedig akartam.

– Lencsi! Ez rajtad múlik, hogy szeretnél találkozni vele, vagy nem. Nem akarom, hogy rossz vége legyen. A többieknek azt fogom mondani, hogy egy ismerősöd látogatott meg.

– Még gondolkodom rajta. Ugye nem sürgős? – kérdeztem félénken.

– Nem.

Elköszöntem, és visszamentem a szobámba. Legszívesebben kimentem volna a kedvenc padomhoz, de úgy döntöttem, most egyedül szeretnék lenni. Eszembe jutott a gyerekkorom, amikor szomorú voltam, akkor azt hittem, ha szappanbuborékokat nézek, akkor minden megoldódik.

Odamentem a szekrényhez, és kivettem a titkos dobozomat. Senki nem tud róla, hogy van, mert ez csakis az enyém. A pénztárcámban van a kulcs hozzá. Nem sok minden van benne, de itt tartom a buborékfújómat. Pár perc után már fújtam is a buborékokat, és azonnal tudtam, mit fogok válaszolni.

Kora reggel keltem, és egy falat sem ment le a torkomon, inkább csak a szokásos kávé adagomat ittam meg, majd elindultam a kedvenc padomhoz. Ezt a padot azért szeretem, mert egy szomorúfűzfa alatt van. Sokan nem szeretik, mert ide nem süt a nap, olyan elzárt rész.

Leültem, és akkor egyetlen egy szó jött ki a számom: nem. Csak tudnám, miért mondtam hangosan, amikor egyedül voltam ott.

Egész délelőtt ott ültem, a kedvenc könyvemmel, majd ebéd előtt Etával közöltem a válaszom.

Nemet mondtam.

Kimondtam, amit akartam, és már a szív sem kellett. Nem akarok élni! Ez nem az én szívem.

Reggel kopogásra keltem. Furcsálltam, ki lehet ilyen korán?

– Igen, tessék! – többet nem mondtam, de az ágyból sem volt kedvem felkelni. Az ajtó kinyílt, és belépett egy idegen férfi.

– Kezeit csókolom! Ha jól tudom, Nagy Leopoldinához van szerencsém, akit mindenki Lencsinek hív.

Egy fiatal korombeli férfi állt az ajtómban, kezében törölközőkkel.

– Szemán Péter vagyok, mától kezdtem itt, ápolóként.

Beljebb lépett, én meg az ágyban maradtam, és nem szóltam semmi. Pár másodperc múlva, közelebb jött az ágyamhoz, és a szekrényem polcára tette a törölközőket.

– Majd elteszi. Nemsokára reggeli. Szép napot kívánok!

Kiment, én meg ott maradtam, mintha egy lefagyott valami lennék, ami nem tud megmozdulni. Gondolatom azon a másodpercen volt, amikor közelebb jött hozzám, valamit éreztem. Egy szikra volt, ami úgy csapódott belém, oly hirtelen, és olyan nagyon, amit soha nem éreztem.

Telt múlt az idő, az emberek jöttek-mentek, de Pétert nem láttam. Már nagyon hiányzott. Mindent megettem, de úgy gondoltam, egy kávét még megiszom. Éppen öntöttem a kávét, és abban a pillanatban megjelent Péter az ajtóban, Ilka mamával, akit kocsijában tolt be. Amikor ide kerültem, Ilka mama már itt volt, engem nagyon kedvesen fogadott, és attól a naptól kezdve, jó viszonyban voltunk. Nem tudtam megmozdulni. Maradjak, vagy menjek oda? Nem tudtam dönteni.

– Lencsi! – intett felém Ilka mama. – Petikém, oda menjünk!

Olyan hosszú időnek tartottam, míg ide nem értek. Persze közben csakis Pétert figyeltem. Magas, sovány, és az a gyönyörű zöld szem, azt hiszem, az fogott meg. Számomra ő, egy tökéletes férfi. De… köztünk nem lehet semmi, mert ő ápoló, én meg beteg vagyok. Pedig ha…

Másnap úgy gondoltam kimegyek egy kicsit a kedvenc padomhoz. Már messziről láttam, hogy ül ott valaki, de csak megengedi, hogy mellé üljek. Közelebb egyre közelebb kerültem, amikor észrevettem, hogy Péter ül ott.

– Szabad ez a hely? – kérdeztem mosolygós arcommal.

– Persze – jött a válasz, én meg leültem mellé. – Tudod Lencsi, valamit el kell mondanom. Én…

– Nem muszáj, ha nem akarod – szakítottam félbe.

– De igen, tudnod kell az igazságot! Ha megharagszol megértem, és ígérem, többet nem jövök.

– Ne csigázz! Mond már!

– Fél évvel ezelőtt még férj voltam. A feleségem balesetben meghalt. A szíve, a tiéd lett – elhallgatott. – Nagy fájdalmam volt, és eldöntöttem megkereslek. Te nem akartál találkozni velem. Ezért álltam be ápolónak. A legnagyobb hibát követtem el, beléd szerettem.

A csend visszatért hozzánk. Nem mertem, és nem is akartam semmit mondani. Érzéseim leírhatatlanok voltak.

Kicsit később közelebb ültem hozzá, átöleltem, és megcsókoltam.

Tornádó

Írta: Nagy Cynthia

Zalán gazda egy két szintes atom biztos pincével rendelkező házban lakott, valahol egy kis város szélén. A ház ablakaiból csodás panoráma tárult az arra néző kíváncsi szemek elé. Nagy rét és kétoldalt erdősáv vezetett a gazda szeme fényét képező istállóhoz, ahol gyönyörű sok díjat bezsebelt lovai éltek, biztosítva ezzel a gazdájuk és a saját jólétüket.

Zalán már a negyvenes éveit taposta és tíz éve lépett be életébe a nagy szerelem! Ezen idő alatt sajnos nem sikerült sehogy sem a gyermekáldás. Már épp feladták, amikor ugyanis kiderült a várandóság a nejénél Amandánál. Most Szenteste délutánján született meg kisfiúk Patrik. Zalán szíve repesett az örömtől, hisz mindkettő egészséges, és végre apa lehetett. A nagy örömre pár családtaggal és baráttal ittak néhány pohárral, ennek hatására kissé spiccesen került ágyba.

Mielőtt elaludt volna, még kinézett az imádott istálló felé és mély álomba szenderült. Nem sejthette, hogy ez az éjszaka más lesz mint a többi....

A jól felszerelt istállóban húsz csodás ló élt, a legfiatalabb kiscsikó pár hetes csupán, Ő a huszadik lakója az istállónak és „ Aranyvirág „ a neve. Fehér csillaggal homlokán, és fekete foltokkal, a barna testén, mert az anya barna színű. Anyukája Leila az apja Tornádó, aki sok versenyt nyert igazi angol telivér, gyönyörű fekete fényes szőrrel.

Most az istállóban eluralkodott az aggodalom.... türelmetlen paták zaja dübögött és Tornádó így adta a többiek tudtára, hogy nincs valami rendben és figyeljenek. Néhány pillanat múlva az egyik villany vezeték szikrázni kezdett, majd füstölni és lángra lobbant.

Tornádó és a többi ló próbált menekülni, érezték a vesztüket... de hogy lehet menekülni innen?

Minden boksznak a rácsos ajtaja elhúzhatós volt, és soha nem voltak kulcsra vagy lakatra zárva. Szerencsére... Zalán gazda mindig is óvatos volt... Tornádó volt a mindene, aki kicsi kora óta itt élt vele, és sokat játszottak együtt ... a ló nagyon ügyes, szemfüles volt... egyszer Zalán háttal állt a Tornádó bokszának és arra lett figyelmes, hogy az imádott lova bele szuszog a nyakába... meglepődve látta, hogy elhúzta az ajtót és félig kijött a bokszból, hogy oda bújhasson imádott gazdájához. Ő persze agyon dicsérte, megölelte

és puszikat kapott a finom puha nózijára. Na meg a gazdi zsebében mindig ott lapultak a fincsi kockacukrok is. Ha úgy tartotta kedve, akkor éjjel kijött az istállóból és ott kujtorgott a mezőn...

Az istálló északi ajtaja volt csak kilincsre csukva, mert arról fújt a hideg északi szél. A déli oldali ajtó mindig nyitva volt, csak akkor volt becsukva, de nem kulccsal, ha nagyon röpködtek a mínuszok.

A tűz terjedni kezdett... Tornádó mintha mondaná a többi lónak, hogy nyissák ki az ajtójukat, mindegyik próbálta az orrával, fogával kinyitni... a legtöbbnek sikerült is, de nem tudtak kimenni a bejárati ajtón....

Tornádó oda rohant és két lábra állva hatalmasat rúgott az északi ajtón, mire az kitárult, közben az orrával és fogaival nyitogatta kifelé sorban a bokszok ajtaját... a lovak rohantak kifelé ahogy csak tudtak, hisz mind halálra volt rémülve… a füst egyre csak gomolygott és a lángok már a gerendákat izzították.. a füsttől nem lehetett látni.. a huzattól még jobban felcsaptak a lángok.. már minden bokszajtó nyitva állott és a lakója kifutott az istálló elé...

Tornádó ekkor hallotta meg a kétségbeesett nyerítést, a kiscsikót... oda akart futni, de hirtelen

elé esett egy égő áthidaló ... egy hirtelen mozdulattal átugrotta és feldöntött két vizes hordót, ami most igencsak jól jött és az útjába lévő láng nyelveket eloltotta ugyan, de a füst még nagyobb még sűrűbb és még kibírhatatlanabb lett, alig látott, csípte a szemeit. A déli ajtó melletti bokszban volt Aranyvirág és Leila az anya ló. Leila próbálta orrával és fogaival feltépni az ajtót, de beakadt a lenti sínen valamibe és nem engedelmeskedett. Tornádó is próbálta, de csak annyira sikerült, hogy Aranyvirág épp hogy csak kifért... ki is jött , de nem hagyta ott az anyukáját, aki igencsak idegesen nyerített és nyüszített... de hiába küldte a fiát, az bizony nem ment… az volt a szerencse, ha annak lehet nevezni, hogy a nyitott ajtón jött be levegő a feltámadó széltől és így kaptak oxigént, ha keveset is.

A gerendák és áthidalók szikrájukat szanaszét hányva zuhantak a földre és félelmetesen sistergtek a földön. Már minden égett, ami csak tudott...

Aranyvirág az ajtóban állt, de nem tágított onnan.. némi friss levegőt legalább kapott… Tornádó kétségbeesetten próbálta menteni szerelmét Leilát... majd hirtelen két lábra állt és hatalmasat rúgott az ajtó szélére, mire az engedelmeskedett és végre kinyillott !! Így Leila is ki tudott rohanni velük együtt az oldalsó erdősáv felé...

Pár pillanat múlva Tornádó hatalmasat nyerített, mintha azt kérdezné, hogy megvan-e mindenki, mire a túloldalról a fekete, Bandita nevű szintén angol telivér hangja válaszolt és utána a többiek is nyerítve tudatták, hogy megvan mindenki. Az istálló ebben a pillanatban hangos robajjal megadta magát a hatalmas lángtengernek és átadta magát az enyészetnek. Minden odalett. A földön feküdt a sok elüszkösödött gerenda, cserép és minden, ami az építményt képezte.

Aranyvirág szorosan oda bújt Leila mamához és idegességében szopni kezdte a finom nyugtató tejcsit. Még szerencse, hogy nem apadt el a nagy ijedtség következtében. Ezalatt Zalán gazda az igazak álmát aludta.... vagy mégsem?

A paták ideges dobogása őt is felébresztette... oda hallatszott az éjszaka csendjében. Az italtól még kába volt, ezért eltelt jó néhány perc, mire magához tért. Ahogy kinézett az ablakon, nem akart hinni a szemének és azonnal ki is józanodott… Tornádó...- ordította- Tornádóóóó... Leila... Aranyvirág... kicsikéim, szerelmeim... - futtában felkapott magára egy csizmát és kabátot, nem volt rajta csak egy kis alsógatya, abban aludt el. Rohant ahogy csak tudott az istálló felé, de látta, hogy késő.. Úr Isten.... - üvöltött kétségbeesetten- Úr Istenkém... segíts könyörgöm... ez nem lehet... ezt ne kérlek... csak

ezt neee... - rohant, ahogy csak bírt… ez most egy örökkévalóságnak tűnt.

A szemei elé táruló látvány sokkolta. Mi történhetett? Hisz annyira figyelt mindenre. A még mindig gomolygó füstön túl látta, hogy bal oldalt ott vannak a lovak és látta Bandität, Hintát, Améliát, Kecsest, Csillagot .... és a többit. Nagyon meg voltak viselve, köhögtek is rendesen. De Ő most nem is látott a könny fátyoltól, ami a látását igencsak elhomályosította.. csakis arra tudott gondolni, hogy hol vannak az Ő szerelmei? Így hívta Őket, mert olyan szoros kötelék alakult ki közöttük, hogy ezt már csak akkor hitte el bárki is, ha látta őket együtt. Sokan nem tudják, hogy a lovak is mennyire tudnak kötődni az emberhez.

Nem látta egyiket sem... irdatlan zokogásba tört ki... hagyta, hisz senki sem látja - gondolta. Lerogyott a földre és a sok feszkót kiadta magából... majd mintha egy burrogó hangot hallott volna! Nem akart hinni a fülének... fülelt... és megint... ez Tornádó!! Felugrott és rohant a hang irányába. Ahogy elérte a volt istálló szélét, már szállt fel a füst, ritkult... meglátta Őket végre! Tornádó már ment elé, de alig tudta magát vonszolni... sok füstöt nyelt, ahogy Leila is.

Átölelte a lovat, aki úgy bújt hozzá, ahogy kiscsikó korában.. mint egy kis cica... ritka burrogó hangot

tudott kiadni, amit soha egy lótól sem hallott. Nyilván meghallotta, hogy jön és így adta a gazdi tudtára, hogy itt vannak... össze vissza puszilta a ló orrát és vissza mentek Leilához és Aranyvirághoz. Ekkor vette észre, hogy Tornádó orra és szája vérzik... a Leiláé is....

Én csodás hőseim vagytok... Te mentetted meg az egész bandát mi? Ölelte át hol az egyiket, hol a másikat. Uhh... még egy fogad is kitört drága barátom... Leila... drága hősnőm! Te is részt vettél biztosan a mentésben... hisz itt a fiad!! Csodálatosak vagytok... és a többieket is neked köszönhetem gondolom igaz? Te nyitottad ki az ajtójukat ugye?? Csak Te vagy erre képes!!

Ismét kitört belőle a zokogás, a hirtelen felgyülemlett sokk most utat tört magának!

Térdre rogyott majd felnézett az égre és azt mondta.: Istenem... bocsáss meg ennek a bűnös embernek, aki én vagyok! Köszönöm, hogy megmentetted Őket nekem... köszönöm, hogy végre apa lehetek és azért is bocsáss meg, amiért hitetlen kutya voltam és nem hittem Benned! Hiába mondta a feleségem is... nem hittem... képtelen voltam HINNI !! De látom, hogy Te és a Te szereteted mire képes... ez csakis így lehetett... ez egy csoda, ami most a tragédia ellenére történt!! Köszönöm Uram, hogy meg mutattad nekem a Te végtelen kegyelmedet... ez másképp nem lehet..

Mind eközben megérkeztek a környék lakói is, jöttek segíteni. Itt voltak a tűzoltók, az utómunkálatokra meg is érkeztek... jött két állatorvos is autókkal, hátha el kell vinni pár lovat a kórházba. Az emberek riasztották egymást, szerették ezt a kis családot és megint bizonyították azt a ritka összetartást, ami itt van ebben a kis közösségben.

Zalán az Őt ért sokktól azt sem vette észre, hogy ezek megjöttek… Ahogy ott imádkozott, meglehet életében most először, azt sem vette észre, hogy az összes jelenlévő ott térdepel mögötte és mind hallja az Ő kétségbeesett imáját… rajta kívül ugyanis ezek mind templomba járó hívő lelkek voltak, akik hittek is Istenben!! Majd mindenki tette a dolgát és az összes ló meggyógyult testileg és lelkileg is egyaránt.

Az istállót közös összefogással újjá építették tavasszal, ahogy az idő engedte.… De most hatalmas sátrat hoztak és abban húzták ki tavaszig a pacik.

Pár nap múlva a saját gyermekét is végre haza hozhatja a kórházból és végre lesz a családban gyermek is, Isten áldásával.

Most már Zalán azt is elhiszi, hogy csodák márpedig igenis vannak, léteznek, elvégre a Karácsony a szeretet ünnepe, és ez nem is történhetett volna másként !!

Kódolt bűnök

Írta: Gulrich Ildikó

Bársonyos érintése ébresztette, végig simította karját majd egyszer csak megállt, így szűrődött be a csodás reggeli napfény az ablak résein. Anna felkelt és máris vidámnak látta ezt a napot is, megitta kávéját és elindult a munkahelyére. Nap nap után ugyanaz a munka de mégsem volt unalmas, az emberek akik körülvették mindig inspirálták, szívesen használta ki a kedvességüket, egészen addig amíg előnye származott belőle. Olyan csinos és eszes nő volt aki bárkit megkaphat és bármit megtehet, és ez bizony gyakran megesett vele. Tulajdonképpen azóta amióta az apjával megromlott a kapcsolata, akkor kezdődött minden.

Ahogy vissza emlékezett hallotta az apja érces, felsőbbrendű hangját.

– Mit képzelsz? Adtunk egy remek szakmát a kezedbe, itt a családi vállalkozás! Más két kezét összetenné, hogy sínen van az élete!

Vitatkoztak, mint mindannyiszor. Valami egészen mást szeretett volna csinálni, nem hajakat tupírozni és festegetni. Mindig arra vágyott, hogy híres táncosnő lesz. Jelentkezett is a

táncművészeti főiskolára, de sajnos nem kapott választ… Illetve csak azt hitte, mert a szigorú szülők bizony már régen elrendezték a jövőjét. Amikor a felvételt nyert levelet elolvasták, azonnal tűzre vetették ezzel meg is pecsételték Anna sorsát. Bár édesanyja engedékenyebb volt mégis évek kellettek hozzá, hogy egy szép tavaszi napon elmondja az igazat a lányának.

Egy világ omlott össze benne, megharagudott a szüleire és főképp az apjára, aki nem hagyta, hogy a saját útját járja. Apja karizmatikus kisugárzása, erőfölénye és felsőbbrendűsége egész életében elkísérte. A gyűlölet olyan szinten hatalmasodott el rajta, hogy szinte teljesen bekebelezte, eldöntötte élni fog, úgy ahogyan sohasem engedték és közben észre sem vette mennyire azzá vált akit annyira meggyűlölt.

Zoltán egy igen jóképű és kedves fiatalember volt, banki alkalmazottként még anyagilag is stabilan állt az élet sűrűjében. Amikor Anna kölcsönt akart felvenni akkor találkoztak, sokat segített a nőnek, és miután Anna egy alkalommal igen határozottan nyújtotta át telefonszámát már nem is volt visszaút.

Péter akivel mindeközben randizgatott mit sem sejtett, az imádott nő mindig azt mondta sokat dolgozik, ezért tudtak ritkán találkozni. A fodrászatban folyton áll a bál jönnek mennek az

alkalmazottak rengeteg ellenben a kuncsaft. Péter beérte ezekkel a mondatokkal, hiszen mikor találkoztak mindig kárpótolta őt.

Zoltán néhány nappal később egy kellemes sétára hívta, örömmel ment, bár megbántottan kullogott az elején, mert a férfi nem azonnal hívta fel ehhez nem volt hozzászokva. Hamarosan kiderült a férfinek családja van, ezért volt nehéz szabaddá tenni a délutánt. Anna kíváncsiskodott miért is randizik vele ha nős, nyilván problémák vannak odahaza. Majd rákezdett ő is egy hosszú mesére ahol az expasijait szapulta, mennyire magányos volt mellettük, vagy éppen mennyire elnyomott.

Gyönyörű volt, imádta a férfiakat azok persze őt, nem vágyott családra csak a kaland éltette, hetente váltotta „szerelmeit", vagy éppen napi szinten. Egyszerre több vasat tartott a tűzben. Egy igazi démon volt, vadász aki folyton prédára lesett. Nem is akármilyenre, olyanra volt szüksége aki istenítette, felnézett rá és közben imádta, ő pedig kihasználta annak testi adottságait és kapcsolatait.

Akárkivel nem érte be, lévén hogy rendkívül okos volt szüksége volt az intelligens férfiakra akik megdolgoztatták a szellemi erejét mert csak így volt értelme játszani velük. Ó igen, mindig azt vallotta, hogy egy férfi számára legyen az erő, a dominancia és egyben hűséges kutya, akit aztán

szenvtelenül dobhat ha már ráunt. Hogy tudat alatt-e, azt csak ő maga tudhatja kezdte az apját keresni minden „áldozatában”.

Szeretett szánalmat kelteni bennük, hogy sajnálják mert akkor sokkal sebezhetőbbnek és gyengének tűnt. Így a legmacsóbb férfi is a tenyeréből evett, egy ideig.

Mikor Péter hiányolni kezdte rögtön bedobott valami szánalmas trükköt betegség, sok munka. Mivel a férfiak érzései őszinték voltak, mindig kimagyarázta magát. Rendkívül jó beszélőkével volt megáldva, ennek a fodrászatban is jó hasznát vette, ahol persze remek alkalom nyílott az ismerkedésre is. Botondot is ott ismerte meg, néha feljárt hozzá de igazából csak a játék miatt kellett neki a frissítés.

Zoltán más volt vele rendkívül jól telt az idő, de vele sem akart sűrűbben találkozni. Nem is sejtette, hogy a férfit sem ejtették a fejére és átlát rajta. Ám a szív mindig közbe szól, és ez volt Anna titkos ereje, magába bolondítani és eldobni. Zoltán a sok kifogás és trükk ellenére is ragaszkodott hozzá, hiába hiúsultak meg a randevúk mégis megszerette. Még akkor is amikor más férfiakkal látta és miután nem ígért semmit nem is tehette szóvá, bár nem is akarta a rossz házassága

mellett, végre szeretve érezte magát és végre ő is szerethetett.

Péter egyszer gyanút fogott és számonkérte, erre óriási perpatvar kerekedett, kiabálás. Az érzéseiben megalázott férfi sebeit nyalogatva végül tovább állt.

Anna csak mosolygott és behúzott egy újabb strigulát, már úgyis kezdte unni. Úgy érezte ő is pontosan azt kapta amit megérdemelt. Nem bánkódott Zoltán még megvolt, ha unalmas percei voltak, ha ráírt szinte azonnal ment hozzá.

Egy csodás tavaszi napon megismerkedett Tamással, erős és igen határozott vállalkozó volt, szabad préda. Vadászösztöne azonnal beindult, apránként megszerezte magának, a szokásos szánalomkeltés a szegény meg nem értett nő, sorolhatnám. Tamás is bedőlt és két héttel később egy pár lettek, bevitte a vállalkozói világ rejtelmeibe, mert Anna elmondása szerint saját fodrászatot akart nyitni. A szép tervekhez pedig mindig jól jön egy pénzes befektető.

Egy randevú alkalmával Zoltánnal találkoztak össze, furcsa egy hármas volt azt meg kell hagyni, csak köszöntek majd tovább álltak, a férfi pedig ott állt leforrázva, a nő többet nem is kereste őt.

Hosszú hónapok teltek el mire újra összehozta a őket a sors, úgy beszélgettek mintha mi sem történt volna. Akkor Zoltán említett valamit ami Anna okos kis fejében pattanásig feszítette az ideget.

Zoltán tudta, csak akkor képes továbblépni a fájdalmán és a csalódottságán ha megbocsájtja mindazt amit azalatt a néhány hónap alatt megélt Anna bűvkörében. A sok mese között átlátta a nő helyzetét, tudta mindenkiben az apját kereste, mert őt magát nem tudta megbüntetni, ám helyette a világ összes férfiját sújtotta. Megmutatta, van olyan erős, hogy bármilyen keménykezű férfit padlóra küldjön.

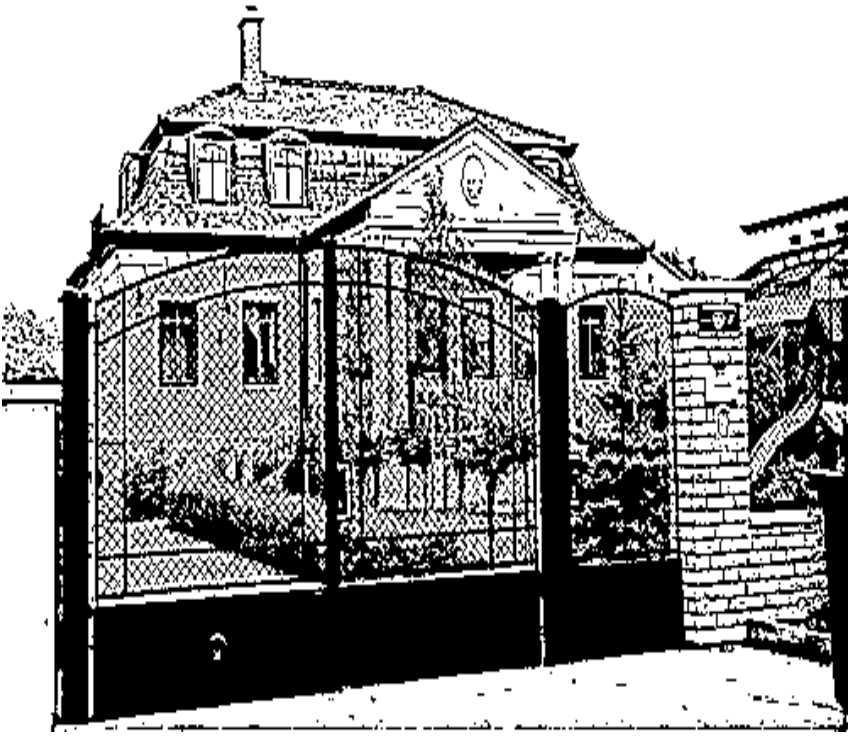
Zoltán azon a napon csak annyit mondott neki:

– Fel kell keresned az Apádat, kérlek menj el hozzá és őszintén bocsáss meg neki. Lehet, hogy sohasem fogtok megbékélni egymással és nem változik kettőtök viszonya, de Te bocsáss meg neki és lépj túl rajta.

Anna felkacagott először csak meglepetten, aztán már harsányan nevetett. Zoltán mosolyogva lelkében békével tovább állt.

A ködfátyol alól alig szűrődött át a nap selymes sugara, a gőzölgő kávé jelezte ébren van és tettre készen, néhány óra múlva a kocsi lassan gördült a családi ház elé, ajtó csattant, cipő kopogott, majd a csengőhang hosszan elnyúlva jelezte megérkezett.

Anna ott állt a szülői ház előtt és a kapu kinyílt előtte...

Bohóc

Írta: Gulyás Gábor

A bohóc sietős léptekkel közeledett öltözője felé.

Ismét lement egy újabb műsor, ki számolja már hányadik.

Határozott mozdulattal vágta be maga mögött az ajtót, mintha nem lenne holnap.

Rutinmunka a színpadon, semmi más.

Kortyolt néhányat a szekrény aljáról előkerült félig tele (félig üres) üvegből.

Kissé felszisszent az erős ital hatására.

Az öltözőasztalához ült, lelkében dúló éles csatazaj némileg tompult.

Levette a hátul gumival arcához rögzített maszkját, és hanyagul az asztalra dobta.

Enyhén véreres szemekkel nézett a tükörbe.

Bámult, mintha valahogy a tükör mögé láthatna.

Egy másik valóságba.

Egy alternatív jelenbe.

Akkorát sóhajtott, hogy még a falak is beleremegtek.

Aztán magából kikelve ordítani kezdett.

Az isten szerelmére, Bohóc vagyok! Megnevettetem meg az embereket, hogy ne legyenek szomorúak!

Hirtelen jött kirohanása után úgy érezte, most már tényleg lehiggadt.

Tükörképét fixírozta, újra.

Hasonlít rá, de nem túl meggyőző.

És engem ki fog megnevettetni, kérdezte vádlón, megtörten.

Ekkor már a fejét kétoldalról tartotta, mintha csak satuba szorították volna.

A világ nem ereszt.

Néhány pillanatig szótlanul süppedt az apátiába.

Majd egy vékonyka hang törte meg a szoba intim csendjét.

Hát én.

Hátrafordult, körülnézett.

Hátha valamelyik vicces kedvű kolléga (vagy netán mindenre képes rajongó) lopózott be közben a szobába, de senkit sem látott.

Magán kívül.

Így feltételezte, hogy egyedül a maszk válaszolhatott neki.

Az meg merő képtelenség.

Bizonyára megőrült.

Más lehetőséget nem vett számításba.

De te csak egy szánalmas álarc vagy, ordított vissza dühösen az előadóművész.

Ezzel el volt intézve az ügy.

A maszk megbocsátott, de soha többet nem szólalt meg.

Az előadás pedig folytatódott.

Egy életen át, előtte és utána, mindig...

A megbocsátás ereje

Írta: Amy Campbell

A türkizkék égen sodródó fehér felhőket sárgássá színezve sütött le a nap fénye a tízemeletes panelépület tetején hasaló lányra. A szöszi csaj jobb karján végighúzódó, árnyszínű nonfiguratív tetoválást halványfeketévé fakították a napsugarak.

A lány, Nina Dark, megigazította magán éjsötét topját, és a paneltetőn kényelmesen végig nyújtózva, érezte a hasa és mellei alatt a nap hevétől forró betonfelületet. Nina előtt egy hosszúcsövű mesterlövész puska hevert, a fegyver csöve a tető széléhez támasztva.

A lány érzéseibe bosszúvágy vegyült, ahogy az előtte terpeszkedő mesterlövészpuska tetejére szerelt, köralakú távcsőbe nézett. A napfény foltokban csillant a fegyver sötétetezüst felületén. Nina a tetőn hasalva jobb karját a sniper puska ravasza felé nyújtotta, míg bal karjával előrenyúlva a puska távcsövén állította a fókuszt. Jobb szemével a távolbalátó lencsére tapadva nézte a közelítő zoomra megjelenő képet. A két épülettömbbel távolabb emelkedő üvegfalú tízemeletes hatodik emeletének egyik lakására fókuszálta a távcső képét. Tovább közelített a fókusszal, míg végül teljesen befogta a célpontot.

Az üvegfal mögött már látszott a Nina által keresett személy. Egy fehér pólós férfi tűnt fel a fegyver távcsövének nézőkéjében.

’Ő az’ gondolta a lány. ’Tomas Seagar, a mocsok, akit a riválisa maffia küldött, aki egy autó alá rejtett bombával megölte apát, a Darkside maffia klán főnökét.’

Nina bosszúvágytól hajtva nézte a barna hajú férfi ráncok barázdálta homlokát, amikor egy nő tűnt fel a képben. Nina Dark szemöldökét felvonva nézte a jelenetet, ahogy a vörös fürtű nő valamit kiabál a férfinak. A barnás hajzatú pasi ekkor egy sárga borítékot húzott elő farmerjának hátsó zsebéből. Feltépve tetejét a mellettük csillogó üvegasztal átlátszó felületére öntötte a tartalmát. Nina látta, hogy a borítékból százdollárosok kötegei hullanak az asztal üvegjére.

’Ez a vérdíj! Ennyit kapott ez a mocsok bérgyilkos Tomas a riválisa maffiától azért, hogy felrobbantotta apát, a nyugati parti gengszter banda főnökét.’ gondolta Nina, miközben jobb kezének mutatóujja megfeszült a fegyver ravaszán. ’Apám maffiakapcsolatait használva nem volt nehéz megtalálnom apa gyilkosát.

Most pedig kiiktatom, beteljesítem bosszúmat!’

Ekkor egy kisgyerek sétált be a szobába a férfi és a nő közé. Valamit mondott, de Nina nem tudott

szájról olvasni. Annyit látott, hogy a kisrác arca sápadt volt, szemei alatt vörös foltok húzódtak. A nő, aki valószínűleg az anyja lehetett, megölelte a fiút. Közben a pasas, 'a célpont' egy papírt húzott elő farmerzsebéből. Nina ráközelített a mesterlövész puska látólencséjével a papíron sötétlő írásra. A felnagyítódó betűket olvasva a lány megremegett. 'Kedves Tomas Seagar apa és Mrs. Seagar anya. Fiuk, Danny Seagar a rák előrehaladott stádiumában van. Ha egy héten belül nem gyűjtenek össze 7000 dollárt a kezelésekre, akkor fiúk kezelését nem tudjuk vállalni a Genetikai Rákgyógyító Központban. Tisztelettel: Dr. Matthews, a GRK vezető professzora.'

Nina szemébe könnyek gyűltek, elhomályosítva látását. 'Szóval, Tomas, a bérgyilkos, elvállalta ezt a megbízást, hogy rákos fiát meggyógyíttassa egy klinikán, mivel egy hét alatt nem tudott összegyűjteni máshogy hétezer dollárt a kezelésekre… ez más színezetet ad a dolgoknak.' gondolta Nina, és ujját elhúzva a ravasztól felállt az épülettetőn, felemelte puskáját, és elindult a tetőről levezető lépcsők felé.

'Súlyos rákbeteg fiad életét mentetted meg ezzel a bérgyilkossággal. Ha apám ellen vétettél is, én megbocsátok!' gondolta Nina, és tetőn lépdelő alakját a nap sárga fénypászmákkal ragyogta be.

ELVESZETT IDŐ

Írta: Poór Edit

Geraszim Görögországban, Pátra városában nőtt fel. Keresztény nevelésben részesült Hektor és Ofélia szeretett szülei által.

Hektor az egyik óriás cégnek vezérigazgatójaként mindent megtett, hogy az utódjának Geraszimot nevezzék ki. Mielőtt nyugdíjba ment volna a fiút ő maga tanította be. Szeretetteljes jellemmel rendelkező, okos férfiként hamar beletanult a vezetői munkába.

Sajnos a nyugdíjas éveket nem sokáig élvezhette, mert a hirtelen kapott szívinfarktusban elhalálozott. Felesége és Geraszim nagyon megrendültek és az elvesztés fájdalma, rettentően megviselte őket.

Az egyik napon Geraszim az íróasztal fiókjaiban nézte át az iratokat, hogy esteleg kell – e valamit csinálni bennük, vagy leirattározhatja végleg. Már majdnem végzett, amikor az alsó polcon, leghátul talált egy dossziét. A megdöbbenéstől még a lélegzete is elállt. Csak nézte az iratot, miközben a torkát fojtogatta a sírás és könnyei áztatták arcát. Nem tudta hirtelen mitévő legyen, hazavitte és Ofélia elé tette az asztalra. Csendben, szótlanul állt előtte összetörve és magyarázatra várt.

Amikor a nő meglátta a dossziét, szóhoz sem jutott, majd kitört belőle a zokogás.

– Bocsáss meg nekünk drága fiam, Geraszim – kérte és imára kulcsolt kézzel könyörgött neki.

– Miért nem mondtátok el?

– Elakartuk, de amíg kicsi voltál nem tehettük, mert megzavart volna. Az értettségi után szerettünk volna erről beszélni veled. Ám ott volt a felvételid és a vizsgáid, mindig akadt valami. Tudtuk, hogy meg fog rázni és nem szándékoztunk ezzel rontani az esélyeiden. Később meg már úgy gondoltuk, hogy talán jobb is, ha nem szerzel róla tudomást –

válaszolta sírva és megbocsátást remélve.

– De jogom van tudni, hogy ki az igazi anyám és miért mondott le rólam!

– Igazad van. Hidd el borzasztóan sajnálom, csak arra kérlek, hogy próbálj megérteni és bocsáss meg nekünk – esedezett tovább.

Geraszimban dúlt a düh, a fájdalom és a szeretet, valamint hála érzése is, amiért ilyen jövőt biztosítottak számára. Egy darabig állt ott szótlanul, mozdulatlanul a könnyes szemeivel és megfeszült arcizmaival, majd magához ölelte Oféliát.

– Köszönöm nektek, hogy ilyen jók voltatok hozzám, ezt a biztos jövőt adtátok a kezébe egy idegen kisgyermeknek.

– Drága Geraszim, az Úr áldjon meg téged a jóságodért.

– Arra kérlek, hogy segíts nekem megkeresni az édesanyámat, ha még él egyáltalán.

– Természetesen, mindenben segítek.

Sok ügyintézést és utána járást igényelt, mire nagy nehezen sikerült felkutatniuk az édesanyja tartózkodási helyét. A férfi tele volt várakozással és kérdésekkel.

Egy szabad hétvégéjén reggel felkerekedett és elutazott Hiónába, ez egy kis község párszáz kilométerre Pátrától. Amint közeledett látta, hogy szegények által lakta negyedbe érkezik. Torkában dobogott a szíve, amikor becsengetett édesanyja ajtaján. Idős, alacsony termetű, sovány asszony nyitott ajtót. Ahogy a szemébe nézett, rögtön tudta, hogy édesanyja az.

– Alea, a fiad vagyok Geraszim – mondta csendesen.

– A fiam? Hát eljöttél? – kérdezte, miközben megeredtek könnyei.

– Bocsásd meg öreganyádnak, hogy vétkezett ellened – kérlelte szemeit törölgetve.

Egy szobás kis ház volt, szegényesen berendezve. Behívta fiát, aki leült az asztal melletti székre.

– Kérlek, mond el nekem, hogy miért hagytál el?

Az asszonyon látszott, hogy meggyötörte az élet. Nehezen kezdett hozzá a visszaemlékezéshez.

– Igen…, persze…, persze.

– Ez a ház a szüleimé volt. Alkalmi munkákból éltek, sokszor nem került asztalra betevőfalat. Iskoláztatni sem tudtak. Mihelyt elég nagy voltam ahhoz, hogy megfogjam a gereblye nyelét, nekem is dolgoznom kellett. Apám hamar átkerült a túlvilágra. Szörnyen nehéz sorunk volt. Egy fiú sajnos elcsavarta a fejemet. Amikor megtudtam, hogy terhes vagyok még anyámnak sem mertem szólni.

Sokszor éheztünk és fáztunk. Kétségbe estem, ide nem szülhettelek meg, hiszen enni sem tudtam volna adni neked.

Az egyik asszonytól hallottam, hogy ide nem messze van egy olyan ház, ami befogadja a szülni akaró nőket és három hónapig lehetnek ott

gyermekükkel. A feltétele az, hogy le kell mondaniuk róla. Soha nem léphetnek vele kapcsolatba és természetesen azt sem tudtuk, hogy hová kerül majd.

Minden nap arra gondoltam, gyötrő fájdalommal a szívemben, hogy talán ez lesz az a nap, amikor elém hoz majd a Jóisten és megbocsájtja vétkemet. Nem volt más választásom fiam, ne haragudj rám kérlek – mesélte könnyeit törölgetve.

A férfi megértette és átérezte anyja helyzetét. Fátyolos, könnyel telt szemmel ölelte magához életében először az édesanyját

.

– Köszönöm, hogy lehetőséget adtál az életemnek. Ne félj, most már itt vagyok és gondoskodom rólad – mondta, miközben megcsókolta arcát.

„Azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van” /Róma 8:28/

Megtaposás

Írta: Danó Tímea

Rita lelkesen ment be új munkahelyére. Babakék blúzt viselt, fekete nadrággal és cipővel. Finoman sminkelt arcán ragyogott a fiatalság.

Amikor belépett az irodába, egy rideg érzés kerítette hatalmába, önmagának sem tudta megmagyarázni, de nyugtalanság töltötte el.

Éva, idősebb kolléganője, irigykedve nézte kisimult arcát. Volt ebben a lányban valami tisztaság, amit saját magában már nem érzett. A vele egyidős Eszter munkatársnője, féltette pozícióját a három diplomás Ritával szemben.

A két kollegina nem munkatársat, hanem egy betolakodót látott benne.

- Eszter, tudnál nekem információt adni egy feladat megoldásával kapcsolatban? - Kérdezte Rita az egyik munkanapon.

- Neked ezt tudnod kell! - Válaszolt utálattal Eszter.

Rita teljesen megbénult ettől a ridegségtől. Ezzel a nővel kellett szemben ülnie egy irodában, akiből minden nap áradt az embergyűlölet. Lelke egyre

nehezebben viselte a két nőből felé áradó mérget. Rita nem vett föl szép ruhákat, hogy ne keltsen bennük fölösleges irigységet, de szelíd jellemét, arcának tisztaságát nem tudta elrejteni.

A kolléganők a lány minden mozdulatát figyelték. Nem beszélgethetett más kollégákkal, Éva pedig még azt is megfigyelte, hogy munka után hová megy.

A két hölgy minden munkatársnak szörnyű képet festett Ritáról. Egy olyan embernek mutatták be, aki buta, műveletlen, és rosszindulatú. Az irodában, a lány mellett helyet foglaló Kati, már nem tudta tovább nézni ezt a szörnyű megtaposást, amiben Ritának része volt, és fölmondott.

Rita úgy érezte, nem bírja tovább. Szíve szerint, otthagyta volna ezt az egészet, de a főnöke iránti lojalitásból, a szerződés lejártának végét várta. Minél emberségesebben szeretett volna kijönni ebből az egész helyzetből, de minden reggel darabjaira hullva ment be a munkahelyére, úgy érezte, nem bírja tovább a mindennapos földbe döngölést és megalázást, azt a sok mérget, embergyűlöletet, amit az a két nő oltott minden nap a finom lelkébe.

Az egyik napon, azonban végleg felkerült az i-re a pont. Éva iratokat nyomtatott ki, melyeket tűzőgéppel tűzött össze, majd borítékba csomagolt.

Rita odament hozzá, segítségét fölajánlva, melyet a kolléganője mély undorral az arcán elutasított. Éva beborítékolta az iratokat, elvitte a postára, majd visszament az irodába.

- Te nem csinálsz semmit sem! - Vágta gyűlölködve Rita arcába.

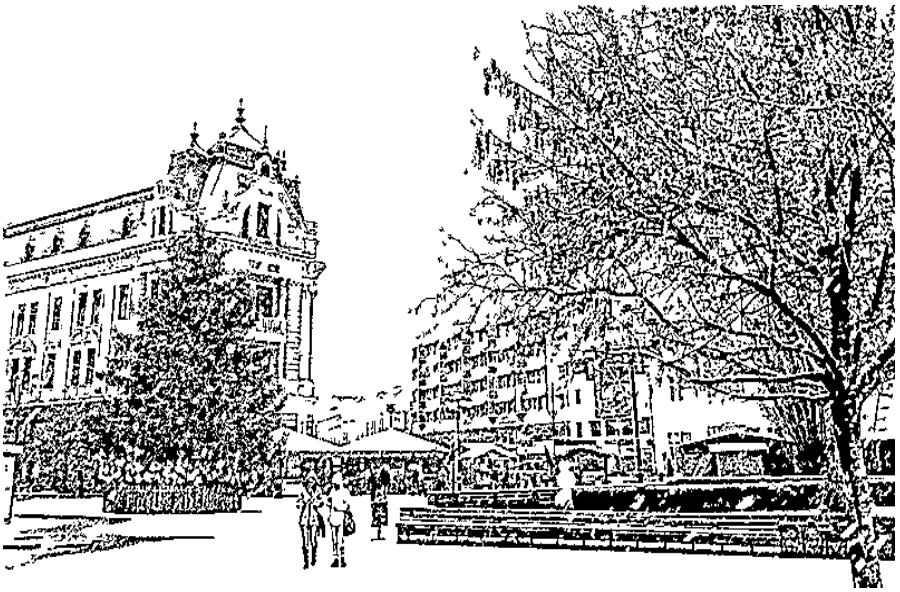
A lány nem értette ezt az egész szituációt, hiszen tűzőgéppel a kezében állt egy fél óráig az íróasztalánál, négyszer is kérlelte Évát, hadd segítsen neki.

Rita teljesen összeomlott, érezte, ez egy lehetetlen helyzet. Másnap reggel fölmondott a munkahelyén. Négy hónapig volt álláskereső. Megbontotta a tartalékait. Ő segített beteg szüleinek is anyagilag. Négy hónap múlva új munkahelye lett. Az első pillanattól kezdve sok szeretettel fogadták, és munkatársként bántak vele. Rita szárnyalt a boldogságtól.

2023. január 14. napját írunk. Rita szívét nem nyomja harag és gyűlölet terhe Éva és Eszter iránt. A lány szívét szabadság és boldogság öleli át.

Rita érezte, az a két nő nem megfelelően dolgozta föl a saját élete nehézségeit, és ezt vetítették ki rá, a kedves, tiszta, finomlelkű lányra.

2023. január 14. napját írunk. Nyíregyháza belvárosában rideg szél fúj… Rita, már csak sajnálatot érez…

Találkozás Istennel

Írta: Cseh Vera

Élt egy lány, akinek Detti volt a neve.

Detti egy nagyon csendes, visszahúzódó

lány volt, akit nagyon sokat csúfoltak emiatt.

Másból sem állt az élete, az iskolán kívül, hogy vasárnapoként templomba menjenek, nagyszüleivel.

Emiatt aztán, az iskolában, még jobban lenézték.

Detti mindennap sírva ment haza az iskolából. Emiatt rossz jegyekkel is tért haza mindig. Ami miatt a szüleivel is összevesztek.

Detti teljesen úgy érezte, hogy magára maradt. Teljesen elfordult Istentől, mert őt okolta, mindezért. Többé templomba se járt.

Egyszer csak bánatában elindult egy erdőbe sétálni, s egy víz parthoz ért.

Ott leült, nézte a fákat, s olyan fényesen megpillantotta a nap fényét. Olyan nyugalom árasztotta el, hogy ekkor ébredt rá arra, hogy ki is Isten. Vele nyugalomban mindig együtt tud élni.

Innentől kezdve Dettit senki sem tudta többé bántani, mert mindig mosoly ült az arcán.

Nagyon hálás volt végül, hogy minden így alakult!

Hősként

Írta: Bálint János

Elfáradtam. Itt és most, meg kell állnom. Nem bírom tovább. Kérlek, segíts!

Mondd Atyám, meddig kell még cipelnem ezt a fájdalommal teli hátizsákot, mely a napok múlásával egyre csak nehezebb?

Tudod, nem, nem a testem fáradt el, az még csak-csak bírná, az a fránya szív nem visz tovább.

Tizenévesként a kerítés tövében ülve csak is tiszta szívet kértem Tőled, ugye Te is emlékszel?

Bárcsak mást óhajtottam volna, valami erősebbet, keményebbet, amelyen az élet nehézségei nem fognak.

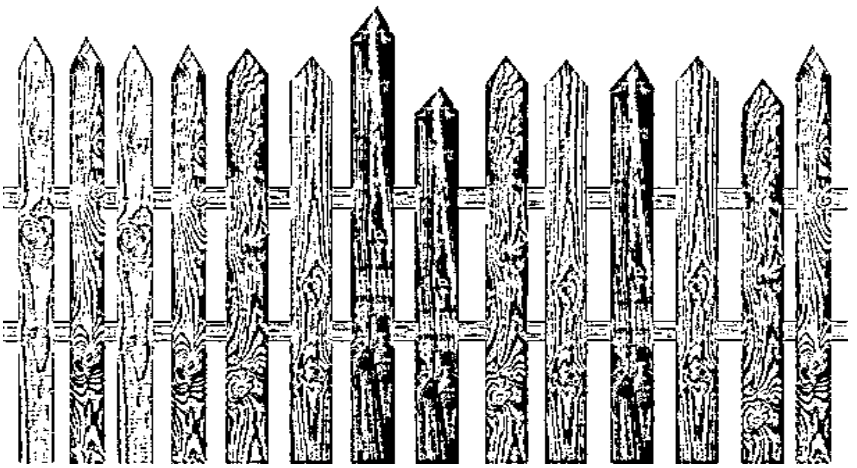
Már nem tartozom Neked semmivel sem, minden bűnömért többszörös árat fizettem. Mit adhatnék még? Nem maradt már semmim, s hamarosan elveszik utolsó kincseimet is, a Gyermekeimet.

Én, ki mindig vidám voltam, most még egy félmosolyra is képtelen vagyok. Ellopták tőlem az élet örömét, megfosztottak a holnapba vetett hitemtől.

Egyetlen kívánságom maradt: Isten ajándékát visszaadni, végre megpihenni, gondoktól távol lenni.

De mi ez, ki szól? Gyermekeim kacagása gyorsan elkergeti az elmúlás gondolatát.

A csillogó szemekben Hőst látok, így ha rögös úton is, de mennem kell tovább!

Az emlékdoboz

Írta: Fodor Gyöngyi

Angela leült a szőnyegre, és az előtte lévő dobozt bámulta. Egy egyszerű kartondoboz volt, mely évről évre öregedett. Angela félt attól a doboztól. Évek óta még a helyet is kerülte, ahol őrizte, s ha csak látta, szorongás fogta el, de kidobni nem akarta.

Most is, hogy ott volt előtte, félelem lett urrá rajta, de itt az ideje, hogy szembenézzen mindazzal, ami benne van. Tudta, ha most nem teszi, soha többé nem fogja megtenni.

Ki kell nyitnia! Nem halogathatja tovább. Lassan, szinte hipnotizálva letépte a ragasztószalagot, ami lezárta, és felemelte a fedelét. A felszálló portól párat tüsszentett, aztán nagyot sóhajtva tekintete a doboz tartalmára irányult: egy kutya fényképe, egy póráz, 2018-as naptár, fényképek Párizsról, egy CD és egy levélhalmaz. Pontosabban, inkább kinyomtatott email-ek sokasága, és néhány apróság. Könnybe lábadt a szeme, miközben a kezében lévő pórázt szorongatta. Az emlékek ereje magával ragadta.

- Angela! - hallotta a távolból, és képzeletében egy női alak jelent meg.

- Mit akarsz?

- Igaz, hogy elmész?

- Igen.

- Szóval eldöntötted.... nem mész vissza.

Néhány héttel ez előtt a rövidke párbeszéd előtt Angelát leváltották, Lidia lett az értékesítési menedzser. Lidia, aki hazugságokat állított róla, hogy ehhez az álláshoz hozzájusson, és persze máshoz is, nem csak a pozicióhoz. Az áruház eladásai három hónap alatt 98 százalékról 36-ra estek vissza az új értékesítési menedzser alkalmatlansága miatt, és többen kérték az áthelyezésüket az új főnökkel való összeférhetetlenséget megjelölve indoknak. Lassan ők is rájöttek, hogy Lidia gondosan felépített terve tele volt hazugságokkal, melyekkel a nő éppúgy manipulálta őket is, meg a vezetőséget is, mint azt a férfit is, akit mindennél jobban szeretett. Azt hitte, ez az érzés kölcsönös.

Angela kezébe vette az e-maileket, és egyesével kezdte lapozni őket. Keresett egyet. Ott kellett lennie. Amikor megkapta, elolvasta, majd bezárta a dobozba minden mással együtt, ami túlságosan fájt. Most viszont el kellett olvasnia és meg kellett értenie, amit akkor még nem akart megérteni, vagy inkább azt, amit nem akart hallani vagy látni.

Eltartott egy ideig, amíg megtalálta, de végül ott volt. A kezében tartotta. Ebben a levélben megválaszolódott a fájdalom és a szorongás, a bizonytalanság és a félelem.

Angela egy pillanatra megállt, és mélyet sóhajtott, vajon valóban tovább akar-e lépni, vagy inkább tegye vissza a doboz tetejét , rakja el jó mélyre, és felejtsen el mindent? De a probléma az volt, hogy képtelen volt elfelejteni. Válaszokat keresett, és amig meg nem találja azokat, nem tudja elengedni a történteket. De most itt az email... Tudta, hogy ki írta, olvasni kezdte, miközben a szavak a múlt emlékeihez, arcokhoz, emberekhez és hazugságokhoz kötötték magukat.

Minden visszatért, ismét félt a fájdalomtól, de ezúttal nem engedett a félelemnek, és folytatta az olvasást.Többször elolvasta a levelet. Minél többet olvasta, annál inkább úgy tűnt, hogy a fájdalom alábbhagy. Most még a kezében is tarthatta. Bizonyos mondatok már nem bántották. Azok a szavak, amelyek egykor hegyes tőrként hatoltak a szívébe, most könnyű tollpiheként a lelkét simogatták. Aztán időrendi sorrend nélkül elkezdte olvasni a többit, miközben sorra előjöttek az emlékek. A valaha fájó emlékek.

Amikor végzett, felnézett, és látta, hogy kint sötét van. A szobában csak a sarokban lévő lámpa

fénye világított, amire nem emlékezett, hogy mikor kapcsolta fel. Ránézett az órájára, és meglepődve látta, hogy elmúlt éjfél. Mennyi időt töltött a múltjában? Hat órát?

Lehunyta a szemét és felsóhajtott. A szíve megkönnyebbült. Nincs több gyűlölet, nincs harag. Úgy tűnt neki, mintha ezek az évek soha nem is léteztek volna. Sóhajtva nézte a kezét. Meglepődve vette észre, hogy egy régi kulcstartót szorongatott. Egy Eiffel-torony kulcstartót. Ez is része volt a múltjának. Igen. Pontosan. A múltnak. Nyugodtan kezdett mindent visszarakosgatni a dobozba. Nem volt már benne félelem.

Csak egy tárgyat hagyott ki. Éppen ideje, hogy visszatérjen jogos tulajdonosához. Elmosolyodott. Megtarthatta volna, lehet már el is feledkeztek róla, de helyesen akart cselekedni.

A férfi a kis csomagot nézte, és úgy döntött, hogy felbontja annak ellenére, hogy nem volt rajta feladó. A csomagból elővett egy tárgyat, amelyet csodálkozva nézett. Évek óta ezt kereste, vajon hová tehette? A csomag belsejében talált egy kis kártyát, azonnal felismerte a kézírást, amellyel egyetlen mondatot írtak:

„Nem törölheted el a történteket, de megbocsáthatsz!”

Angela telefonja hármat pittyentett, üzenete érkezett. Izgatottan nyitotta meg, hogy elolvassa:

A megbocsátás szabaddá tesz. Köszönöm!

Halványan elmosolyodott, miközben egy könnycsepp gördült végig az arcán. Erre az üzenetre nem válaszolt, nem volt szükség. Aki küldte, tudta már a választ.

Kínzó lelkiismeret

Írta: Tóth Lászlóné

Julcsi jó éjszakát kívánt férjének és elvonult a kisszobába, ahol egyedül tudott lenni a gondolataival. A néma csendben, az éjjeli lámpa és a meggyújtott mécses lángja sejtelmes fénnyel árasztotta el a helységet. Leült kedvenc bordó bársonnyal bevont öblös foteljába és nagyot sóhajtott, a mélységes csend palástja körbe ölelte. Miközben a mécses lángját figyelte a gondolatai életre keltek és belső beszélgetésre késztették. Az elmúlt negyven év alatt nagyon sokszor megtette, hogy a pislákoló lángot figyelve várta a kérdéseire a választ.

A miértekre nem volt magyarázat, vagy az is előfordulhat, hogy csak ő nem értette. Ma lenne hetven éves!- ha akkor azon az esős nyári nap éjszakáján nem dönt úgy, hogy nem bírja elviselni nélküle az életet. Ráadásul a betegségével is megkéne küzdeni, amiről nem rég szerzett tudomást egy rutin vizsgálat folyamán. Meg volt győződve arról, hogy egyedül nem tudja és nem is akarja megpróbálni. Értelmetlen és kilátástalan harc lenne, ha nem lenne mellette az, akit az életénél is jobban szeret. Tudja, hogy mellette áll és segítené, mint barát, neki társ kell aki egyszemélyben szerető, feleség és anya. Megérti és tiszteletben tartja az érveit, de fogadja el, hogy ő igy nem tud élni.

Hálásan köszöni, hogy megismerhette általa az igaz szerelem őrjítő mélységeit és a felhőkön táncoló magasságait. A sok fájdalom és kudarc megélése után boldog tudott lenni és végre szeretve érezte magát. Biztos volt abban, hogy nem véletlen volt a találkozásuk. Ha van másik életünk már pedig biztos benne, hogy van, akkor ott ők megélhetik mindazt, ami a jelen életükben különböző okok miatt nem lehetséges.

Nem akarja azt az életet ahol a lelke a fájdalom, teste a kín és gyötrődés dallamát játssza folyamatosan. Nekem a lényed a gyógyszer a hangod a dallam a tested a balzsam. Gyógyír voltál, gyógyír vagy és az is maradsz mindörökre. Kérlek, ne sírj!- ne érezd magad hibásnak a döntésem miatt. Igazgyöngyként hullottak könnyei a megsárgult búcsúlevélre, amit az évek folyamán több százszor is elolvasott. Egész életében cipelte a bűntudatot magában, mint egy zsákot, amit soha nem lehet letenni.

Gáborral teljesen véletlenül találkoztak egy bevásárlás alkalmával, a pénztárnál egymás mögött álltak és ő leejtett egy dobozos sajtot a pakolásnál. Mindketten lehajoltak és félúton találkozott a tekintetük. Abban a csodálatosan ragyogó kék szempárban valami megfoghatatlan megmagyarázhatatlan érzés látszott. Életének egy nagyon nehéz szakaszát élte meg abban az időben. A házassága épp romokban hevert, amit

mindenképpen szeretett volna megmenteni. A szüleinél laktak egy kis lakásban. Családi házat építettek, amin már a tető is fenn volt. Rengeteget dolgoztak mindketten, hogy minél előbb be tudjanak költözni az akkor tizenéves gyerekeikkel. A sok munka a rengeteg idegesség az építkezés körüli szervezések és a pénzhiány nagyon megviselte kapcsolatukat. Imádta a férjét és nagyon jól is éltek addig amig bírták kezelni a gondokat. Minta házaspár voltak a faluban és a családban is.

A gyerekek soha semmit nem vettek észre. Vitatkozni is kulturáltan és nagyon halkan szoktak. A házas életük, ami addig szinte tökéletesnek mondható volt, egyre ritkult. Sajnos megtörtént náluk is, ami ilyenkor szokott. A párja egyre később járt haza, a gondokkal egyedül kellett megküzdenie. A késés okát firtatva férje bevallotta, hogy a késések oka egy fiatal, saját lakásban egyedül élő lány, akit Katinak hívnak és nyelvtanárként dolgozik.

Kapcsolatuk elején megígérték, hogy szeretik és tisztelik egymást annyira, hogy bármi történik, életük során mindig őszinték lesznek egymáshoz. Akkor nagyon fájdalmas volt megélni az őszinte kitárulkozást. Megbeszélték, hogy hagynak időt egymásnak, hiszen ők szeretik egymást csak most valami becsúszott a fogaskerekek közé.

Környezetükben nem vették észre kapcsolatuk fonalának szakadását. Rettenetesen megviselte a megcsalt feleség tudat. A nagyi mindig azt mondta, hogy tehet arról az asszony, ha a férj félrelép. Ő is kereste az okokat, és bizony rájött, hogy a sok elfoglaltság mellett a gyerekek a munka az építkezés a tanulás a családi kapcsolatok fenntartása mellett a férjére valóban kevés idő jutott.

Viszont neki nem volt annyi dolga és mégsem próbált valamit tenni. Tehát mindketten hibáztak és a maguk sérelmét érezték nagyobbnak. Sérült lélekkel megtépázott nőiességgel, kevés önbizalommal élte a mindennapokat. És akkor jött Gábor azokkal a csodálatos szemekkel, a magas sportos férfi a barna göndör fürtjeivel úgy nézett ki, mintha egy újság címlapjáról lépett volna elő. Mosolyogva kérdezte, hogy segíthet –e elvinni egy darabig a nehéz táskát. Persze, hogy igent mondott,– igy kezdődött az a furcsa kapcsolat, ami köztük volt. A buszmegálló felé menve a parkban leültek egy padra, ami tele volt szerelmes üzenetekkel. Mosolyogva olvasták az ákom-bákom örökké szeretlek feliratokat. Szép lassan folyt az ismerkedő beszélgetés egyszer csak felmutatott a szemközti házra

– látja én ott lakom. Nagyon jó központi hely, ráadásul a munkahelyem is itt van a közelben, egy tervező irodában dolgozom.

– Nagyon irigylem magát, sok szabad ideje lehet.

–Nem panaszkodom, jut időm magamra bőven, mert sajnos egyedül élek. Olyan felszabadultan beszélgettek mintha már régóta ismerték volna egymást. Búcsúzáskor mindketten úgy érezték, hogy nekik még találkozniuk kell. Időpontot egyeztettek és kézfogással köszöntek el. Hazafelé végig azon gondolkodott, hogy a sors miért is küldte neki Gábort, aki olyan furcsa érzéseket hozott felszínre. Jó érzést váltott ki belőle még az is, ha csak rágondolt. Mindig izgatottan készült a találkozásokra.

Ahogy teltek a hetek hónapok egyre jobban megismerték egymást. Gábor Szegedről költözött fel Budapestre miután elvált a feleségétől, akivel nem igazán volt jó a házassága. Gyermekük nem volt pedig ő nagyon szeretet volna. Mindig irigyelte testvérét, akinek három gyönyörű lánya volt és imádta őket. A neje egyáltalán nem akart gyermeket, mert akkor nem élhette volna a szabad életet, amit szeretet.

Azt gondolta, hogy a fővárosban megtalálja az igazit, aki gyermekei anyja lesz. A válás előtt hívták dolgozni Pestre. Tervező mérnökként jól keresett és megvette azt a háromszobás lakást, amiben most él. Sok csalódás érte a párkapcsolataiban, valahogy nem találta azt, akit keresett. Azok a délutáni séták és találkozások feltöltötték őket..

Julcsi is elmesélte, hogy milyen válságban vannak és azt is, hogy nem akar elválni gyermekei apjától, mert ő szereti és a jelenlegi állapot nem fog soká tartani, mert tudja, hogy a férje is szereti őt. Örökre összeköti őket a rengeteg szenvedés és harc a férje családjával, akik nem akarták, hogy egy tenyeres talpas vidéki lány a családjukba kerüljön. Igy hívta az anyósa, akinek a végén a legkedvesebb menye lett. A gyerekekért is meg kellett vívni a csatát, mert mindkétszer saját felelősségre vállalták.

Hiába volt a sok okos gondolat a szívük egyre közelebb került egymáshoz. Tudták mindketten, hogy amit éreznek, túlmutat minden barátság határán. Ezzel nagyon kell vigyázni, mert ha elhatalmasodik onnan nincs vissza út. A Budai várban sokat sétáltak, fogták egymás kezét boldogok felszabadultak voltak. A Halászbástyán csattant el az első csók, aminek ízét még ma is érzi. Ahogy ott álltak összefonódba felhőlányok megrázták köténeyeiket. Tekintetüket az ég felé fordítva az esőcseppek könnyeikkel összemosódva folyt az arcukon. Táncolj, velem kérlek!– és már fogta is a derekát és elkezdtek táncolni az esőben.

Csak ők ketten voltak ott, mindent és mindenkit kizártak. Ott és akkor történt, meg hogy szinte eggyé váltak. Az esőcseppek dallamára táncolva jutottak el egy másik dimenzióba ahol nem éreztek

sem bűntudatot sem fájdalmat csak lebegtek a tiszta szívből jövő szeretet által kapott szárnyaikkal. Két felnőtt ember, akiket már hónapok óta gyötört a kínzó vágy most megadta magát és engedett az érzéseinek. Gábor lakása közel volt, sokszor hívta, hogy nézze meg az otthonát, de ő mindig talált valami kifogást. Most nem is próbálkozott annyira át voltak ázva, hogy örült, ha egy kicsit átmelegszik. Azon a napon nem kellett neki haza sietni, mert a gyerekek táborba voltak, a férje meg elutazott a barátaival a Balatonra. Zavarban volt, amikor előjött a fürdőszobából egy férfiingben. Gábor körbe vezette a ragyogón tiszta kellemes, modern lakásban. Elcsodálkozott a konyha felszereltségén. Igaz sokszor mesélte, hogy nagyon szeret főzni és sűrűn meghívja barátait vacsorára.

– Készítek valami finomat jó! – és szorosan magához ölelte.

– Nem tudom, hogy álmodom vagy tényleg itt vagy velem! Zavarban vagyok, mert olyan sokszor elképzeltem, hogy mi ketten itt vagyunk. Most meg azt sem tudom, mit csináljak?–töltött egy kis melegítő italt.

Nagyon sokszor láttam magunkat, most mégis olyan furcsa az egész. Olyanok vagyunk, mint két tini, aki nem tudja, hogy mit is kezdjen a másikkal, hogy el ne rontsa a pillanat varázsát.

– Készítem a vacsit, hamar kész lesz és biztos vagyok benne, hogy ízleni fog.

Gyakorlott mozdulatokkal szinte pillanatok alatt elkészült és a sütőben volt az étel. Közben gyertyát gyújtottak. A gyertyák lángnyelvei érdekesen táncoltak, hol magasra emelték vörösfejüket hol kis gömböccé formálódtak. Csodás látvány volt, ahogy a lángok egyre erősebben és egyre furább alakzatban járják sajátos táncukat a pezsgős vacsorához, közben halk lágy zene szólt, táncolni kezdtek és a zene szárnyán elkezdtek repülni, felültek az érzelmek hullámvasútjára. Ajkuk érzéki csókba össszefort. Testüket elöntötte a mindent elsöprő vágy.

Gábor keze elindult felfedezni teste rejtett szépségeit. Szinte áramütésként élte meg a finom lágy simogatásokat. Testük kéjesen remegve várta, hogy eggyé váljanak. Megszűntek létezni. Lebegtek valahol a beteljesülés határán. Mámoritóan csodálatos éjszaka volt. Nem akartak felébredni ebből az állapotból, mert a holnap valóságával nem mertek szembenézni. Gábor ezerszer is elmondta, hogy mennyire szereti, és mindenre képes lenne azért, hogy ők férj és feleség legyenek a gyerekkel együtt pedig család, amiről mindig is álmodott. Sokat sírt, abban az időszakban, mert nem tudta mi lenne a helyes döntés. Abban biztos volt, hogy szereti a férjét, de most Gáborba szerelmes.

– Mondtam, hogy vigyázzunk az érzéseinkkel! Zokogott, amikor legközelebb találkoztak. Gábor

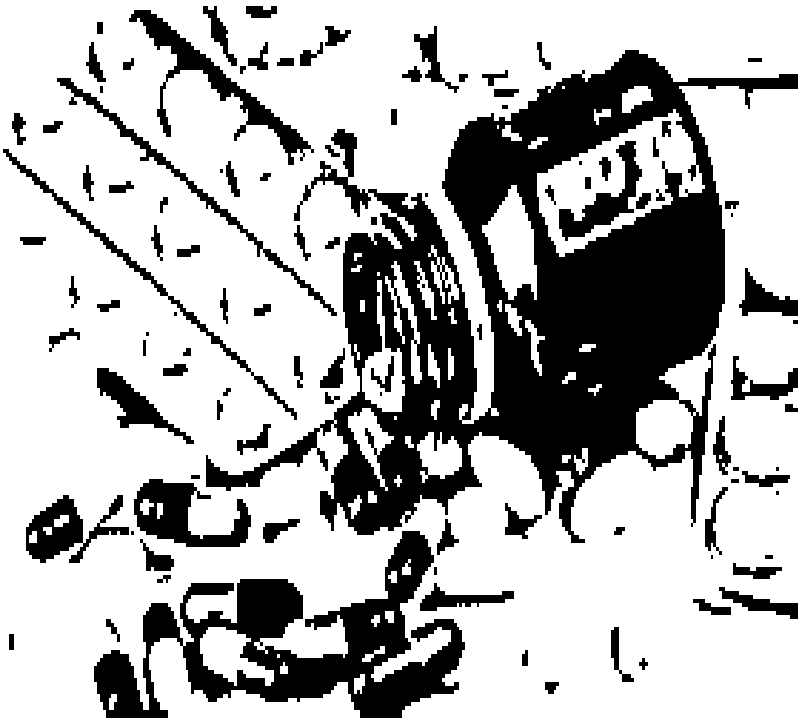
szorosan magához ölelte, nem tehetek róla, hogy jobban szeretlek az életemnél is! Az első pillanattól szeretlek amióta megláttalak.

- Tudom kedvesem! - de én elmondtam az elején, hogy szeretem a férjem és a családom. Tisztában vagyok vele kedves tollpihém. Igy hívta őt, mert imádta, amikor finoman cirógatta akár egy pihe puha tollpihe.

Pár hónapig tartott a szerelmeskedésekkel teli kapcsolat. Utána megbeszélték, hogy részesei lesznek egymás életének, de a család érdeke fontosabb, mint ők. Szeretik ezen túl is egymást, csak másként. Sajnos Gábor nem tudta ezt feldolgozni. Közben egy rutin vizsgálatnál kiderült, hogy daganata van. Ment vele, amikor tudott és megígérte, hogy mellette lesz és segít neki. Gábor mindenestül akarta őt, nem tudta feldolgozni a történteket és úgy gondolta, hogy nincs is miért meggyógyulni és alávetni magát a sok fájdalommal járó kezeléseknek. Az utolsó találkozásukon megtörve mondta, hogy a gyerekek miatt megpróbálja elfogadni a döntését.

Higgye el neki, hogy az életben soha senki sem fogja úgy szeretni, mint ahogy ő szereti és mindig is szeretni fogja! Másnap elintézte hivatalos ügyeit, este bevett több doboz altatót és átaludta magát egy szebb világba ahol majd egyszer újra fognak találkozni. Azóta kínozza a folyamatos lelkiismeret-furdalás, hogy ő miatta ment el. Az eltelt több mint

negyven év alatt sok mindent megéltek a párjával. Sokszor eszébe jutott, hogy jó döntést hozott-e?- amikor őt választotta. Mi lett volna ha? Hogy lett volna ha? Ezek a kérdések válasz nélkül maradtak.

Mégis van Isten

Írta: Tóth Lászlóné

Egy kis falu életében ahol mindenki ismer gyermek kora óta majdnem mindenkit. Nagydolog, ha új lakók érkeznek. Kérdések zöme fordul meg a fejükben. Honnan jöttek? Miféle emberek?

Miért pont ezt a helyet választották új otthonuknak? Juliska néni háza már féléve üresen állt, mióta elment szeretett párja után az égi mezőkre. Gyermekei az ország másik végében éltek.

Ezért adták el a háromszobás házat, amihez szép udvar és egy nagykert is tartozott. A költözéskor sokan voltak a kapukban, onnan nézték az új lakókat. Egy negyven körüli házaspár pakolt serényen két nagyobb lánnyal és egy kisebb fiúcskával, és a velük érkező segítőkkel. Másnap körbejárták a szomszédokat és bemutatkoztak. Nagyon rokonszenvesek voltak. Hétvégére mindenkit meghívtak egy kis délutáni csevegésre, hogy jobban megismerjék egymást. Szívesen mentek, mert a jó szomszédság áldás, a rossz, ahogy mondani szokták „török átok”. A beszélgetéskor elmondták, hogy egy kis borsodi faluból jöttek ide Budapest mellé, mert ott nincs munka és úgy gondolják, hogy gyermekeiknek is több lehetőségük lesz itt a továbbtanulásra. Volt

egy kis otthonuk, azt eladták és hitelt vettek fel, hogy meg tudják venni ezt a házat. Józsi lakatos volt, Márti kereskedelmet tanult, de az utóbbi években mindent csináltak csak munka legyen és tudjanak enni adni a gyerekeknek.– Nagyon nagy szegénység van arra felé, rengeteget dolgoztunk szinte éhbérért. A jó isten nem volt kegyes hozzánk! Segítséget soha nem kaptunk. Mindenért keservesen megdolgoztunk. Pedig sokszor kértem az égieket mindhiába.

– Ne beszélj úgy, mint egy ateista! – szólt Márti.

– Szerintem nem véletlenül találtuk meg ezt a házat, meghallgatták az égiek a kérésemet. Jól fogjuk, itt érezni magunkat nézz a gyerekekre milyen boldogok! Hála a jó Istenek munkánk is

lesz!

Előre leegyeztettek mindent, Juliska néni gyerekei segítettek az ismerősök által állást is találni. Józsinak a húsüzembe Mártinak az idősek otthonába találtak munka lehetőséget.

– Ránk férne már egy kis nyugalom, mert nagyon belefáradtam az életbe,– mondta szomorúan a koránál tényleg sokkal idősebnek látszó még alig negyvenéves férfi.

– Bízom benne, hogy az Istened és angyalai nem mennek szabadságra. Ne mondj ilyet! – szólt Márti.

– Vasárnap elmegyünk a templomba, imádkozunk és megköszönjük az új lehetőségeinket az úrnak!

–Menjetek csak, én nem megyek!

Még nem vagyunk annyira jóban. Nem tudom megérteni, hogy miért ilyen igazságtalan, hogy egyik embernek megad minden földi jót, a másik meg egész életében gürcöl azért, hogy egyáltalán élni tudjon? Volt, aki bólogatott és olyan is, aki nem értette ezt merev elzárkózást.

Nagyon szorgos dolgos emberek voltak. Csodás virágos udvart és kertet varázsoltak a ház köré. Szinte mindent megtermeltek, amire szükségük volt, sok baromfit tartottak. Szerette őket mindenki, részt vettek a falu életében, ahol kellett mindig segítettek. Pár év alatt sikerült egy autót is venniük, mindketten letették a jogosítványt. Kinyílt számukra a világ mikor megvették a gyerekeknek a számítógépet. Új ismereteket szereztek és az autó segítségével sok helyre eljutottak. Márti a gyerekkel templomba járt Józsi nélkül, aki még mindig nem volt igazán jóban az égiekkel. A nagylányuk ballagási ajándékként azt kérte, hogy menjenek le a Balatonhoz pár napra együtt.

A szomszédok addig segítenek az állatok ellátásában és a növények locsolásában. Ez bevett szokás volt a faluban. Megbíztak egymásban az emberek, így mindenki nyugodtan el tudott menni, ha akart. Boldogan készültek az első balatoni nyaralásra a gyerekek, Kriszti tizennégy Katika tizenkettő és az egyszem fiú Józsika tízéves volt. Széles mosollyal integetek a szomszédoknak mikor elindultak életük első vízparti nyaralására.

Két nap múlva a kórházból hívták fel Karcsi barátjukat. Az orvos közölte, hogy balesetet szenvedtek, a család minden tagja súlyosan sérült, a kisfiú életveszélyes állapotban fekszik a székesfehérvári kórházban. Futótűzként terjedt a hír végig a faluban. Mindenki nagyon sajnálta őket. Megbeszélték, hogy a kertet és az állatokat továbbra is gondozzák.

Felváltva mennek látogatóba, mivel a rokonok messze laknak és nem is tudnának anyagi okok miatt gyakran jönni. Az első látogatás alkalmával, két kocsival mentek, a barátok és a közvetlen szomszédok, mert mindenki látni akarta őket. Először Józsihoz mentek, aki teljes gipszben feküdt az ágyon az arca szinte felismerhetetlen volt. Lassan formálta a szavakat alig hallhatóan suttogott miközben patakokban folyt a könnye.

– Kérlek, imádkozzatok a gyerekekért és Mártiért!

– szinte könyörgött a szemével.

Mártinak az arccsontja a lába és bordái törtek. Ő is azt kérte tőlük, hogy imádkozzanak értük. Krisztike combcsont és válltörést szenvedett. Katikának a medence és alkar csontja tört. A kis Józsikának koponya és gerinc sérülése lett. Kómában volt, az orvosok nem tudtak semmi biztatót mondani a jövőt illetően.

Közben az is kiderült, hogy az autópályán egy rosszul kivitelezett előzés miatt történt a baleset, aminek ők voltak a vétlen áldozatai. A felbolydult faluban mindenki akart valahogy segíteni. Gyűjtést szerveztek nekik. A templomban imádkoztak értük, közben imaláncot szerveztek. A kórházban Józsi sok mindent átértékelt.

Ezerszer is lejátszotta gondolatban a baleset előtti pillanatokat, hallotta a gyerekek kacagását. Gyötörte a lelkiismeret a történtek miatt. Hiába közölték vele, hogy nem ő hibázott. Állandóan kérte az égiek bocsánatát és segítségét szerettei gyógyulásához.

Rájött, hogy az ő segítségük nélkül nem maradtak volna életben. Fohászkodott gyermeke életéért. Megígérte, ha kisfia felépül mindennap imádkozni

fog és soha többé nem vonja kétségbe Isten létezését.

Lassan teltek a hetek és hónapok a gyógyulás útján. Mártit és a két lányt előbb haza engedték. Józsi lassan gyógyult. A hangja nagyon nehezen volt hallható még mindig csak suttogott.

A kis Józsikánál a műtétek után elindult a javulás. Van remény arra, hogy nem bénul le, de valószínűleg bicegni fog- közölte az orvos - az örömhírt. Azon az éjszakán Józsi Istennel beszélgetett, megköszönte neki kisfia életét. Megígérte, ha valami csoda által visszakapja a hangját, kántor lesz belőle és úgy fogja dicsőíteni az urat.

Az égiek közben járásával erős hittel és akarattal meggyógyult a család minden tagja. A falu közösségét ez a történet nagyon összekovácsolta.

A szeretet, a hit az összefogás ereje óriási erővel bírt. Józsinak visszajött a hangja és kántorként ott van minden vasárnapi misén és temetésen. Olyan átéléssel énekel, hogy az ember lelke szinte sír.

Ha valakiben kétségek merülnek fel Isten létezésével kapcsolatban, azokat az embereket a saját példáján keresztül vezeti a hit útjára.

Elengedés

Írta: Szabó Hetty

A HÉV-en hazafelé tartottam és azt kívántam, bárcsak sose érne véget ez az út. Nem azért, mert barátok vagy kellemes társaság vett körül. Egyszerűen rettegtem attól, hogy mi vár otthon. A szorongás görcsbe rántotta a gyomromat, méregként terjedt szét bennem. De a HÉV befutott a végállomásra a romosnak tűnő, zöld állomásépület elé.

Gyors léptekkel haladtam, leszegett fejjel. Csak a járdát figyeltem, a szél sodort a tekintetem elé egy-két rozsdabarna levelet. Így hamar hazaértem, túlságosan hamar. Reszkető kézzel nyitottam ki a kaput. Még a térdem is összekoccant, ahogy felfelé haladtam a lépcsőn. Az ajtót épp hogy kinyitottam, megtorpantam, már morgás hallatszódott bentről. Halkan léptem be a szűk előszobába, lerúgtam a cipőm, gondosan elhelyeztem a polcon. Levetettem a kabátom és a fogasra akasztottam, mikor féltestvérem beviharzott a szobájába. A konyha csendbe burkolózott, cigaretta kesernyés füstje szivárgott ki az ajtaján.

Mély levegőt vettem, lábujjhegyen somfordáltam a szobám felé a falambéria borítású folyosón, bár esélytelen volt, hogy ne vegyenek észre.

A konyha ajtajából beköszöntem, és már mentem volna tovább, de apám megállított.

– Gyere már ide! Mesélj, milyen napod volt! – A cigaretta megremegett a kezében, az üvegtálba szórta a hamut.

– Ötös lett a szerves kémia dogám – feleltem halkan.

Két lépésnél nem mentem beljebb a füsttől megsárgult falú helyisége. Az iskolában még nagyon örültem ennek a jegynek, de azóta elpárolgott a boldogságom.

– Na látod, nem kellett volna aggódnod miatta. Ügyes vagy! – Apám kedvesen elmosolyodott.

Nevelőanyám látványosan elfintorodott, szemét forgatta. A gyomrom diónyira zsugorodott.

– Most mi bajod? – fordult felé apu összevont szemöldökkel.

– Ő sorjában kapja az ötösöket, de akkor is selejt marad – morogta. – Nem fog boldogulni az életben, nem véletlenül nincsenek barátai. Nem lehet vele normálisan elbeszélgetni sem.

– De vannak – suttogtam, inkább csak magamnak.

Nagyot nyelve próbáltam elnyomni a torkomban növekvő gombócot. Mintha tőrt szúrtak volna a szívembe.

– Vagy csak veled nem akar beszélgetni – vetette oda foghegyről apám.

– Velem? – hőbörgött a mostohám, és az asztalra csapott. – Nem véletlenül nem tud megtartani egy pasit se. Az újat sem fogja egy hónapnál tovább!

– Új pasi?

Apám kérdő tekintetétől megijedtem. Még nem akartam elmesélni neki, mert tudtam, mit fog felelni. Nevelőanyámnak is csupán egy gyenge pillanatban mondtam egy-két dolgot, de nyilván félreértette. Megráztam a fejem, de mielőtt válaszolhattam volna, életem megkeserítője rákontrázott.

– Látod? És még hazudik is. Hazudik, mint a vízfolyás. Ez a te példamutató lányod! – tette hozzá gúnyosan, majd kibontott egy üveg sört.

Legszívesebben elsüllyedtem volna szégyenemben. Nem tudtam, mivel érdemeltem ki ezt. Már feladtam, hogy megfeleljek neki, mert

bármit tettem, csak a hibát látta benne. Könnyeimmel küszködve rohantam a szobámba. Ledobtam a táskám a földre, az ágyra roskadva sírtam. Hamar feladtam, hogy megint magamat ostorozzam. Az asztalomhoz ültem, rajzolgatni kezdtem, hogy megnyugodjak.

– Ha nem tanulsz, akkor mosogass el! – törte rám a szobám ajtaját a mostohám.

– Mindjárt nekiállok tanulni – ellenkeztem kissé remegő hangon.

– Na persze! Most is rajzolgatsz. Abból nem fogsz megélni.

– Ezzel hangolódok a tanulásra – védekeztem egyre dühösebben.

– Majd el is hiszem. Hülyegyerek – tette hozzá, mielőtt becsukta az ajtót.

Mérges voltam, de a lelkem darabjaira hullott, pedig ezek a finomabb jelzők voltak, amiket rám aggatott. Elhittem, hogy selejt vagyok, hogy semmire nem leszek jó. Haragudtam rá, haragudtam az egész világra, mert őket okoltam a sorsomért. Sokszor vágytam a halálra, mert attól reméltem a megkönnyebbülést, de még ahhoz is gyenge voltam, hogy megpróbáljak véget vetni az életemnek. Mindig a rajzolásba menekültem.

Tíz évig tűrtem nevelőanyám piszkálódásait, aztán sikerült elköltöznöm. Távolságot tartottam, és csak akkor találkoztunk, ha családi összejövetelt tartottak, így nem tudott verbálisan újra belém rúgni. A tanulmányaim – hála neki – nem olyan irányba tartottak, amit szerettem volna, így döcögősen indult el a karrierem. Többnyire határozott idejű időszakos munkákat végeztem.

Hosszú volt az út, és több önismereti könyvet kiolvastam, mire leromboltam az állandó szorongás miatt emelt falakat. Ekkor nyílt ki előttem igazán a világ. Elvégeztem egy művészeti grafikus képzést, végül illusztrátorként helyezkedtem el. Ezzel valóra vált a legnagyobb álmom, mert azt csinálhattam, amit igazán szerettem. Mégis a rémálmaimban visszaköszöntek a nevelőanyám által elhangzott, degradáló dolgok. Nyomasztott, hogy miért nem tudok megszabadulni ezektől, mikor már révbe értem. Elengedtem azt a tíz nehéz évet, és már rá sem haragudtam.

Egy nap különös érzés kerített hatalmába, aminek köszönhetően ellátogattam a szülőfalumba. Apám halála óta nem jártam erre, az egykori házunkat már mások lakták. Az utcáról néztem, hogy új nyílászárók kerültek fel, a terasz burkolatát téglahatásúra változtatták, ami az ablakok körül is megjelent. A homlokzat új színt kapott, talán szigetelést is tettek fel.

Elmosolyodtam, mert örültem, hogy ilyen szépen megcsinálták.

A szél rozsdabarna faleveleket sodort felém. A szorongás újult erővel tört fel bennem, görcsbe rántotta az izmaimat, ahogy tovább haladtam az utcán. Ismerős, cigarettától érdes hang köszöntött. A mostohám fordult be a sarkon. Egy pillanatra ledermedtem, mint mikor kamaszként beléptem az ajtón attól rettegve, mi fog várni odabent, mit fog megint a fejemhez vágni. De már nem az a kislány voltam, akit akkor elnyomhatott.

Mély levegőt véve arcomra öltöttem legbájosabb mosolyom. Viszonoztam a köszöntést.

– Mi újság feléd? – érdeklődött, bár nem látszott rajta, hogy nem különösebben érdekelné.

– Minden szuper nálam – feleltem röviden.

A ráncos arcára megvetés ült ki. Bizonyára nem tetszett neki a rövid feleletem.

– Tudod, nagyon nehéz volt veled együtt élni, és nem értettem, miért bántasz mindig. De nem haragszom. Megbocsájtom.

Ahogy kimondtam, hatalmas kő gördült le a mellkasomról. Mintha csak erre lett volna szükségem ahhoz, hogy végleg elengedjem azt a tíz évet.

– Ugyan mit? Én csak az életre neveltelek – háborodott fel hirtelen, az arca pipacspirossá vált.

– Ebben nem értünk egyet – nevetgéltem. – De már nem számít. Minden jót kívánok neked! – biccentettem és odébb álltam.

Ezzel a méregtövist eltávolítottam a lelkemből. A szabadság érzése ölelt át, szinte a mennyekben éreztem magam.

Egy életre megjegyeztem, hogy a saját sorsom kovácsa csakis én vagyok.

Éltető bűnbocsánat

Írta: Hamerli Éva

(Készült a szerző: Amit még tanítani kell(ene) c. regény zárás előtti fejezete alapján)

Kriszta már megszokta, hogy amikor mindennel megvan elégedve, végre boldog lehetne, akkor valami mindig közbe jön, közbe jöhet. Ezért se izgatta túlságosan, hogy Tivadar mégse adta be a nyugdíjkérvényt, elvállalta a következő ifjúsági bűnmegelőző program keretében keresett fiatalkorúakkal folytatott ügyet. Ha nem is csoportvezetőként már, druszája főhadnagyi rangja mellett végzett tanfolyam és főleg rátermettségével semmit se bánt meg. Csak azt nem árulta el Krisztának, hogy immáron örökbefogadott, nem csak patronált fia, Attila barátnőjének testi-lelki megmentése vezérelte döntésében.

Úgyhogy, miután szünetelt a rendőri munkája mellett végzett megtévedt fiatalok művészetterápiás rehabilitációja – ahogy nevezte egykor –, tehát már nem volt értelme balatoni munka-/lakhelyén maradni. Egy újabb karácsonyi ajándéknak számított, hogy visszaköltözhetett a budapesti lakásba.

Kriszta viszont már beadta a nyugdíjkérvényt, annak elfogadását jelezték a havi lakhatásra és akciós vásárlásokra kisakkozható nyugdíjelőlegek. Tehát nyugodt éveit elkezdve mindig talált magának valamit. Annyira belefeledkezett a műtőasztalon tett adomány-kihasználási ígéretébe, hogy néha elhanyagolta nagyi szerepét. Ahogy most is.

– Csak ne Láng Vince órája szerint – zárta Erika lánya hívását, tudva, hogy már nem kap anyujától választ. Meglátogatja-e keresztlánya, vagyis Kriszta unokája pót karácsonyi ünnepségén.

– Jaj, bocsáss meg kislányom, de még nem szedtem össze magam – fogadta később a gyerekorvos Erika hívását.

– Mire is kell összeszedni magad, Krisz? – hallatszott a kihangosítás.

– Ott kéne lennem a pót karácsonyi bulin, csak valahogy nincs ínyemre.

– És miért is? Ha kérdezhetem.

– Mert én már túl öreg vagyok a mostani generáció engedékenységének elfogadásához. A kényeztetésből adódó hisztériák, s főleg a másikra oda nem figyelés. Nekem ez már sok.

– A nagy szavakon kívül hallhatnék konkrétumot?

– Nem tudom, hogy mondjam…

– Egyszerűen, hogy mielőbb visszatérhessek a munkámhoz, kereshessek takarítót. Nem akarok az újonnan kinevezett főnővér előtt leszerepelni.

– A lényeg, hogy cefetül szégyellem a nagyi buktámat.

– Attól, hogy nem tudsz minden nap ott lenni az unokáidnál, attól még nem hanyagolod el őket. Épp a Tivadarokkal beszélgettünk erről, hogy milyen jól kihasználod a digi kor előnyét, pedig nem is nyertél senior IT okítást. Nos?

– Amikor álmosak, OK, hogy nem akarnak menni aludni, ha ott vannak a többiek. Nem is a felnőttek között nyüzsögni vágyás…

– Vagy mert olyan ritkán van együtt a család össz apraja… - hallatszott.

– Ja. De ha nagy nehezen elalszik az egyik, állandóan rászólnak Fecóra, aki persze begurul, odavág valamit. Amire végül bemegy ő is Erikával aludni, s ha netán sikerülne is a szunya, tuti, hogy felébred az első elaltatott, kezdődik elölről az egész.

– De hát szerintem ez természetes.

– Épp ezért szégyellem magam, Erám. Ezért nem mennék, hogy ne éreztessem.

– Nem értem, hogy mit kéne éreztetni akár a kicsikkel, akár a szülőkkel, a lányoddal és menyeddel, ha jól értem. De letelt a szünet és jelzett is a nővérke. Műszak után jelentkezem, próbálj megnyugodni addigra. Semmi gond veled, ha nem farigcsálod a felesleges bűntudatot.

Szióka!

– Szia! – nézte Kriszta mobilján az eltűnő ablakot.

Másnap reggel, hogy Erikának próbáljon segíteni, Kriszta takarítói álláshirdetést adott fel a közösségi oldal saját bejegyzéseként, amit aztán megosztott. Később már maga se tudta, hogy került a tanári álláskereső-ajánló csoporthoz.

Itt két hirdetésre lett figyelmes: egy angol szakost kereső óvodapedagógusra, és egy Kolozsváron végzett testnevelő szakos álláskeresésére. A nyelvszakos óvodapedagógust kereső frappáns, már-már viccesnek is mondható bejegyzés inkább felderítette, mintegy oldotta az addigi borús monotóniába ágyazott feszültséget. Ezzel szemben a másik, erdélyi otthonából hazaérkező fiatal testnevelő álláskeresését követő megalázó válaszok felébresztették Krisztát.

– „Édes Istenem, hol tartunk, hova jutott az emberiség, Uram?" – Nézte az egykor válaszra se méltatott, trollkodók szintjére süllyedt, elvileg pedagógusok hozzászólásait. Már épp válaszolni akart, amikor bevillant Erika lánya telefonhívása.

– Szia, anyuci! Nem zavarlak? – derült ki a véletlen, mégis jól jövő kihangosítás.

Sok mindent megbeszéltek, sikerült egyeztetni a kis családi bulit is, de a végén csak elfelejtette megkérdezni lányát, hogy ismerősei közt van-e olyan óvodapedagógus, ki angoloktatást is vállalhat, diplomája szerint. Ha az óvoda vezetőjének nem is tudott segíteni, magának elemezte a válaszokat. Pontosan még nem tudta hogyan, de érezte a csoportosítás véleményezésének hasznosítását az új könyvében. Ahogy azért is csak pár percig bosszankodott, amiért az egyik hozzászóló le is tiltotta elérhetőségét, miután megtudta, miért kéri a véleményét.

Végül is, nem vagyunk egyformák. Ő már azt is bűnnek tartja, hogy a kritikus tanári helyzet, az elégedetlenkedő tanárok elbocsátását követő eseményeket egy közösségi oldal csoportjainak hozzászólásaival akarta Kriszta elemezni. Megalázónak tartotta a példával is tanítást felvállaló diplomás emberek csoportjában a trollkodásokban kutakodást. Megértette Kriszta, ezért is lepte meg a már nem is várt chatüzenet.

Mint kiderült, könyveinek egészségügyi szakértőjeként megismert, azóta gyermekorvos és barátnő Erika hatására felkereste az a vezető pedagógus, aki elejét vette a kolozsvári kollegina elleni beszólásoknak. Ahogy már ott is megmutatkozott türelme, következetessége, itt is lehetőséget adott mindkettejüknek az egymás

minél jobb megismerésére. Viszont az idő mindig is fontos tényező volt, hát még egyre rohanóbb világunkban; amit jelzett is.

– Nézze Kriszta! Lassan öt perce beszélgetünk, de nem tudom, hogy végül is mit vár tőlem.

Ami pedig a kiinduló kérdéskört illeti: az erdélyi kollegina megalázása csak azt mutatja, hogy emberek vagyunk. A virtuális face too face világában ösztönösebben szólnak hozzá az emberek. Ami első látszatra trollkodásnak minősül, lehet, csak a rövidített vélemény. Ha velük is elbeszélgetne, mint velem, kiderülne, hogy ugyanolyan elkötelezettek. Én ezekkel a trollokkal nem foglalkozom. Javaslom, ön is ezt tegye. Nemhogy kiélezni, kivesézni. Azért zártam rövidre a Kolozsváron vizsgázott kollegina helyzetét, hogy elkerüljük az antiszociális kivetkőzéseket. Felajánlva a kontaktot. Máshoz nem tudom hozzájárulásomat adni. Ne is haragudjon.

– Én abszolúte nem haragszom semmiért, sőt. Én kérem bocsánatát idejének rablásáért.

– Rendben van. A bocsánatkérés csakis a bűnbocsánatra, esti elmélkedésére tartozik. Nekem nincs mit megbocsátani. Ha nem érdekelt volna a kérdése, nem lett volna rá, önre időm, nem jelentkeztem volna. Viszont most már mennem

kell, a versét köszönöm. Vigyázzon magára, Kriszta, éljen az unokáinak, unokáiért!

– Köszönöm, további szép napot! – búcsúzott el Kriszta.

Pár nappal később, délután már a harmadik irodalmi pályázatát készítette elő, gyűjtögette az adatokat, amikor az ország vezető prímásának videójára figyelt fel.

Szemtől szembe

– Atya világ! – szégyellte el magát. – Hogy felejthettem ezt el? – hallgatta a 200. évfordulót jelző videót.

Maga se tudta, hogy a Himnusz miért könnyezi meg minden alkalommal, amikor vigyázz állásra késztetve magát, visszaemlékezik gyerekkorára, mint most is. Próbált énekelni, de csak nyekergett volna, így hagyta a szemében egyre duzzadóbb gyöngyöket.

Ugyan szégyenkezve ült vissza a kisasztal elé, megszakítva a videót, elkezdte írni hozzászólását:

– Művész Úr, KÖSZÖNÖM SZÉPEN! Könnyezve nem tudtam énekelni, mint a Kenyér Ünnepén, vagy az Újév első perceiben, de felállva, minden remény beteljesedését köszönve hallgattam. Görgetve egerét, a hozzászólások egyikére a majdnem felsikkantását szájára tapasztott kezével sztornózta.

„Te szent egek! Milyen világot élünk, Uram? Hogy süllyedhet bárki is ennyire alá? Le a semmibe, vagy még annál is mélyebbre?” Hergelte magát, a rasszizmustól lángoló hozzászólást olvasva.

Aktív pihenő nyugtatásként az éjjel akciós újságokból kinézett káposztát megvette, hogy vihessen majd lányának a szeretett káposztás tésztájából. Csakhogy olyan tésztát nem talált, amilyennel ehette volna a lánya. Otthon hiába kereste a neten, csak online-vásárlást ajánlottak az oldalak, amitől elfutotta a méreg, elkezdte püfölni saját oldalán a bejegyzését.

– Ajaj, szegény betűk – hallatszott a nyitott ablakon át Erika legújabb köszönése. – Csoda, hogy működik még az a klaviatúra. Szia. Beengedsz bennünket?

– Jesszusom! – ugrott fel, Kriszta, észbe kapva, hogy a január vége felé tartó hóvirág csalogató idő miatt még mindig nyitva lehetett az ablak. De már bezárta.

Pár perccel később, bent a lakásban figyelte a hamarosan gyermekorvost, amint csöppjét öltöztette tisztába tétele és etetése után, hogy együtt mehessenek el a nagyáruházba. Az üzletház parkolójában a kis trónörököst elvitte apa, Krisztáék nyugodtan indultak vásárolni. Sikerült megvenni a tésztát, a fizetésnél is talált magának témát.

A közérttel szemben lévő kávézóban megbeszélték a nap, a délután történéseit, az emberi méltóságot tartó, elvesztő cselekedetek okokozatát keresve.

– Dehogyis, Krisz! – állt meg már a parkolóban folytatott szócsata közben, Erika.

– A Himnusz átírását én mondjuk nem csasztuskának mondtam, de ez megint más, mint a nagy zenész elleni rasszista beszólás. És a kórussal éneklésed, vigyázzba állásod magánügyed. Viszont itt teljesen másról van szó, szerintem.

– Igen? És miről, doki néni? – állt meg Erikával szemben, Kriszta.

– Nem vagyok a témában szakértő. De amíg magadnak nem tudsz megbocsátani, addig senkinek se fogsz tudni. Egyáltalán azt se értem, hogyha vele egyeztetted már – vetett gyors keresztet Erika garbóján – miért rágódsz még bármilyen bűnön is?

– Hát itt vagytok?! – Találták meg a nőket a Tivadarok, integetett a főhadnagy és a százados.

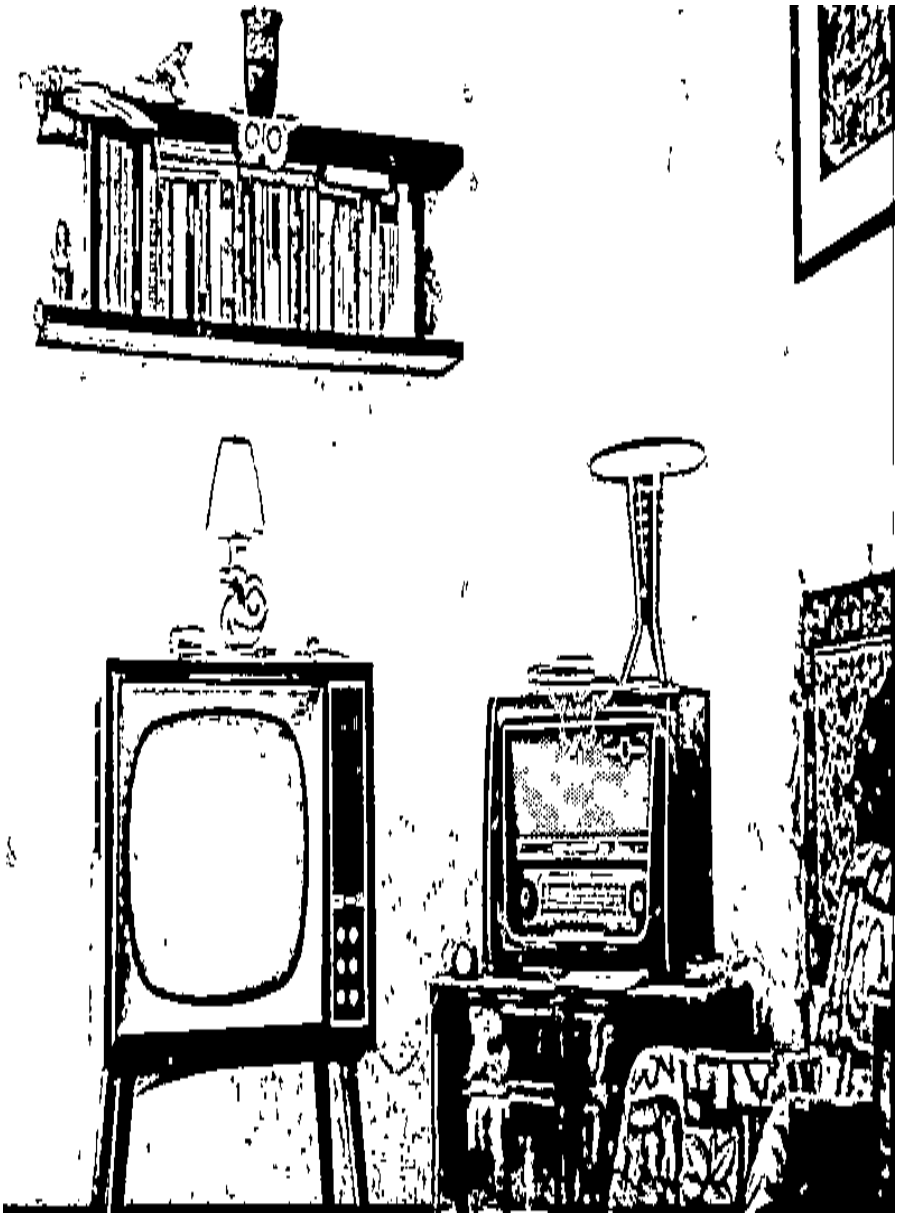
– „Hát ez meg?” – Vette észre Tivi a sztenogramból feltételezhetően Kriszta zsebéből kiesett lapot a földön. Ha a mocsok már sok mindent el is takart, az értelmezhető szavakat, sorokat látta a főhadnagy:

„Megbocsátom, ha nem nézel rám, / Bocsánatot nyertél, mikor kiabáltál, / De ha másért már nem gondolsz ránk, / Kérd a védő Angyalok, az Úr bocsánatát!”

Mire hazaért Kriszta, fejfájását már nem is érezte. Lefekvés előtt a tévében addig váltogatott csatornát, míg valahogy a rádió valamelyik állomására nem akadt.

„Mint a fecske, repülj messze földre, / Színarany szárnyú gondolat repülj el! / Rég nem látott hazámba kerülj el, / Vár a hőn szeretett szép otthoni táj. …

Verdi operájából a bűnbocsánatért fohászt miként, milyen másnapi céllal hallgatta, maga se tudta. De abban biztos volt, hogy Erika tanácsát megfogadja.

Elkéstem, de megbocsátasz?

Írta: Hosszú Bettina

Mindenki életében biztos volt vagy jelenleg is van egy olyan ember, aki talán még a rosszabb időkben is kitart mellette és nem csak akkor, amikor minden happy. Nekem megadatott egy ilyen ember, de aztán később sajnos jött egy törés, ami miatt mindez megváltozott. Egy akadályt mégsem tudott túlélni a kapcsolatunk. De ne szaladjunk ennyire előre. Kezdjük a legelején. Szilvinek hívnak és egyke voltam egész életemben. Nem tudtam igazán miért nem született testvérem. Nem is kérdeztem igaz a szüleimet erről sosem igazán. Pedig biztos jó lett volna egy hugi vagy egy báty vagy öcsike. Mindegy így alakult.

Azonban az élet kárpótolt ezért némiképp egy igaz baráttal, Zsuzsával. Gyerekkorunk óta, amióta a szomszéd házba odaköltöztek, onnantól fogva voltunk barátok. Egy osztályba is jártunk, sőt a legkülönlegesebb mégis azt volt bennünk, hogy egy évben és ugyanazon a napon is születtünk. Nem sokszor fordul elő barátok között az biztos. Megfogadtuk, hogy örökre kitartunk, egymás mellett legyen bármilyen nehézség az életünkben. Legyen akár munkahely, család stb. mi követni fogjuk egymást az életben, ha egyikünk ide vagy oda megy lakni, dolgozni stb. Ám könnyebb volt ezt kijelenteni és meginni erre a fogadalmunkra

egy pohár szőlőlevet, mint azt a valóságban tényleg be is tartani. Ez az erős kötelék köztünk működött egészen addig a napig, amig be nem lépett mindkettőnk életében a nagy Ő. Se az iskolai sikerek vagy munkahelyi eredmények nem vertek úgy valaha egy végleges éket közénk, mint Zoli.

Zsuzsival mindketten egy női magazinnál dolgoztunk szerkesztőként. Szerettük a munkánkat, és ami még meglepő a főnök asszonyunkat is. Ám egy novemberi esős napon a drága Marika főszerkesztő asszony hirtelen elhunyt. Állítólag álmában érte a halál. Nagyon sajnáltuk ugyanis vele nem csak egy főnököt, de egy jó ismerőst is elveszítettünk. Ezért megüresedett az ő posztja. Pár nap múlva új főszerkesztőt kaptunk egy férfi személyében, aki mindkettőnkre nagy hatással volt. Zoltán nekem először nem is volt szimpatikus. Nem az a férfi volt, akit magam mellé képzeltem is volna valaha. Túl rámenős bár nagyon segítőkész, de a poénjai néha túlságosan fárasztóak. Ám ami nekem nem jött be, az Zsuzsinak nagyon is. Ez szerencse is volt, mivel sosem egyezett az erősebbik nem iránti elképzelésünk. Ami nekem tetszett egy férfiban az Zsuzskának nem és fordítva. Sok más dolog mellett ezért is voltunk olyan jó barátnők, mivel sose jutott volna eszünkbe elszeretni egymás párját. Ez a dolog működött eddig. Igaz mindketten megígértük magunknak és egymásnak is, hogy nem keresünk társat a munkahelyen belül, csak

azon kívül. De Zsuzsi azonnal belehabarodott az elegáns és jó képű főnökünkbe. Ilyen érzelmet egyik kapcsolatában sem érzett soha. Az elveit félre téve, megpróbálta egy találkozó erejéig elhívni Zolit.

Ám hiába a csinos ruha és a meggyőző mosoly valahogy nem tudta elkápráztatni a férfit. Nagyon el volt kenődve, hogy nem jött össze egy újabb randevú. A férfi udvarias volt és a találkozó végén, haza is kísérte a barátnőmet, de nem kezdeményezett egy másik randevút. Sőt ami a meglepő, hogy az est végén még őszinte is volt a lányhoz. Elmondta neki, hogy nagyon élvezte a társaságát, de valahogy nem érezte azt, hogy vonzódna Zsuzsához. Ráadásul már másba is szerelemes amióta csak meglátta az illetőt csak nem tudja, hogyan közeledjen hozzá. Természetesen ez a dolog kettejük között nem fog a munka rovására menni, ígérte meg a barátnőmnek.

Pár héttel később fény derült Zoli titkára, hogy ki volt az, aki ennyire elvarázsolta. Ki más, mint én. Nagy kérdőjelek a fejemben, hogy ez képtelenség. Annyi csinos és magabiztos kolléganőm van az újságnál, sőt akik szinte kivétel nélkül bármit megtennének, csakhogy mind magukénak tudhassák Zoltánt. Többször is visszautasítottam a férfit mivel tudtam, hogyan érez iránta Zsuzsa. Ám egy áttúlórázott éjszakai határidős munka után,

amikor mindkettőnknek benn kellett maradnunk az irodában, megtört az ellenállásom. Rájöttem ugyanis, hogy bármennyire is fáj, hogy elveszíthetem a barátnőm emiatt, Zoli nekem a nagy Ő. Másnap elmondtam mindent őszintén Zsunak. Ahogy sejtettem, nagyon megviselte. Nem ordított vagy toporzékolt, sok boldogságot is kívánt, de kérte, hogy többet ne keressem. Nem tudja, hogy valaha is túl tudja- e tenni magát ezen. Még mindig Zoli számára a tökéletes társ, annak ellenére, hogy a férfi másképp érez és hogy egy randevúnál nem jutottak tovább. Még aznap felmondott, elköltözött a közös lakásunkból. Próbáltam felvenni vele a kapcsolatot. De telefonszámot változtatott és törölte magát a közösségi oldalakról is. Mindent elkövettem, hogy kibékítsem. Az új címére levelet is küldtem nem egyet, vagy százat. De mind visszajött, mert nem volt hajlandó átvenni őket, vagy ami még rosszabb visszaküldette valakivel.

Rávettem magam, hogy meglátogassam mivel nem láttam már más megoldást. Elmentem oda ahol lakott, de nem volt otthon. Nem adtam fel. Visszamentem másnap és még utána is. Egy szomszéd szólt aztán, hogy hiába keresem őt, már nem lakik itt. Persze nem tudta megmondani, hogy hol találnám meg. A szülei sem tudták, mert őket sem kereste vagy három hónapig csak ígérgette, hogy megy majd hozzájuk.

Aztán nem kevés utánajárás után sikerült kiderítenem. Egy otthonban lakik ahol gyógyíthatatlan betegek laknak és nem akarnak a családjuk terhére lenni. Kiderült ugyanis, hogy Zsuzsa rákos és már csak hónapjai vannak hátra. Kérte, hogy senkit se engedjenek be hozzá és ő se akar senkit se látni. Miután ezt megtudtam csak azért se hagytam magam. Sok telefonálgatás után mégis csak sikerült engedélyt kérnem, hogy bemehessek abba az otthonba. Ez azért volt ilyen nehéz elintézni, mivelhogy maga a beteg sem akarta a látogatást.

Mire viszont már oda elkéstem. Örökre elkéstem. Meghalt. Nincs többé. Még az előzőnap éjjel meghalt. Az otthonban dolgozók még a szülőket sem tudták értesíteni, mivel rajta kívül még hárman meghaltak reggelre. Az a sok papírmunka és a temetések intézése, főleg ilyen esetekben mikor a beteg megtagadja a családja segítségét, nehéz. Amint felocsúdtam újra a valóságba, azonnal telefonáltam Zolinak, aki pár óra alatt ide is ért. Együtt kipakoltuk barátnőm szobáját, hogy mindenét elvigyük a szüleinek. Útközben még megálltunk egy helyen. A temetőben megkerestük a sírját.

Könnyeimmel küszködve olvastam fel neki a következő sorokat, amelyeket útban a temető felé megírtam.

Drága Barátnőm,

A bajban is mindig mellettem voltál, és a jó időkben is. Együtt éltünk meg jót rosszat és csúfat. Sajnálom, hogy ék keletkezett közöttünk, amelyet nem tudtunk soha beforrasztani. Nemcsak barátnőm, testvérem de lelkitársam is voltál. Olyan ember soha nem lesz még egy mellettem, mint te. Annyiszor próbáltam tőled az életben bocsánatot kérni. Ha időben, ha még időben odaértem volna, foghattam volna a kezed és még ott lehetettem volna veled. Még beszélhettem volna veled. Elkéstem és nagyon sajnálom. De remélem, oda fentről látsz és megbocsátasz. Megbocsátod, hogy elvemet megszegtem és elvettem tőled a szerelmet. De mindent megpróbáltam, hogy ellent álljak neki. Ám győzött az ellenállás.

Sajnálom, sajnálom és sajnálom…

Szeretlek, és soha nem felejtelek el,

Ölellek,

Szilvi

Az elmondott sorokat odatettem a sírhelyre mellékelve az esküvői meghívót is. Ezzel jelezve, hogy számítunk rá így is, hogy jelen lesz.

Pár hét múlva már otthon voltunk. Készülődtünk javában az esküvőnkre. Csöngött a telefon. Zsuzsu szülei hívtak, hogy azonnal menjek oda hozzájuk, ha tudok. Több se kellett nekem azonnal autóba ültem és odautaztam. Nem tudtam elképzelni, hogy mi történhetett. Úgy megijedtem, hogy vezetés közben végig remegett a kezem a kormányon.

Az egy órás út oda hozzájuk valahogy többnek tűnt. Alig vártam, hogy rákanyarodjak a behajtójukra. Azonnal kipattantam a járműből és az ajtóhoz siettem. Amint kinyitották az ajtót látták rajtam milyen rémült vagyok. Siettek megnyugtatni minden rendben, csak oda akarták adni, amit még Zsuzsi életében nekem szánt.

Nem rég vették észre az otthonból haza hozott holmik között azt a kék bársony dobozt benne egy nevemmel jelzett kártyával. A dobozban volt egy kék gyöngyház fényű hajcsat és egy levél.

A levélben pedig a következő sorok:

Drága Egyetlen Barátném,

Már bánom a kimondott utolsó szavaimat.

Már bánom, hogy olyan hirtelen összepakoltam és elhagytalak.

Már bánom, hogy többet nem kerestelek.

Már bánom, hogy a szívemben, amíg éltem nem volt béke és nem bocsátottam meg neked.

Már bánom, hogy ha egyszer az oltárhoz lépsz, nem lehetek veled. De tudd, nagyon szeretlek és mindig lélekben veled leszek.

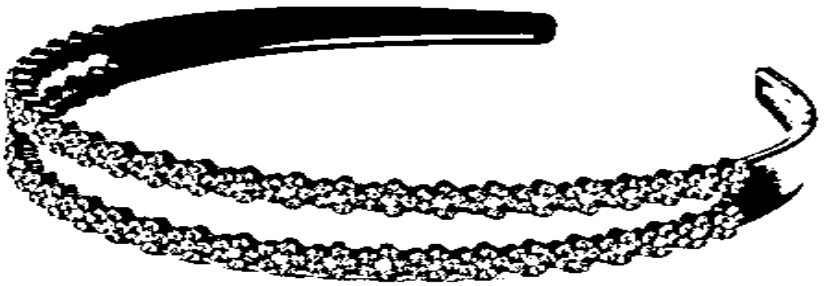
Elkéstem tudom, ezekkel a szavakkal, de megbocsátasz?

Zsu

UI: A Hajcsat majd az esküvődre. Tudod, kell valami kék is. Mert tuti férjhez fogsz menni Zolihoz és akkor majd kelleni fog ez a kis hajdísz.

Ezeket már az autómban olvastam el. Utána csak ott ültem és ültem az autómban és olyan erősen zokogtam, mint még soha. Ki tudja, hogy utólag hogy jutottam haza már.

De azt a lelki megkönnyebbülést, amelyet akkor éreztem, minta egy ezeréves teher esett volna le a vállamról. Az égre néztem és úgy mondtam: Elkéstél, de megbocsátok.

A remeték vacsoráznak

Írta: Robin O'Wrightly

– Na, milyen a kilátás? – ülsz le mellé.

– Hát megjöttél? – mosolyog rád, feléd fordulva. – Megunhatatlan. Mint minden naplemente. Tizenöt éve zavartalanul figyelhetem.

– Irigyellek. Sokkal korábban kellett volna idejönnöm – morfondírozol, miközben a mélybe bámulsz. Keresed a pillantásoddal azt a távoli várost, ami számodra már a múlté. Az elvonulásnak megvannak a maga szabályai.

– Nehezen indultál meg – bólogat megértően –, de végre itt vagy.

– Sajnálom, amiért akkor nem beszéltem veled. – Lesütött szemmel kerülöd a pillantását. Pedig ha látnád, azóta is egyfolytában mosolyog. Mint egykor ezerkilencszázhetvenben, azon a májusi napon. Az esküvőtökön. – Hagytalak úgy elmenni, mintha sosem ismertük volna egymást. Tudod, jött a kicsi... Rá kellett vigyáznom. Egyszerűen nem értem rá másra.

– Így megy ez, mondá Kurt Vonnegut – simít egy tincset a füled mögé, pont amint az esküvőtökön

tette. Ám oly váratlanul, hogy önkéntelenül összerezzensz.

– Bocsánat – bukik ki belőled, ő máris hárít:

– Hagyd csak! Tudom, elszoktál az érintésemtől. Én kérek elnézést. De annyira régóta vártalak, és végre itt vagy...

– És akkor... – Zavarodban igyekszel témát váltani. Belül mélyen érzed, még nem készültél fel a nagy szavakra. – Akkor most csak itt ülünk, és nézzük őket?

– Jószerivel – forráz le lakonikus válasza. Talán beletörődik, amiért nem vallhat szerelmet újra. Reméli, hogy csak egyelőre.

– Egészen helyesek lettek a gyerekek, nem? – próbálod kiengesztelni egy közeledéssel.

– Szépen felnőttek. Kikupálódtak. Persze szomorú, hisz' közben elveszítették az egymáshoz vezető utat. Hiába terelgettem őket egy irányba, szétszéledtek. Szétesett a család.

– Mindent megtettél, nem tehettél többet. Felnőtt emberek. Ha nem hajlandóak megbocsátani egymásnak, akkor ha a fene fenét eszik is, hát ennyi volt. Nem lesz semmi, amíg rá nem döbbennek az élet végességére, és hogy mindőjük csak egy kicsi pont a világmindenségben. – Kezd szétesni a mondanivalója. Gyorsan hárít:

– Menjünk!

Lemegy a nap, itt a vecsernye ideje, amikor minden remete összegyűlik a mesterrel, és együtt étkezik vele.

– Haragszol még, amiért akkor elhagytalak? – szeretnéd megkérdezni, de nem mered. Félsz a választól.

Nem felelheti rá, hogy már nem, hiszen olyan régen történt, és végül csak egymásra találtatok ezen a naplementés estén. Felhangzik a kürtszó, fenségesen tutul, ünnepi alaphangot ad a közelgő eseménynek. Felkelsz a puha vattapamacs széléről, leporolod a hátsódat, pedig itt nem koszos semmi. Ő csak ezután követ téged, csodálva bámul, és meg kell jegyeznie:

– Te nem változtál semmit, amióta először megláttalak. Gyönyörű vagy, sokkal szebb, mint amire emlékeztem. Nem az első, ám az egyetlen örök szerelmem...

– Jaj, hagyd már abba! – fojtod belé a szót pironkodó vihogással. – Inkább vezess a mesterhez. Vacsora mellett könnyebben esik a beszélgetés, és egy kávét is úgy innék. Ugye itt van kávé?

– Van, van, de a cigizés nem megengedett, ahhoz túl jó a levegő. – A balodra kerül és szerelemmel karolja át a derekadat, közben terelget a találkozó helye felé.

– Nem baj, azt egy ideje úgysem kívánom – feleled könnyedén.

– És hát az juttatott ide téged is, engem is, nemde?

Lassan elnyel titeket a forgatag, a hozzátok hasonló remeték tömege. Mintha balatoni nyaraláson mennétek a hotelbe vacsorázni. Szárnyas angyalok hajtogatják be mögöttetek a felhőket, mint a nagykaput.

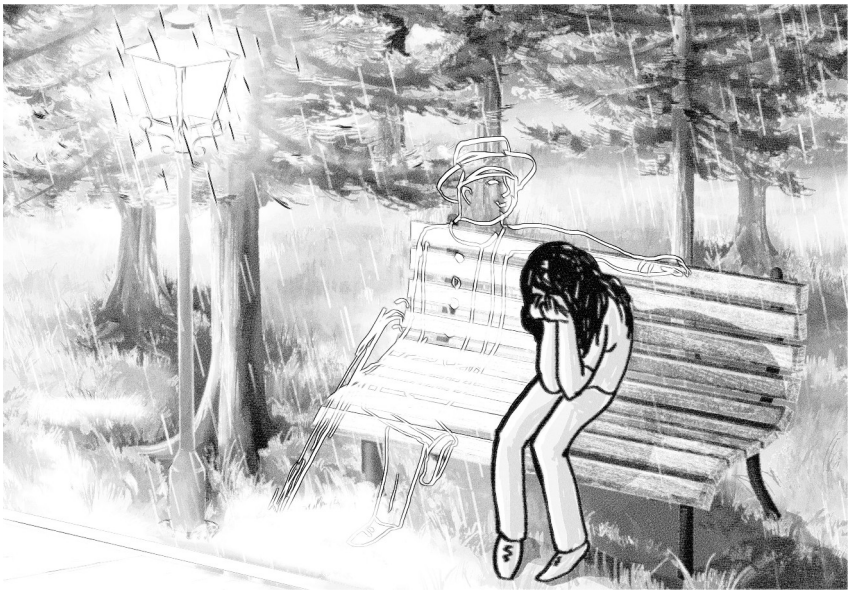
A nap a látóhatár alá bukik, a föld sötét szürkeségbe burkolózik. A hold felkel és telire ásítja magát.

Nem látjátok, amint lent egy hasonló párocska apró urnát sétáltat a közösen fogott zacskóban. Egy padhoz érnek, ahol egy fiatal és egy idősebb nő ül. Az urnát kibontják a zacskóból, majd mindannyian rituális mozdulatokkal közrefogják. Halk ima hangjai törik meg a csendet:

– Kérlek, bocsásd meg, amiért annyira makacsok voltunk, hogy elfordultunk tőled, amikor szükséged volt ránk.

A tücsökciripelés felel helyetted is. Az éjszaka pedig jótékony lepelbe vonja a bűntudat foglyait. Ti, égi remeték, akkor már régóta vacsoráztok.

(2023. január 29. A szüleim emlékére)

A harag börtönében

Írta: Lena Belicosa

„A szó olyan, mint a méh: méze és fullánkja is van.” – Talmud

Csodálatosan tiszta volt az éjszaka, számos csillag ragyogott, amikor a tornácon ülve figyeltem az égboltot. Mikor az utolsó korty sör is lement a torkomon, bekormányoztam magam a házba.

1991 januárjában, mikor az Öböl-háborúból sérülten hazatértem, örökre tolókocsiba kerültem. Akkor döntöttem úgy, hogy nem akarom látni a tengert többé, és beköltöztem a szárazföldre.

A harag irányított, amikor úgy döntöttem, Kuvaitba megyek. Azóta kerülöm az embereket, csak Jacky kutyám van velem.

– Gyere, Jacky, nézünk egy kis tévét!

A kutya hozzám szaladt, megnyalta a kezem, majd a mozdulatlan lábaim elé feküdt. A tévében egy Hollandiába érkezett brémai küldöttséget mutattak. A kamera egy nőre irányult, aki fehér kosztümben, fehér kalapban nézett a lencsébe. Amikor az arcát mutatták, megdermedtem.

– Istenem, ez ő!

A képernyőn egy hosszú percig Zsanett arca volt látható.

Az egész testemen végigfutott a harag, és arra kényszerített, hogy emlékezzek.

***

1990 perzselő nyara volt, haverokkal voltunk a tengerparton. A gimnázium elvégzését ünnepeltük mi hárman, a szuper trió, David, Charles és én, Gery Bond. Épp a víz mellett üldögéltünk, amikor merész bikiniben Zsanett tűnt fel a láthatáron. Mind a hárman egyszerre ugrottunk fel és szólítottuk meg. Nagyon élvezte a figyelmünket és flörtölni kezdett velünk, s mind a hármunkkal ágyba is bújt. Csak kalandot akartunk, ám mind a hárman beleszerettünk. Egy ideig magunkban tartottuk a dolgot, de egyik este, mikor Zsanett nem volt közöttük, David szóba hozta, hogy mennyire szereti, és elveszi feleségül.

– Nem te fogod elvenni, hanem én – vágott közbe Charles.

A két fiú ölre ment, bennem pedig kavarogtak a gondolatok, hiszen Zsanett nekem is igent mondott. Hamarosan kiderült, hogy nem gondolta egyikünkkel sem komolyan a kapcsolatot.

Miután lenyugodtunk, együtt kerestük fel, és szembesítettük azzal, hogy most már tudjuk, csak szórakozott velünk.

Zsanett arcán először ijedtség tükröződött, majd hisztérikus nevetésben tört ki.

– Csak nem gondoltátok, hogy egy csóró, fiatal fiúhoz mennék? Nem, barátaim, az én férjem milliomos lesz, csak előtte még élni akartam egy kicsit és ti ehhez nagyon jók voltatok.

Sokkoltak a szavai, és mindegyikünkben más érzéseket váltott ki. David félrehúzódott bánatában és szégyenében, én hatalmas haragra lobbantam, Charles dühös lett és két hatalmas pofon csattant a lány arcán.

Zsanett nem sírt, nem hisztizett, inkább meglepődött, majd elszaladt. Keserű csalódást hozott ez a nyár, és a híres barátságunk is megingott. Egy hónap múlva a sajtóból értesültünk róla, hogy férjhez ment egy dúsgazdag üzletemberhez.

A haragom nem csitult. Képtelen voltam megérteni, hogyan tudta így semmibe venni az érzéseinket. Nem tudtam magam túltenni a dolgon, és beálltam katonának, majd háborúba mentem. Miközben az irakiakat űztük ki Kuvaitból, a gerincemben állt meg egy golyó, és a két lábamra lebénultam.

Két hónap múlva meglátogattak a fiúk, akik már egyetemre jártak, David ügyvédnek, Charles pedig mérnöknek készült. Mesélték, hogy január végén megkereste őket Zsanett, bejelentette, hogy terhes valamelyikünktől, és reméli, hogy a férje soha nem tudja meg.

– Mikor elmondtuk neki, hogyan jártál, azt mondta, hogy téged már nem is keres, mer egy nyomorékkal úgysem tudna mit kezdeni. Annak a nőnek kőszíve van – mondta David.

Amikor a fiúk elmentek, elkeseredtem, depressziós lettem. Huszonegy éven át tápláltam a haragot iránta, még az egyetemre is az vezérelt, mert meg akartam neki mutatni, hogy nyomorékon is leszek valaki.

David mesélte azt is, hogy született egy lánya. A férje nevét kapta, aki lányaként nevelte, a férfi azonban a gyermek születése után két évvel meghalt.

Ekkor felkereste a fiúkat, hogy csináltassanak DNS tesztet, mert szeretné, ha a lányának lenne apja. Charles nem ment bele, de David felajánlotta neki, hogy ő szívesen felneveli a kislányt vizsgálat nélkül is. Én ekkor sem jutottam az eszébe.

– Nem értem, miért nem tudom kiverni a fejemből, hiszen sosem jelentettem neki semmit, és meg is vetett a nyomorúságom miatt. Vajon mit akarhat itt? Azt is az újságokból tudtam meg, hogy David meghalt. Csinos, elegáns, szemrevaló még mindig.

***

Két nap múlva valaki csengetett. Mikor ajtót nyitottam, Zsanett állt ott, most is nagyon jól nézett ki.

– Szevasz, Gery. Tudom, hogy nem vártad, hogy megkereslek.

– Szia, Zsanett. Valóban nem, úgy hallottam, hogy látni sem akarsz egy nyomorékot.

– Ez így nem igaz. Én meg akartalak keresni, de abban az állapotban, amiben voltál, jobbnak láttam, ha békén hagylak.

– Te biztosan így látod. Davidet is ellenem fordítottad, úgy halt meg, hogy nem is értesítettetek.

– Ne mondd ezt, kérlek – mondta, miközben súlyos könnycseppek potyogtak a szeméből.

– Mit akarsz, Zsanett? Huszonegy évig nem kerestél, nem bántottál még eleget? Lehet, hogy azt se tudod, hogy azért mentem a háborúba, mert megbántottál, s még az egyetemre is, mert folyton bizonyítani akartam neked. Nem hát, honnan is tudnád.

Nem akartam felemelni a hangom, de sok elfojtott sérelem munkálkodott bennem. A kutya is meghallotta, berohant a szalonba és hatalmas szemekkel nézett rám, kettőt is vakkantott, jóváhagyást kérve, hogy támadhasson, ha szükségem van a védelmére.

– Minden rendben Jacky. – Megsimogattam a buksiját, és ő újra magunkra hagyott.

– Megértem, hogy sértődött vagy, én is az lennék a te helyedben. Nem kérem a bocsánatodat, csak hallgass meg! A lányunkról, Lucyról van szó. DNS nélkül is tudom, hogy te vagy az apja, és David is tudta, hiszen annyira hasonlít rád. Daviddel úgy gondoltuk, jobb lesz neki, ha sosem tudja meg, de a sors másként akarta. Biológiát tanul és rájött, hogy sem az első férjem, sem pedig David nem lehet az apja. Napokig zaklatott, majd elmondtam neki az igazat Mikor megtudta, ki vagy, amit tudott, kiderített rólad, és meg akar ismerni.

– Ez nem jó ötlet.

– Tudom, mégis kérlek, adj neki egy lehetőséget. Tőlem elfordult, nem akar velem élni.

Kérlek, beszélj vele!

– Neked tényleg nincs bőr a képeden. Mézesmázosan arra kérsz, hogy beszéljek a lányoddal, közben pedig hátsó gondolattal élsz, hogy majd én rábeszélem, menjen vissza hozzád. Mégis milyen ember vagy te, hogyan tudtalak szeretni mégis ennyi éven keresztül?

– Nem vitatkozom veled, Gery, talán igazad van, azt gondolsz, amit akarsz, de most a gyermekem érdekét nézem. Kérlek, találkozz vele, nem az én kedvemért, hanem miatta, bármi is fog történni.

– Jól van. Találkozom vele.

– Köszönöm, Gery. Ég áldjon.

– Téged is, Zsanett.

Mikor elment, felszabadultam, s rájöttem, hogy már nem is szeretem, talán soha nem is szerettem, csak bennem maradt egy fullánk, amikor megcsípett a szavaival, melyek kezdetben édesek voltak, mint a méz, majd mélyen belém martak. Ezt a fullánkot most kihúztam. Megbocsátottam neki és továbbléptem. Lucyval hamar megtaláltuk a közös hangot, csodálatos teremtés. Elvesztettem a szerelmet, de kaptam a sorstól kárpótlást, megismertem, milyen érzés apának lenni.

Ági története

Írta: Márkus Katalin

Ági magányosan élt szépen rendben tartott házában. Udvarán sok szép virág virított, az öröm, a vidámság, mégis messze elkerülte. Egyedül volt az emlékeivel, a fényképekkel, a sok munkától megfáradt testével, az egyre többször kellemetlenkedő nyavalyáival, gondolataival. Azzal már rég nem foglalkozott, hogy haja megőszült, egyenes, büszke járása mára kicsit megroskadt, és bizony a ruhái sem a legújabb divatot követték.
Gyuri fia, apja halálakor még kisiskolás volt. A gyászév letelte után ketten is próbáltak közelebb kerülni hozzá, de Ő mindkettő férfinak határozottan nemet mondott, mert nem akart egyetlen fiának mostohaapát. A csinos középkorú özvegyasszonyról hamar elterjedt a pletyka, hogy megközelíthetetlen. Nem törődött senkivel és semmivel, még magával sem, csak a munka, meg a munka, és a fia jóléte foglalkoztatta.

Fogát összeszorítva dolgozott, a főállású munkahely mellett még másodállásban, sőt ha muszáj volt, harmadikat is vállalt, hogy mindene meglegyen egyetlen fiának. Időnként idős szülei is segítették, főleg a kertjükben termelt zöldségekkel, tyúkkal, tojással. Sokat jelentett ez, mert a munkahelyek mellett, neki erre nem jutott ideje. Szívós kitartással elérte, hogy nem voltak anyagi gondjai. Így tudta Gyurit nyári táborokba küldeni, és amikor ahhoz lett kedve, beíratta néptáncra. A

néptáncegyüttessel sokat járt vidékre, majd a környező országokba fellépni, és ez mind sok pénzbe került. Nem bánta, sőt örömmel töltötte el a lelkét, hogy apa nélkül is többet ad fiának, mint némely szülők.

Gyuri okos volt, segítőkész, szófogadó, és sokszor ez adott neki erőt, és kitartást. Még azért sem kellett könyörögnie neki, hogy vasárnaponként elmenjen vele a templomba. Hogy emiatt a barátai ne piszkálják, a közeli városba mentek az esti misére. Titokban még az is megfordult a fejében, bizony jó lenne, ha egyházi intézményben folytatná tanulmányait Gyuri, és akár pap is lehetne belőle. Sok imát mondott el, és ajánlott fel erre a szándékra, de ahogy közeledett a pályaválasztás ideje, csalódottan vette tudomásul, hogy imái nem találtak meghallgatásra.

Ugyanis, egy alkalommal megemlítette fiának, hogy milyen jövőt szánna neki, és bizony, Gyuri határozottan nemet mondott.
- Édesanyám, én szívesen eljártam veled a templomba, imáimat is naponta elmondtam, de hidd el nekem, sem a szívemben, sem a lelkemben nem érzem, hogy nekem egyházi iskolába kellene tovább tanulnom. Még annyi ideig sem, míg leérettségizek! Engedd meg nekem, hogy eldöntsem, hol akarok tovább tanulni!

Fia elutasító szavai, nagyon váratlanul érték. Ha jól belegondol, valóban csak Ő ábrándozott Gyuri papi hivatásáról, de a beszéd stílusa, hangneme,

egyáltalán nem volt jellemző fiára. Még az arca is eltorzult közben, a szemei meg haragosan villogtak, hát, erre meg végképp nem számított.
Mégsem tehetett mást, mint nehéz szívvel, de visszavonulót fújt. Nem akarta elveszíteni gyereke bizalmát. Úgy gondolta, ez a kamaszodó fiú lázadása, semmi egyéb, és tovább nem foglalkozott vele.

A beszélgetés után egyedül járt misére. Fiát nem hívta, Ő meg magától nem ment. Párszor még eljárt a városba, de egyre többször tért be a vasárnapi mise idején falujuk templomába. Imáival lelke megnyugvását kérte, hogy el tudja fogadni fia döntését.

Végül, Gyuri közgazdasági szakközépiskolába jelentkezett, ahová fel is vették. Kemény négy év volt mindkettőjüknek. Neki a pénzt kellett előteremtenie, Gyurinak meg sokat kellett tanulnia, hogy a legjobbak között legyen. A táncolást sem hagyta abba, jól érezte magát, úgy a kemény próbákon, mint fellépéskor a színpadon. Ahogy teltek a középiskolai évek, magas, jó kiállású, csinos fiatalemberré vált. Ha csak ránézett, végtelenül büszke volt rá, hisz egyre feltűnőbben hasonlított rég elhunyt apjára. Sűrű sötét haja gyűrűsre kunkorodott, csillag szemével, vidám természetével, bolondította a lányokat.

A kitűnő érettségi után, egy távoli nagyváros főiskolájára jelentkezett. Választását az is befolyásolta, hogy az iskolának messze földön

híres néptáncegyüttese volt. Így, ha felveszik, nem kell abbahagynia a táncolást. Elért pontjai alapján simán felvették, kollégiumot is kapott, a néptáncegyüttesben pedig örömmel fogadták.
Végtelenül hálás volt az égieknek, hogy újabb kérését, imáit most meghallgatták. A fiának szánt papi pálya gondolata, rég feledésbe merült. Már Ő is belátta, ha fia nem kap meghívást a jó Istentől, akkor minden hiába. Úgy látszik, neki más életfeladata van. Eddig sikereket ért el a táncolásban, a középiskolában, bízott benne, hogy a főiskolán is megállja a helyét.

Az iskolakezdés nagy változást hozott mindkettőjük életében. Most jött el az az idő, amitől mindig is félt. Gyuri elköltözik az ország túlsó felére a kollégiumba, Ő pedig egyedül marad. Tudja, hogy majd rendszeresen hazajön, de ez már nem olyan lesz, mint eddig.

Sokat nem tévedett, amitől tartott, az bekövetkezett. Ha kezdődött a zh. írásra való felkészülés, a vizsgaidőszakok, akkor maradt a telefonálás, vagy az SMS küldés.

- Édesanyám, most hétvégére ne várjál, sokat kell tanulnom. Amikor tudok, megyek! Puszi.

- Édesanyám, fellépésünk lesz a néptáncegyüttessel, nem tudok haza menni. Puszi.

- Édesanyám, légy szíves tegyél pénzt a számlámra, nagyon fogytán van. Köszönöm szépen! Puszi, vigyázz magadra!

Ilyen, és ehhez hasonló rövid SMS-ek érkeztek az évek során. Amikor telefonon beszéltek, mindig ígérte, hogy legközelebb majd személyesen mondja el a vele történteket. Mégis pár nap múlva csak egy SMS érkezett Gyuri helyett. A nyári szünetekben is csak egy-két hétre korlátozódott az otthon töltött idő.

Eleinte még nyugodtan elfogadta, hogy fia nem, vagy ritkán megy haza, de ahogy telt az idő, egyre jobban bánkódott miatta. Időközben szülei is elköltöztek a fenti világba, így az egyedüllétet nehezen viselte. Még mindig kettő munkahelyen dolgozott, ezért a fiának nem voltak anyagi gondjai. Kérte, és kapta is az égi segítséget, hogy ereje el ne hagyja, legalább addig, míg Gyuri tanul.

Utána, majd ha már dolgozni fog, ráér lazítani. Fia kapott ösztöndíjat, árvaellátást is, de pénzből soha sem volt neki elég. Az utolsó évben többször megkérdezte tőle, hogy van-e barátnője -, mert egy kicsit sokallta fia költekezését. A válasz mindig nemleges volt.

- Időben megtudod édesanyám, ha lesz barátnőm. Ezzel a mondatával szokta másra terelni a beszélgetést.

Karácsonykor is csak telefonon beszéltek, mert a tanulásra, vizsgákra hivatkozva nem utazott haza. Akkor rákérdezett, hogy örülne-e, ha meglátogatná. Hamarosan államvizsgázik, lesz majd a diplomaosztó ünnepség is, és Ő eddig még nem látta, hogy hol tanul. A fénykép az más, most élőben szeretne vele sétálgatni abban a gyönyörű városban.

Arra gondolt, szombat reggel vonattal elmenne, egy éjszakára venne ki szállást, vasárnap délután meg hazajönne. Bejelentését hosszas hallgatás követte, majd csak annyit mondott:

- ne gyere édesanyám, én megyek haza -, és kinyomta a telefont.

Az elutasítástól görcsbe rándult a gyomra, hevesen dobogott a szíve, remegő kezéből kiesett a telefon. Még szerencse, hogy ült, különben összeesett volna. Nem bírt tisztán gondolkodni.

Mi lehet ezzel a fiúval, miért nem akarja, hogy meglátogassa? Valami, nincs rendben nála, tudja, érzi! Titkolózik előtte, de miért? Mindig az őszinteségre tanította, most mégsem mondta el az igazat!

Még az a régi beszélgetés is eszébe jutott, amikor olyan nyersen elutasította Őt, pedig akkor csak tizennégy éves volt. Elrontott volna valamit fiával kapcsolatban? Nem, az nem lehet, hisz mindent őérte tett…

Imával, fohásszal próbálta aggódó lelkét megnyugtatni, de kevés sikerrel. Nem tudott kellően imáira figyelni, összekeverte őket. Csak a szája mondta, de gondolatai máshol jártak. Könnyei lassan gördültek végig az arcán, s pottyantak ölébe ejtett kezére.

Ültében elnyomta az álom, és amikor felébredt, a Hold világított be szobája ablakán. Nagyon lassan az ágyig vonszolta magát, és lefeküdt. Sokáig ébren volt, de nem tudott gondolkodni, üresnek érezte a fejét, mintha elszállt volna belőle minden gondolat.

Már hajnalodott, mikorra újra elaludt. Reggel a tükörbe nézve, egy szomorú szemű, bánatos arcot látott. Telefonján Gyuri üzenete várta, csak annyit írt, hogy szombaton érkezik. Egy pillanatra felragyogtak szemei, de aztán aggódás váltotta fel az örömöt. Vajon mit fog mondani a fia, milyen kifogást talált, hogy ne menjen el hozzá. Talán szégyelli, amiért nem olyan divatosan öltözik, mint a vele egykorúak? Ezért nem akarja, hogy oda utazzon? Ha igen, akkor hatalmasat fog csalódni benne, hisz eddig mindent pénzét őrá költötte, hogy semmiben se szenvedjen hiányt.

Így őrlődött egészen szombat délutánig, amikor megérkezett Gyuri. Boldogan ölelte, csókolta, fia viszonozta ugyan az ölelését, de volt benne valami visszafogottság. Észrevette, de nem szólt. Gondolta, most a fiának kell elfogadható

magyarázatot adni a viselkedésére, nem pedig neki.

Kedvenc ételeit főzte, melyekből nagyon keveset evett, majd csendben kávéztak, csak a kanalak koccanása törte meg a csendet. Gyuri idegesen kocogtatta kanalát a csészéhez, arcán az izmok össze-összerándultak az idegességtől.

Türelmesen várta, hogy fia megszólaljon, de belül minden porcikája remegett. Félt attól, amit még ugyan nem tudott, de sejtette, hogy a fiának van valakije. Ha így van, akkor sem szabad haragudnia rá, hisz ez az élet rendje.

- Édesanyám, valamit be kell vallanom – szólalt meg Gyuri.

Már lassan egy éve, hogy van barátnőm. Tudom, ezt már rég el kellett volna mondanom, de nem tudtam mit fogsz hozzá szólni. A néptáncegyüttesben ismerkedtünk meg, Ő lett a táncos párom. Nagyon szép, vidám természetű lány, és ahogy telt az idő, egymásba szerettünk. Tavaly végzett a főiskolán, óvónőnek tanult. Szeptemberben, amikor már dolgozni kezdett, közös albérletbe költöztünk. Ezért jöttem oly ritkán haza.
- Meg ezért kértél oly sűrűn pénzt! – vágott indulatosan fia szavába.
- Igen, édesanyám, ezért. Azt még el kell mondanom, a párom nem tiszta magyar, apja roma származású, és zenész. Nem tartoznak a

jómódban élők közé, de tisztességesen élnek. Marietta, szinte teljesen önerőből tanult, az ösztöndíj mellé még nyaranta és hétvégeken is dolgoznia kellett. Mióta együtt élünk, és ha van szabadidőm, én is elmegyek diákmunkára.
Bármit mondasz édesanyám, én nagyon szeretem Őt, és soha nem fogom elhagyni, mert a közös gyermekünket hordja a szíve alatt. A diplomaosztó ünnepségre, már hárman - és ha eljössz -, akkor négyen megyünk.

Gyuri arcán a megkönnyebbülés jelei látszottak, amikor befejezte egy szuszra elmondott vallomását. Kíváncsian nézett anyjára, és várta a reagálását.

Ő teljesen kiakadt a hallottaktól. Pár perc alatt annyi mindent zúdított rá a fia, hogy első hallásra fel sem bírta fogni. Agyában csak egy szó ismétlődött, zakatolt - becsapott, becsapott, becsapott…

Egy szó nem sok, de annyit sem bírt kimondani, egy láthatatlan hatalmas gombóc növekedett a torkában, amely úgy lüktetet, hogy majd megfulladt. Lassan felállt az asztaltól, a bejárati ajtóhoz sétált, sarkig tárta, és egyik kezével kifelé mutatott.

Gyuri tágra nyílt szemekkel nézett rá, mert nem ezt a reakciót várta tőle. A meglepődéstől megnyúlt arccal, pár pillanatig farkasszemet néztek egymással, de amikor anyja eltorzult vonásain a

haragon kívül mást nem látott, hirtelen felállt, és a kanapé mellé letett táskájáért nyúlt. Szó nélkül lépett ki a ház ajtaján, de már az udvaron eleredtek könnyei. Sírva ment a közeli vasútállomásra.

- Elrontottam, elrontottam, nem így kellett volna - suttogta maga elé. Vissza kellene mennem, és bocsánatot kérnem, talán megbocsát édesanyám.

Amíg így vívódott magában, az állomásra vonat érkezett, amelyre zavarodottságában felszállt. Akkor eszmélt fel, amikor a vonat már a nyílt pályán száguldott, és a kalauz kérte a menetjegyét, de akkor már késő volt visszafordulni.

Sokáig állt a sarkig nyitott ajtóban, mire felfogta, hogy Gyuri elment. Dühében bevágta az ajtót, és zokogva rogyott le a kanapéra. Elment, egy szó nélkül elment, itt hagyott!

- Istenem, hát én ezt érdemeltem! Feláldoztam érte az életemet, a fiatalságomat, neki adtam, ha kellett, az utolsó forintjaimat, és ez a hála? Nem volt őszinte velem, pedig kis korától kezdve arra tanítottam!

Miért? Istenem, Miért? Mit rontottam el? Nem az fáj, hogy van barátnője, még az sem, hogy együtt élnek, még a származása miatt sincs fenntartásom. Becsapott! Ez fáj a legjobban!

Az most még nem jutott el a tudatáig, hogy mégis Ő küldte el.

Vasárnap, mise után a templomban maradt. Nem imádkozott, csak ült csendben, és könnyes szemmel nézte a megfeszítettet. Remegő teste lassan, szinte észrevétlenül megnyugodott. Rég nem érzett békesség áradt szét minden porcikájában.

Hazaérve már tudta mit kell tennie. Hétfőn felmondott második munkahelyén, az elsőn meg többet nem vállalt plusz túlórákat. Főnöke furcsán nézett rá, de szó nélkül tudomásul vette kérését. Ismerte már annyira, hogy tudja, nyomós oka van rá, amiért ezt kérte.

Sok álmatlan, imával, kéréssel töltött éjszaka után érezte úgy, hogy fel kell hívnia a fiát. Nem húzza, halasztja, mert minden egyes nappal tágul a szakadék köztük. Kettő hónap az nagy idő, a haragot már rég felváltotta a megbékélés, és neki bizony nagyon hiányzik.

Eddig várta, hogy Gyuri felhívja, és majd bocsánatot kér, de be kell ismernie, hiába várja azt a telefonhívást. Dacos, mint a megboldogult apja volt annak idején! Neki kell megtenni az első lépést felé, és megbocsátania, ha nem akar továbbra is egyedül, magányosan, szeretet nélkül élni.

Ami történt, megtörtént, Gyuri minden hibájával a fia, és hamarosan apa lesz, Ő meg nagymama.

Lassan, szótagolva mondta

– nagy-ma-ma le-szek -, és közben elmosolyodott.

Minden porcikája remegett, amikor kezébe vette a telefont, hosszan kicsengett, mire Gyuri felvette.

- Édesanyám! - szólalt meg, és elcsuklott a hangja.

- Kisfiam, Gyurikám, ne sírjál, nem haragszom, nagyon hiányzol - többet nem tudott mondani a zokogástól.

Percekig sírtak. Végül összeszedte magát, és elmondta, hogy hétvégén, ha nekik is jó, elutazik hozzájuk, és nyugodtan, higgadtan, mindent megbeszélnek. Fia most nem húzta az időt, azonnal válaszolt.

- Boldog vagyok édesanyám, hogy megbocsátasz, és eljössz hozzánk. Mariettával várunk a vasútállomáson.

Hullócsillag

Írta: Kimmel Gábor

Pétert az apja nevelte fel. Egészen kicsi volt még, talán három éves, amikor anyja egy jobb élet reményében elhagyta őt. Keddi nap volt, melynek estéjén zuhogó esőben indult el új élete felé az a személy, aki a világra hozta és aznap este vált Péterből elhagyott gyermek. Egy ártatlan kis lélek volt, aki nem értette, miért kellett ennek így történnie és mivel érdemelte ki, hogy neki nincs olyan családja, mint társainak. Néha sírni akart, de soha nem tudott elpityeredni. Nem tudott miért, kiért sírni. Egyszerű kis gyermeki lelkéből hiányzott az anya és ennek a szónak a jelentése. Sokszor csak nézett maga elé és sírás helyett csak ennyit kérdezett:

-Miért?

Azóta eltelt több, mint húsz év. Az elhagyott kisfiúból felnőtt férfi lett. Édesapja, aki felnevelte és kitaníttatta évekkel ezelőtt elhunyt. Nem maradt az égvilágon senkije, csak a felesége, akivel már nyolc éve ismerték és szerették egymást. Laura mindenben és mindig mellette állt. Volt egy kishúga is Petra, akit nagyon szeretett, bár csak nemrég kezdte megismerni, mint ahogy közös édesanyjukat Máriát is. A kislány születésekor kezdtek egymás felé közeledni és ekkoriban történt valami megmagyarázhatatlan. Abban az időben ugyanis Péter elkezdett kommunikálni Máriával, bár kissé idegennek érezte magát és

valami ismeretlen érzés kerítette hatalmába, amikor nála volt. Az asszony, akihez elment és látogatta az anyja volt. Természetesen tudta ezt ő is, de valahogy mégis furcsa volt neki. Ez érzés talán ahhoz hasonló mintha egy szögletes helyre próbálnánk valami kerek dolgot tenni.

Nyilván meg lehet oldani, de nem egészítik ki egymást. Viszont mégis, amikor ideje engedte átment hozzájuk. Kishúgát nagyon megszerette. Az ő kistestvérét, ahogy mindig is hívta. De emellett valami, mintha kezdett volna feléledni lelkében. Szavakkal nem lehet ezt leírni, érezni kell.

Tavaszt nyár követett, majd ősz lett és végül tél. Péter és Laura minden nap átjártak hozzájuk. Jókat beszélgettek, nevettek. Segítettek nekik, amiben csak tudtak. Elkelt a segítség, hiszen Petra édesapja négy évvel korábban elhunyt egy tragikus baleset következtében és Mária sem volt már a régi.

Sokszor érezte egyre gyengébbnek és elesettebbnek magát. Sokáig próbálta ezt azzal magyarázni, hogy már ő sem fiatalodik, de ez teljesen más volt. Végül összegyűjtötte bátorságát, félretette félelmeit és orvoshoz fordult. Itt érte a szörnyű diagnózis, hogy kiújult a rákbetegsége, ami sokkal agresszívabb, mint öt évvel korábban. Elhatározta, hogy nem adja fel és bármi áron is, de meggyógyul. Tele volt tervekkel. A házuk javításán át az unokája dajkálásáig mindent eltervezett, azonban hiába próbálta tartani magát, az ereje egyre jobban elhagyta. Nem akarta feladni a

harcot, de egyre gyakrabban és egyre jobban elcsüggedt. Sokszor csak némán nézett maga elé, olykor az ágyával szemben a falon lógó feszületet bámulta. Érezte, hogy már nincs visszaút és talán számot vetett életével is.

-Istenem, miért kell ennyit szenvedni, miért van ez az egész? kérdezte gyakran, miközben torkát a sírás fojtogatta.

Péter gyakran próbált lelket önteni belé, ahogy Petra és Laura is. De van az a pillanat, amikor már a szavak semmit sem érnek. Mária életében most jött el az a bizonyos pillanat.

Teltek a hetek. Mária egyre gyengébb lett, hamarosan ágynak is esett. Étvágya szinte teljesen elhagyta. Az azelőtt jó étvágyú asszony csak csipegetett, így nem csoda, hogy még jobban legyengült.

Betegsége egyre jobban előre haladt, szinte már uralkodott rajta, segítség nélkül szinte semmire sem volt már képes. Virágoskertjét, amire mindig is büszke volt, már csak az ablakon keresztül láthatta. Az ablakában pompázó muskátlikat sem tudta már megöntözni. Az orvosok semmi jó hírrel nem tudtak szolgálni. Végstádiumú rák. A fájdalmait tudják még valamelyest csökkenteni, de minden másban tehetetlenek. Nincs tehát remény és nincs semmiféle gyógymód. Péter némán nézett maga elé a rossz hír hallatán. Fejében össze-vissza cikáztak a gondolatok. Nagyon sajnálta azt a nőt, akihez évek óta szinte

mindennap átjárt és segítette. Valami olyan érzés kerítette hatalmába, ami azelőtt még soha. Egyfajta félelem, hogy elveszítheti és el is fogja veszíteni azt a személyt, akire egyre többet gondol és aki talán egyre fontosabb neki. Egyre szomorúbb napok következtek. Mária sokszor már csak aludt. Nem volt magánál, hiszen a morfium, amit kapott minden erejét elvette. Azt a kevés időt, amit éberen töltött néhány mosolyra és kisebb mondatok elmondására tudta csak használni. Majd egyszer csak eljött az a nap, amitől mindannyian féltek. Mária nem ébredt fel. Petra futott át Péterék pár tíz méterre álló házához. A lány szinte remegett, alig jött ki a szó belőle.

-Peti, gyertek! Anya nem ébredt fel, nem reagál semmire!

Laura behívta Petrát, de Péter mintha kifordult volna magából, szinte magán kívül volt.

-Nem! Ez nem lehet! kiabálta. Hiszen ő olyan erős! Nem láttam még soha egy embert sem, aki nála erősebb lett volna!

Laura gyengéden átkarolta, majd így szólt:

-Kérlek szedd össze magad! Nem szabad, hogy bárki is így lásson.

Péter erőt vett magán. Elindult Laurával és Petrával. Nemsokára oda is értek. A kapuban vígan csaholva fogadta őket a fiatal dán dog, amit még kishúgának ajándékozott. A kutya talán nem

sejtette, hogy mekkora is a baj. Laura megsimogatta a növendék jószágot, majd beléptek az ajtón. Mire odaértek az orvos már megérkezett.

Mária testvére hívta ki. Ő is mindig látogatta őket, amikor csak tehette. Az orvos mindent megpróbált, de nem tudott mit tenni. Egy pillanat alatt megtörtént a baj. Az orvos részvétet nyilvánított, majd elköszönt. Péterék magukra maradtak.

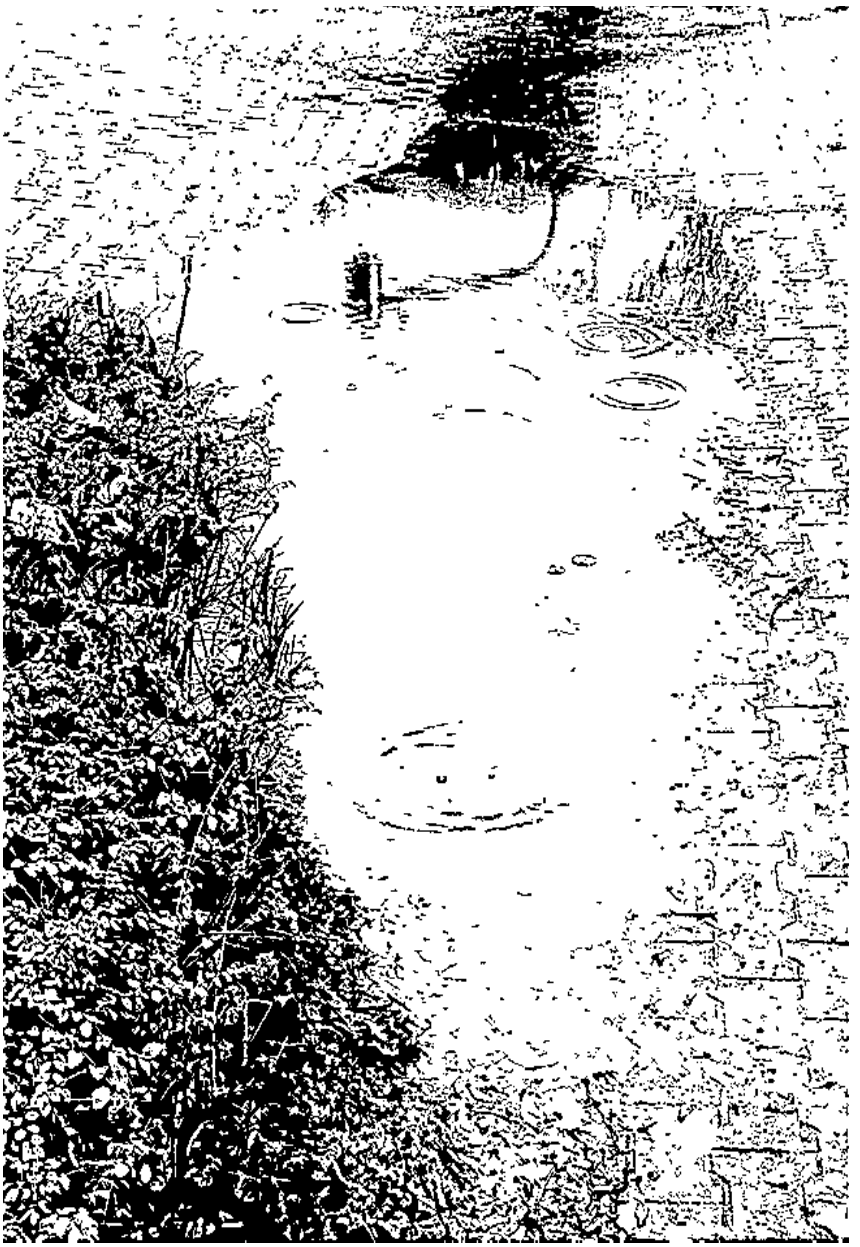
Sokáig csak néztek maguk elé. Természetesen az ilyenkor szokásos dolgokat elintézték, de szó nem jött ki a torkukból. Este kilenc óra felé Péter és Laura hazaindult. Megbeszélték, hogy másnap ismét átmennek és segítenek amiben csak tudnak. Péter némán baktatott Laura után. Gondolatai össze-vissza kavarogtak a fejében. Ugyanilyen állapotban volt, mielőtt lefeküdtek volna és ő szokásához híven rágyújtott egy cigarettára. Az aznap történtekre gondolt és szeméből könnyek törtek elő. Ha valaki kérdezte volna, nyilván azt füllenti, hogy a füst miatt, de ő is tudta, hogy ez nem igaz. Amikor cigarettája végére ért a csikket egy pocsolyába dobta és a sercegve kialvó parazsat nézte. Ekkor hirtelen fura érzése támadt. Mintha valaki lenne még ott, bár senkit sem látott. Gyenge szellő fújdogált, ami mintha megcirógatta volna az arcát. Tudta, hogy nem a szél volt. Ez a valami, vagy inkább valaki az édesanyja volt és mintha így szólt volna angyali hangon:

-

Ég veled Kisfiam!

Péter felnézett az égre, ahol egy hullócsillagot látott. Elcsukló hangon válaszolt:

- Ég veled anya! Nagyon szeretlek!

Szembe nézve

Írta: Márton Csilla

Linda és Eszter a párizsi gépen ültek, a Charles de Gaulle repülőtérre tartottak. A világ egyik legjelentősebb légi kikötője. Nevét a szabad francia haderők vezetőjéről, és az Ötödik Köztársaság alapítójáról kapta. Már jártak itt. Ámulatba ejtette őket nagysága, elveszettnek érezték magukat benne. Innen Szenegálba repültek. Fiatal rezidensek voltak.

Gyermekorvosok. Gyermekvédelmi program keretében nyerték el a pályázatot.

Sajnos hamar feladták, nem bírták sokáig a körülményeket, főleg Linda. Alig múlt el a nyár, azt hitték ott pusztulnak el. Hazajöttek és nem beszéltek az átélt dolgokról.

Évek teltek el, amíg megengedték maguknak, hogy szembe nézzenek az érzelmekkel. Sokáig észben tartották a múltbéli sérelmeket. Rájöttek arra, hogy az idő nem oldja meg a feledést. Hogy a megbocsátás nem egyenlő a felejtéssel. Továbbá megértették, hogy a mélyebb sérelmeikre hosszan emlékeznek, de ha kellőképpen fel tudják őket dolgozni, akkor a megbocsátás is meg tud valósulni. Sokat segített az Istenbe vetett hitük.

Naponta többször elolvasták azt az evangéliumi részt, ahol Isten kijelenti: „Az vessen rá követ, aki nem vétkezett!”.

Linda rádöbbent, hogy az önmegbocsátás során egyszerre két szerepben találta magát. Ő volt az elkövető, és a megbocsátó is. Ez nála szerepkonfliktust eredményezett, hisz nehéz volt egyszerre mindkét én-részével együtt érezni, tolerálni. Nem volt hova menekülnie, a lelkiismeret és a bűntudat elől nem bújhatott el. Egyedüli reménye az isteni szeretet, és a megbocsátás volt.

Saját magát jól ismerte, tudatában volt a legmélyebb vágyainak, szükségleteinek, motivációinak, és ezekkel nem volt mindig könnyű szembenéznie. Időre volt szüksége. Most már feldolgozta, és útra készen állt.

Landolt a gép. Csak Linda fog tovább repülni. Eszter a Louvréba megy, és ott Leonardo da Vinci, életmű kiállítását tekinti meg. Az ünnepelt itáliai mester sokrétű személyiségén keresztül invitálja utazásra a látogatókat. Eszter nagy rajongója, a művésznek. Ezt a napot foglaltatta le a kiállítás megtekintésére, mert így elkísérhette Lindát is. A másik gép csatlakozásáig volt még másfél órájuk. Elmentek egy kávézóba. Mélységes csend honolt körülöttük. Csak nézték egymást, sóhajtoztak. Végül Eszter szólalt meg:

– Minden rendben lesz. Ne aggódj.

– Tudom – válaszolta Linda.

– Csak sajnálom, hogy nem jössz velem. Mindig mindent együtt csináltunk. – mosolyogott Linda, és fürkészve nézett Eszter szemébe.

– Hát igen – életvidáman válaszolt vissza Eszter.

– De most ez a te feladatod. De tudd, mindig itt vagyok neked. Semmi sem változik, vagyunk egymásnak. Most sokkal könnyebb, van Messenger, Skype, beszélhetünk akár minden nap.

– Igen, így van – sóhajtott fel Linda, és ujja köré sodorta barna hajtincsét, mint ifjúkorában, amikor kétségek gyötörték.

– Jól van na – miért nehezíted meg a helyzetet?

– Nekem sem könnyű – mondta Eszter, és közben legördült egy-egy könnycsepp kék szeméből.

– Tudod meghasad a szívem, úgy érzem, hogy nem látlak többé – szipogott Linda, könnyeivel küszködve.

Átölelték egymást hosszan, érezték a szív szapora lüktetését. Addig maradtak így, míg lecsendesedett szívverésük.

– Várom jelentkezésed, légyszíves amint megérkeztél írj üzenetet a Messengeren – szólalt meg Eszter határozott hangon.

– Természetesen, írok , legyen szép napod – mondta Linda, és elindult.

Hamarosan felszáll a szenegáli járatra, és Dakarban várja Jean Jeaques, azóta is ott maradt barátja, orvos kollégája.

A folyosó végén, buszok várták az utasokat, átvitték őket egy másik terminálhoz. Ott felült a repülőgépre, és elfoglalta a helyét. Magába roskadva nézett ki az ablakon. Gondolkodni akart, gondolatai elmosódtak, mint a táj. Ködbe borult elméjével azon vette észre magát, hogy már a felhők között száll.

Emlékei visszavitték a tíz évvel ezelőtti eseményekhez, amint ül a gépen és várja, hogy

hazaérjen. Most ugyanaz az érzés kerítette uralma alá:

–” Várja, hogy visszaérjen!”

Ez az érzés azóta is kísértette őt. Lüktetett a szívében, bele-belehasított az elméjébe, tudta nincs már tovább, cselekednie kell. Úgy döntött, hogy tíz év után felmond munkahelyén, és visszarepül Afrikába, Szenegálba.

Az út Párizstól majdnem hat óra, de az idő visszaállítással nyert még két órát. A légi kísérő hölgy ebédet hozott, és alkoholt kínált, de Linda csak ásványvizet kért. Az izgalomtól kiszáradt a torka, apró verejtékek képződtek homlokán, és légzése szaporább lett.

Feltörtek az emlékek, amelyek állandóan gyötörték. Hátradőlt, és hagyta, hogy újra átélje azt a borzalmas eseményt, amiért elszaladt. Már három hete, hogy ott voltak Szenegálban az Atlanti – óceán partján fekvő Saint-Louisban. Az első európai települések a XVI. században létesültek a franciák által. Saint-Louis város a rabszolga kereskedelem egyik központja volt. Sajnos azóta, nem sok minden változott. A szegénység, a nők és a gyerekek elnyomása, kimagasló számban fordult elő.

Számára megrázó hatást keltett, hogy ártatlan gyerekeket ütöttek, éheztettek, és így dolgoztattak. Ilyen helyzetekkel találkozott nap, mint nap.

Többször álmodta, hogy őt is megkínozták, zsákba dugták, és egy ólom nehezékkel a vízbe dobták. Az áradat pedig vitte, sodorta nem tudta uralni a helyzetet, és nem utolsó sorban, önmagát sem. Kétségbeesetten hadonászott, hogy életben maradjon, felszínre kerüljön, levegőt vegyen. Ne

vesszen el a piszkos habok alatt, miután nehezen kiszabadult a zsákból.

Lelke kapálózott, álmában ütlegelt, sikoltott, másnapra a szeme feldagadt a sírástól. Zaklatottan ment be a kórházba.

Aznap egy tizenhárom éves kislányt hoztak, megerőszakolva, megkötözve. Az ő betege lett. A kislány, Minerva csak vele akart lenni, csüngött rajta. Benne csak az a kérdés ismételte önmagát szüntelen:

– Hogy történhet ilyen?

– Hogy történhet ilyen?

– Meg mi történik?

– Hol az öröm, jókedv és élni akarás?

– Mi ez az álom, ami az éjjel annyira kiborította?

– Ő alkotni, segíteni, gyógyítani, tanítani jött!

– Hová lett a varázs?

Megfeneklett. Kibontotta ölelő karjaiból a kislányt, és csak ordított, hogy nem akarja ezt így tovább. Ott hagyta sírva. Elrohant. Könyörgött Eszternek, hogy repüljenek haza. Most nem bírja elmondani miért, de bízzon benne. Ő nem bír már többet itt maradni. Amúgy, Eszter is jól látja micsoda helyzetek vannak, amik ellen nem nagyon tudnak semmit sem tenni, hisz itt minden még mindig

elfogadott. Hazarepültek. Eltelt két-három év, ekkor már érezte, hogy képes a helyzetről beszélni, és eldöntötte elmond mindent. Keresett egy szakembert, és kezelésekre járt.

A traumák feldolgozása után, otthon álmában, szembe nézett a kislánnyal, elmesélte, hogy most készen áll, megbocsátott magának, és visszatér, Szenegálba. Elindítja az ügyet. Elindulhat befejezni a feladatát.

Hamarosan leszáll a gép, bemondták a hangosbemondón, hogy mindenki kösse be magát. Visszatért a jelenbe, hisz épp időben fejezte be átfoglaló emlékezését. Összedörzsölte kezét, megsimogatta arcát, és egy nagy sóhajtó légzéssel elengedett minden feszültséget. Felállt, és megigazította halványkék-csipkés gallérát a hullámzó sötétkék selyem- ruháján.

Leszálltak a gépről, buszokkal a repülőtér útlevélvizsgáló részére szállították őket. Nála mindent rendben találtak, így határozott léptekkel haladt a csomagfelvételhez, és onnan kifelé a váróterembe. A volt asszisztensnő kollegája várta Jean Jeaques helyett, kezében táblát tartott, LINDA felirattal. Megismerték egymást. A találkozás öröme könnycseppeket csalt szemükbe. Hosszasan ölelkeztek. Kint a reptér parkolójában a kocsiban, ült Jean Jeaques! A jókedve csak

fokozódott. Bátorsága nőtt, hisz a mosolygós szempárak erővel töltötték fel.

Mindannyian azt sugallták, hogy nagyon büszkék rá, hogy ezt a lépést megtette.

– Igyekezni kell. A tárgyalás egy óra múlva kezdődik. – szólalt meg Jean Jeaques.

– Az út innen negyven perc – folytatta az asszisztense, és az órájára nézett.

– Pont időben ott leszünk, itt van az összes papírod, előkészítettem, csak az útleveled kell,

– nyújtotta át Lindának.

– Köszönöm, az itt van.

– Készen állok. – mondta és közben bólogatott fejével Linda.

Beértek a parkolóházba. A bírósági épület lépcsői felé tartottak. Az első emeletre kellett menni, a tízes szobába. A folyosón megálltak, és várták, hogy valaki kijöjjön, hisz a tárgyalás már folyt. Pontosan a megírt időpontban behívták a tárgyalóterembe, mint tanú. A teremben meglátta Minervát, aki ott ült az első sorban, és rá mosolygott. A lány szeme újra tágra nyílt, de most örömben úszott! Bejelentették, hogy a tanú, megérkezett. A pulpitusra hívták.

Rákérdeztek a nevére, és a bírónő feltette a kérdést:

– Felismeri?

– Őt?

– Igen bírónő. Ő az. – mondta nyugodtan Linda.

– Kérem, mesélje el mit látott aznap éjjel? – folytatta a bírónő.

A rémisztő álom után kimentem a szobámból friss levegőt szívni. – kezdte el a történetet Linda. Aznap éjjel láttam amint a szóbájába hurcolja kapálózó testét a kislánynak. Minerva szája be volt kötve, ahogy keze-lába is, csak a tágra nyílt könnyekben úszó szemét láttam, és a kétségbeesett arcát. Másnap amikor az osztályomra került, felismertem. Akkor jöttem rá, mi is történt. Ő volt az osztályvezető főorvos, a főnököm, nem tudtam helyesen dönteni, nem tudtam mit kell cselekedni. Fiatal és kezdő voltam. Inkább megfutamodtam. De azután, amin keresztül mentem, megerősödtem abban, hogy az Istenbe vetett hitben nem csalódhatunk. Bíznunk kell benne, és az igazságszolgáltatásban.

Az Isteni kegyelem természetfölötti világosság, Istennek ajándéka. Mindenre képes. A testi embert, lelki emberré tudja változtatni. A megbocsájtás fontos alapköve. Ennek reményében tértem vissza. Megbocsátottam a gyávaságom. Természetesen bocsánatot is kértem már, Minervától. Itt vagyok és tanúskodom. Ő volt a tettes. Láttam.

Márk 11:25

Írta: Gáll Júlia

És amikor imádkoztok, bocsássatok meg annak, aki ellen valami panaszotok van, hogy mennyei Atyátok is megbocsássa nektek vétkeiteket."
A Megbocsátás képessége is isteni kegyelem. Van, aki sosem képes rá, talán mert nem elég erős a hite.

Én elég hamar kimondom, ami a szívemen, ezért néha meg is tudom bántani a körülöttem élőket. Igaz, azonnal elnézést kérek, de érzem, hogy ezek után már sohasem kerülünk baráti kapcsolatba.
Eljegyzésem napján történt, amiért hosszú ideig nem is akartam hallani bátyámról.

Nem mondhatom, hogy abban az időben sok ruhám volt, de sikerült varratnom egyet, úgy ahogy én szerettem. Esős nap volt.

A nyárikonyha, ahol készült a vacsora az udvar hátsó részében volt. Már nagyon közeledett a vendégek érkezése. Én és a húgom terítettük az asztalt, hordtuk fel a konyhából a szükséges dolgokat. Felvettem az ünnepi ruhámat, s az udvaron vártuk a vendégeket, amikor ángyóm, édesapám testvérének a felesége hirtelen megpördített, s én beestem a virágok közé.

A ruhám nagyon sáros, és sárga virágporos lett. Elkeseredtem. Így történhetett, hogy kicsúszott a számon Emma ángyom felé, hogy "maga teljesen hülye". Nos, ha az nem volt elég, hogy tönkrement a ruhám, még kaptam a bátyámtól egy akkora pofont, hogy csillagokat láttam. Ez nagyon váratlanul ért, soha nem ütött meg apám sem.

- Nem szégyelled magad, így beszélsz a nagybátyánk feleségével! Rángatott tovább.

Néném sírni kezdett, én lettem a legnagyobb bűnös, csak édesanyám állt ki mellettem.

Gyorsan átöltöztem, megjött a vőlegényem a családjával. Az arcomon ott volt a nagy vörös folt, de nem árultam el, hogy mi történt. Bátyám soha nem kért bocsánatot, makacsul hitte az igazát. Alig voltam 20 éves. Ő már egy másik városban élt, másnap elutazott. Kapcsolatunk elég távoli maradt örökre.

Én megbocsátottam, de felejteni sajnos sokáig nem tudtam.

Az a nap, egyik legfontosabb nap volt az életemben. A közös gyermekkor nem jogosíthatta fel, hogy tettlegesen bántson. Ha akkor elnézést kér, vagy megbánást tanúsít, könnyebb lett volna.

Együtt, egymás mellett élünk, ide oda forgolódunk a világban de lehetetlen elkerülni, hogy néha olyasmit mondjunk, tegyünk, ami egy másik embernek sérüléseket okozhat. Ideális esetben bocsánatkérés jön, amit megbocsátás követ. Sajnos nálunk ez elmaradt.

Mindezek ellenére, a hitem, s Isten segítségével nem tartok haragot bátyámmal, felkeresem, felhívom, s amúgy el is felejtettem ezt az incidenst…

A római százados

Írta: Kincses János

Gondolataiba merülten az eget kémlelte. Egyenesen, feszes testtartásban állt ott, mintha nem is kivégzésen lenne, hanem valami római előkelőség ünnepi ceremóniáján teljesítene szolgálatot; akit megillet a katonai védelem és a tiszteletadás.

De még a jobb keze is lassan, önkéntelenül tisztelgésre emelkedett... De abba maradt a mozdulat, amikor figyelmes lett alárendeltjei egymás közötti halk szóváltására és feléje küldött lapos pillantásaira. Ebben a csöndben, halálos csöndben, még a szempillák puha egymásra csukódását is meghallhatta az éles, érzékeny fül.

Már elhallgattak a rettenetes kalapács ütések, kicsavart és kínzó fájdalmat okozó pózba merevedtek a kötelekkel helyükre húzott, imént még recsegő-ropogó, felső és alsó végtagok.

Elcsendesültek az elszórt együttérző kiáltozások, szívet tépő jajveszékelések. És lassan elhaltak az elviselhetetlen bántalmazás okozta velőt rázó artikulátlan üvöltések, sikítások, fuldokló hörgések....

Bár e z.., és itt visszatértek gondolatai a szemközti keresztfán félájult, kínoktól elkábult elítéltre, nem nagyon hangoskodott. Hihetetlen módon, szinte egyetlen zokszó nélkül viselte a kivégzés legkegyetlenebb, legádázabb mozzanatait is. Egy kipróbált katonának is becsületére vált volna ekkora önuralom. Csak néha nyögött, sóhajtott; de a hangjából olyan végtelen elhagyatottság és oly; szívbe markoló bánat érződött, amihez még hasonlót sem tapasztalt hosszú katonai pályafutása alatt. Beleborsózott, ha csak rágondolt. Talán ezért; most ez a tisztelgő vigyáz állás... Különben is, mit tudnak ezek erről a

szerencsétlenről?!

Na persze!..., hogy ugyanolyan bűnös, mint a másik kettő!? Igeeen?! ... Ennyi erővel ti is és én is itt lóghatnánk a szégyenfán! Mi valóban bűnösök, sőt gyilkosok vagyunk! Csak mi a felséges császár, éljen soká!, nevében gyilkolunk! És ez, miben vétkes? Hogy a szeretről prédikált? Hogy ingyen etette a követőit? Hogy betegeket gyógyított, sőt, még halottat is támasztott fel!? És ha igen? Miért bűn az?

A kuruzslók, orvosok is gyógyítanak, mégsem végzik ki őket! És hogy isten fiának mondta magát?!

Melyik istennek? Nekünk annyi istenünk van!...

És ha ő valóban az ő Istenének a fia?... Ezt már sosem tudjuk meg... Ekkor hatalmas robaj rázta meg a levegőt; még a sziklás talaj is megremegett a lába alatt. A városból mindenféle furcsa zaj, hangoskodás, jajgatás, riadalmas kiáltozás hallatszott fel ide a Koponyák hegyére. Az ég is elsötétült egyik percről a másikra. Eközben valami megrendítő, varázslatos feszültség vibrált a levegőben.

Maga sem értette, de most valóban úgy érezte, hogy egy egészen kivételes, magasztos pillanatnak, történésnek a közepébe csöppent. Elemi erővel tört rá egy megmagyarázhatatlan boldogító lelkiállapot és töltötte el egész lényét. Mintha ő maga is cselekvő résztvevője lenne valami világra szóló eseménynek, diadalnak, amiért most elképesztően nagy elismerés és megtiszteltetés lesz a jutalma! Majd szétvetette mellkasát a felsőtestét beborító páncél-vértben is a különös, megnevezhetetlen érzés. Ekkor ismét a keresztre pillantott, amelyen ez a felirat állt:

I. N. R. I.

Először nem akart hinni a szemének: a Jézus nevű elitélt, Názáretből, mintha kényelmesen kinyújtóztatná kicsavart, megnyomorított tagjait a durván ácsolt keresztfán...

Arcán kisimultak a gyötrődés okozta ráncok, eltorzult vonások. Derűsen, megbocsátóan nézett le rá, mintha azt mondaná: — Tudom, hogy mit érzel. Ne aggódj, te is velem leszel a Paradicsomban.

De nem ma. Egy dolgot még el kell végezned.

Te n e m vagy gyilkos, csak katona; érző ember. Ezért neked is nagyon fog fájni.

De csak így g y ő z h e t ü n k! Mi! Együtt!

Hirtelen egyik embere riasztotta fel révületéből. — Bocsánat, százados, lassan be kellene fejezni... Közeledik szombat ideje.

— Tudja, uram, ezeknél a zsidóknál…

— Tudom, hogyne tudnám! — szakította félbe ingerülten a katonát.

— Azt a kettőt intézzétek, ahogy szoktuk! — Közömbös, parancsoló hangon szólt, de egész testében beleborzongott. Tudta, mi vár rájuk.

— Őt bízzátok csak rám!... Őt!? — Maga is elcsodálkozott, hogy így nevez egy lázításért halálra ítéltet.

Közben újra felnézett a keresztre... A Názáretit ismét ájultan, görcsbe rándult tagokkal, szegekkel kifeszített pózban látta, mint annak előtte! — Már halluculinálok is! Nem csoda! Több, mint húsz éve vagyok katona, és több tucat keresztre feszítésen vettem részt. De ez teljesen más, mint a többi! Ilyen igazságtalan, értelmetlen ítéletet még nem láttam! De nem tehetek semmit! Hacsak! ...

— Na, te szegény pára! Véget vetek a szenvedéseidnek, — gondolta, de valami azt súgta neki, hogy az elítélt már nem él. Közelebb lépett és megérzése helyesnek bizonyult.

— De nehogy véletlenül élve temessenek el... Bocsáss meg, kérlek!

Meg kell tennem! — Acél lándzsája meglendült izmos kezében. Ám az utolsó pillanatban tétovázott; de csak egy sóhajtásnyi ideig tartott az egész. Mert újra megtelt a levegő-, és egész valóját ismét átjárta az a titokzatos, ismeretlen eredetű fenséges hangulat és most már egyértelmű késztetést érzett; egyenesen a kereszten függőtől... Reccsenés, majd tompa puffanás hallatszott, amint az éles- hegyes, kemény acélhegy a bordák között behatolva áthatolt a szívburkon és megállt a szívben, amely már percek óta csendesen pihent…

... Ebben a pillanatban a derék római erős szúrást érzett a mellkasában. Ugyanekkor térdre esett, és egy valószerűtlenül magas és széles ajtót látott maga előtt. Ellenállhatatlan kényszert érzett, hogy kinyissa és bejusson rajta. Ám ez lehetetlennek tűnt. Az ajtó nagyon erősnek és masszívnak látszott.

De ahogy hozzáért, mintha felülről ketté szelték volna, hirtelen széjjel vált két hatalmas kapuszárnyra. Ezek hang nélkül szétnyíltak és mit látott bent? Eleinte — semmit. De kisvártatva két folyót vélt valahonnan előbukkani, amelyeknek inkább

csak a hangját hallotta, de a folyásukat nem látta. Később úgy észlelte, hogy kétoldalt mellette csörgedeznek, majd pedig, hogy előtte és mögötte csobog-locsog egy víztiszta és egy vörös színű áramlás.

Azután meg, mintha benne, illetve rajta zúdulnának át, majd elborítanák ezek a különleges folyamok. Közben ugyanaz a boldog, felemelő érzés kerítette hatalmába, mint az imént a hatalmas erejű rengés alatt.

Szeretett volna örökre ezekben a szeretet-áradatokban lubickolni, alámerülni és így maradni örökké,...mindörökké... De ekkor erős kezek ragadták meg a vállát, karját és visszahúzták-rángatták a valóságba.

— Jól van, százados úr? — hallotta egyik embere aggodalmas hangját. Értetlenül nézett a kérdezőre, aztán az előttük magasodó keresztre meredt... Hihetetlen!

A megfeszített mellkasából víz és vér patakzott alá a szív tájékról. A tiszt alig észrevehetően elmosolyodott, majd körülhordozta tekintetét az ott állókon, akik értetlenül álltak a szokatlan jelenség láttán, majd így szólt:

– Már biztosan tudom, Ő valóban az Isten fia! ...

Levél önmagadnak

Írta: Evo Vonka

Kedves Evonka!

Ezen évben csendben, szinte láthatatlanul figyeltem minden lépésedet, s be kell valljam, olykor lélegzetvisszafojtva. Ez az átalakulás időszaka. Megtelve mélységekkel és magaslatokkal.

Mondd, hogy érzed most magad, kedvesem?

Én úgy érzem, hogy az elmúlt időszakban közelebb kerültünk egymáshoz, jobban megismertelek, ezáltal sikerült megértenem pár dolgot veled kapcsolatban és így meg tudtam Neked bocsájtani, s elengedni a sérelmeimet. Te tudod a legjobban mennyire meg tudtál bántani, elfordultál tőlem, viszont én végig ott voltam melletted. Tudtam, hogy egy kis időre van szükségünk, ezért húzódtam meg inkább a háttérben, de amikor hívtál, jöttem: vigasznak, bátorításnak, segítségnek, vagy csak együtt lenni, veled.

Ez az év tele volt kihívásokkal, fájdalommal, elengedéssel, felismeréssel, megbékéléssel, lehetőségekkel, csodákkal, szeretettel- ebben az évben, benne volt az egész életed és Te fantasztikus munkát végeztél! Mindent, amit mostanáig tapasztaltál, tanultál, jól célzottan használtad fel és leküzdve a félelmeidet, óriás lépésekkel haladtál tovább az utadon.

Milyen érzés bátornak lenni?

Bármilyen nehéz volt egy-egy időszak, végig hittél benne, hogy ez elmaradhatatlan része a fejlődési folyamatodnak, s milyen igazad volt! Tudod, mi tetszett a legjobban?

Hogy kitartottál, hogy most tényleg nem adtad fel! Remélem tisztában vagy vele, hogy ez mekkora siker?!!

Fájt a szívem, mikor reggelente könnyes szemekkel ébredtél, mikor elfogott a kétségbeesés és nem tudtad mi tévő légy és mosolyogtam, mikor láttalak sírva jógázni, sírva sétálni a folyó parton, majd mikor a parkban rácsodálkoztál arra a csodás cseresznyefára és letörölve a könnyeidet te is elmosolyogtad magad.

Mosolyogtál, mert ott megértetted, hogy nem azért vagy itt, hogy szenvedj és akkor döntöttél és én tudtam, hogy többé semmi és senki nem állíthat meg.

Ugye, még ma is tisztán emlékszel erre a pillanatra és a cseresznye virág illatára?

Apró lépésekkel a mindennapok kezdtek megváltozni. Elengedted mindazt, amire nincs szükséged, új dolgokba kezdtél, egyre többet foglalkoztál magaddal, azzal amit te akarsz.

A tavasszal együtt Te is virágba borultál és kezdtél megtanulni a jelenben a jelennel élni. Csodás találkozások vittek előre, fontos találkozások, melyek megadtak minden esélyt arra, hogy formálódj, fejlődj és növekedj. Gyönyörű nyarat töltöttél el a szeretteid körében és élvezted minden napját.

Mennyire boldog voltam, hogy boldog vagy, egyetlenem!

Szembenéztél a múltaddal, a félelmeiddel és végre megtört a benned tomboló ellenállás.

Ez volt az ősz üzenete. Újra döntened kellett és te összeszedted minden bátorságodat és jól

döntöttél. Eljött az idő, amikoris csak magadra figyeltél, odafigyeltél az egészségedre, sokat sportoltál, túráztál, nyitottál az élet felé és ő kézen fogott. Teljes odafigyeléssel, önuralommal teltek a heteid. Hidd el nekem, jobban én sem csináltam volna!

Az év végéhez közeledve, egy különleges jutalom várt- életed álmát válthattad valóra.

Eltölthettél egy hónapot ott, ahová mindig is húzott a szíved és csordultig megteltél élettel, harmóniával, szeretettel, békével. Rég láttalak már ennyire felszabadultnak, ennyire igaznak, ennyire önmagadnak!

Kérlek, mesélj el mindent, még legalább százszor!

Karácsony van. Ez a levél az én ajándékom: Neked.

Most, hogy újra egymásra találtunk, köszönöm, hogy veled lehetek. Köszönöm, hogy nem adtad fel és hogy szüntelen kerestél, köszönöm, hogy megbocsájtottál, hogy elfogadtál és hogy megszerettél, mert így visszatérhettem és köszönöm Neked, hogy a csodád része lehetek!

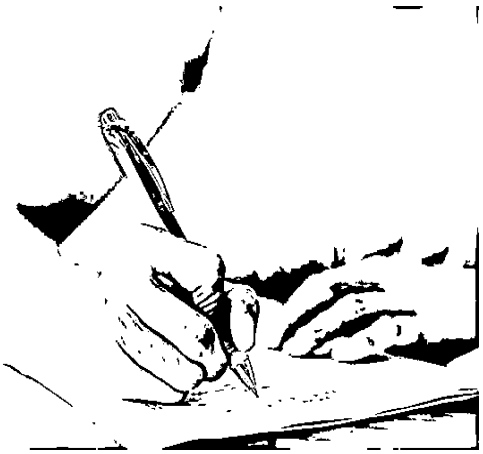
Ha bármikor előtörnének a félelmeid, kétségeid, gyengeségeid, reménytelenségeid vedd elő ezt a levelet és hangosan olvasd fel. Halld meg a hangom a szavak mögött és tudd, ki vagy!

Végy egy mély lélegzetet és lásd magad úgy, ahogy én látlak. Légy magadra büszke, mert én rád az vagyok!

A lelked szavai vezessenek utadon!

…Maradok örök szeretettel:

a belső éned…

A hit ajándéka

Írta: Marafkó Viktória

Kisváros lakói észrevettek egy férfit a padon. A járókelők messziről figyelték, méregették találgattak és sugdolóztak, hogy vajon ki lehet, mert még erre felé nem látták. Senki nem ment oda, hogy segítsen neki mindenki tette a dolgát és mintha mi se történt volna elmentek a férfi mellet azt gondolva biztos valami hajléktalan. Eltelt egy nap, de a férfi még mindig összekuporodva a padon feküdt. Néha oda mentek az emberek és meglökték a kezét vagy szólogatták, hogy él-e még. Volt, aki a pad mellé rakott pár darab kiflit vagy esetleg egy üveg vizet, de ennél többet senki sem tett. A férfinak még annyi ereje sem volt, hogy a fejét felemelje csak némán bámult. Szeme fel volt dagadva a sok sírástól, és tekintetében látni lehetett az összes fájdalmat.

Túloldalon az épület előtt egy kislány állt az anyukáját várva, amikor megpillantotta a férfit, és kíváncsiskodva oda szaladt hozzá, szólongatni kezdte.

– Bácsi jól van? Bácsi? – A férfi felnézett, rápillantott a kislányra majd csendben lehunyta a szemét.

– Bácsi mért nem válaszolsz? – kérdezte a kislány. Mielőtt megpróbálta volna újból szólongatni meghallotta anyukája erélyes hangját.

– Hanna azonnal gyere ide! Indulás előtt Hanna még oda szólt: – Később még vissza jövök bácsi, ne félj!

Ekkor a férfi halkan alig kivehetően csak annyit mondott: a nevem Márton. Hanna csak mosolyogva biccentett, de már rohant is vissza az anyukájához. Pár óra eltelt, visszament a padhoz. Mintha megállt volna az idő semmi se változott, ugyanúgy összekuporodva feküdt ott Márton. Hanna leült, kezeit összekulcsolta, a lábait hintáztatta és csendben várt. Türelme nem tartott sokáig, felállt, elkezdett a pad körül sétálni, dúdolgatni. Elmesélte Mártonnak, hogy amikor neki rossz kedve volt anyukája mindig énekelt, hogy felvidítsa és attól jobb kedvre derült. Márton sejtette, hogy bizony ez a kislány nem fogja feladni egyhamar, és addig nem megy el, míg szóra nem bírja. Márton mogorván szólt.

– Mit akarsz tőlem?

Hanna ekkor megtorpant megvonta a vállát.

– Segíteni, mert szomorúnak tűnsz.

Kezdett besötétedni. Hannának haza kellet mennie, de megígérte, hogy másnap is meglátogatja. Állta a szavát és másnap megdöbbenve nézte, hogy Márton már nem fekszik ott, a pad körül sétál. Nem tudta, hogy az ő hatására vagy talán csak megunta azt a sok fekvést.

Oda ment leült és elkezdet mesélni magáról anyukájáról, apukájáról és bátyáról, aki mindig idegesíti. Márton meg csak hallgatta lehajtott fejjel, amikor már Hanna abba hagyta a mesélést nekiszegezte a kérdést.

– Neked van családod?

Márton szomorúan annyit válaszolt, igen van.

– És akkor miért nem vagy velük? Miért ezen a koszos padon fekszel egész nap? – kérdezte Hanna.

– Tudod ez ilyen felnőtt dolog.

Hanna azt gondolta magában elég nagy már a felnőtt dologhoz így tovább faggatta. Márton meg unta ezt a nyaggatást így hát bele kezdett a történetébe.

– Én nagyon rossz ember vagyok, rossz dolgokat tettem és megbántottam azokat, akik nem érdemelték meg, a gyönyörű feleségemet és a csodás lányaimat. A kisebbik lányom olyan korban lehet, mint te amikor elveszítettem az állásom de nem csak a állásomat veszítettem el hanem a családomat, barátaimat és egyúttal a hitemet is. Tudod, mielőtt bekövetkezett a baj, mi nagyon boldogok voltunk, de aztán mindent tönkre tettem. Megzuhantam, elkezdtem inni és egyre többször kimaradoztam otthonról. Egyik napon a feleségem megunta és elzavart.

Nem volt semmim és sehol sem maradhattam sokáig. Így kötöttem ki ezen a padon.

Hosszú csend után Hanna megszólalt.

– Miért nem kértél bocsánatot?

– Ez nem ilyen könnyű. Próbáltam, de egyszerűen nem ment, nem mertem oda állni és szemükbe nézni azok után, amit tettem. Látni a szemükben a csalódást. Félek attól, hogy nem bocsájtanak meg. Belegondolni is fáj, hogy talán soha nem kapom őket vissza. Hanna csípőre teszi a kezét és csak annyit mond.

– Anyáék is haragszanak rám néha, de a szeretetük nagyobb a haragnál és mindig megbocsájtanak.

Ismét besötétedett és Hanna haza ment. Márton elgondolkozott azon, amit Hanna mondott.

Egész éjjel töprengett, hogy vajon van-e esélye arra, hogy megbocsájtást nyerjen, de úgy határozott, hogy egy próbát megér. Reggel mikor felkelt a nap Márton összeszedte magát, végre felkelt és útnak indult. Mielőtt elindult volna hagyott egy papírt a padon amin annyi állt, köszönöm.

Nem tudta, hogy sikerrel jár-e majd, csak követte azt amit a szíve diktált. Kibékülni azokkal, akiket megbántott. Az első ember, akit felkeresett, egy régi barátja volt.

Nem volt könnyű odamenni hozzá és bocsánatot kérni, mert tudta, hogy nagyon megbántotta őt. De amikor a barátja megbocsátott neki, Márton szíve könnyebb lett.

Családja következett, hevesen dobogott a szíve gombóc volt a torkában, de tudta, ha most nem teszi meg ezt a lépést, soha nem kapja vissza a családját. Így hát oda ment és bocsánatot kért mindazért, amit tett. Tetteit családja megbocsájtotta ,viszont be kell bizonyítania, hogy tényleg megváltozik. Márton tudta, hogy mindent el követ majd azért, hogy elhiggyék bármire képes a

családjáért. Úgy gondolta előtte még valamit meg kell tennie, hogy tiszta lappal indulhasson. Belépett a templomba, meglátta a papot az oltár előtt imádkozni.

Amikor a pap észrevette felállt, és odament hozzá. Márton sírva mesélte el a történetét, és azt kérte, hogy segítsen, hogy meg tudjon bocsátani magának. A pap szomorúan nézett rá, majd azt mondta:

“Az emberi megbocsájtás nagyon fontos, de az isteni megbocsájtás még fontosabb. Jöjjön velem az oltárhoz, és imádkozzunk együtt.”

Követte a papot az oltárhoz, és leborult imádkozni. Az imája közben érezte, hogy melegség és békesség tölti el, mintha valaki megérintette volna a lelkét. Érezte, hogy Isten szeretete körülöleli őt, és hogy megbocsát neki. Amikor befejezte az imát, lassan felemelkedett, és azt mondta:

“Most értem meg, hogy az isteni megbocsájtás az egyetlen módja annak, hogy valóban megbocsássak magamnak.”

A vihar

Írta: Darázs Balogh Katalin

A lány haza felé tartott az iskolából, fülhallgatóval a fülében. Észre sem vette, hogy egy hatalmas felhő jelent meg az égen, egyre sűrűbben villámlott, és mennydörgött. Amikor a templom mellett haladt el hatalmas szél kerekedett, eleredt az eső, mintha dézsából öntötték volna. Körbenézett, de nem talált más fedezéket a templomon kívül, az ajtajához sietett, majd megnyitotta. Egy hatalmas széllökés beljebb nyomta az épületbe. A kis folyosó, amely a belső terembe vezetett üresen állt, itt pár másodpercre megállt, töprengett menjen-e tovább.

Lekapcsolta a zenét, gondolkodott, itt várja-e meg míg csillapodik a vihar, vagy menjen tovább az útjára. Bentről hangok szűrődtek ki, amelyet orgonaszó váltott fel. Hirtelen emlékek törtek rá, nagyanyja alakját látta maga előtt, ahogy kezét nyújtja felé az úton. Mindeneste, amikor együtt voltak kéz a kézben jöttek ide. Kicsi lányként bámészkodott bent, nézegette a képeket, a szobrokat és a néniket, akik minden éneket ismertek, vagy az imakönyv segítségével kísérték a kántort.

„De régen is volt!“ – sóhajtotta.

Nagymama halála váratlanul érte, annyira hiányzott neki, hogy napokat át sírt. Később a reménytelenséget remény váltotta fel: hinni akarta, hogy csak rossz álom volt ez az egész. Hogy nagyi bármelyik pillanatban beléphet, és újra misére invitálja őt. De nem jött sem most, sem máskor. A templomba azóta nem tette be a lábát, egészen mostanáig...

Közelebb ment az ajtóhoz, hogy még egyszer ellenőrizze, hátha átment a vihar, de hallotta, ahogy az eső egyre hevesebben veri azt. Vágyott arra, hogy újra a padban üljön és meghallgassa a prédikációkat. Igaz már évek óta nem volt itt, mégis minden ugyanolyan, mintha megállt volna az idő. Hatalmasat nyikordult a belső ajtó, amikor megnyitotta, nesztelenül a szentelt vízbe mártotta ujjait, keresztet vetett, és a megszokott helyére igyekezett.

Amint leült, hatalmas dörrenés hallatszott kintről, bent minden elsötétült, csak a gyertyák fénye táncolt az oltáron. Összerezzent ijedtében, rémülten nézett körbe, de senki nem hagyta abba az imádságot. Megirigyelte ezeknek az embereknek a hitét, semmi sem tántorította el őket az Istentisztelettől. Felismerte a zsoltárt, csatlakozott az éneklőkhöz, közben a táskáját a földre eresztette, imára kulcsolta kezét.

Minden egyes pillanattal könnyebbnek érezte magát, már nem félt, nem akart lázadni, sem tiltakozni, egyszerűen csak el akarta fogadni, ami történt, kibékülni a múlttal, a makacsul ragaszkodó veszteséget szerette volna végre elengedni.

Egy hatalmas villanás világította meg a termet. Egy ismerős alak jelent meg mellette.

Meglepetésében szólni sem tudott, nagyanyja állt mellette mosolyogva, közelebb hajolt és a fülébe súgta:

- Végre eljöttél, hiányoztál nekem.

A második villámcsapásnál eltűnt a szeretett nagyi. Megeredtek a könnyeim, hangos zokogás tört ki belőlem, lelkem legmélyebb zugából. Minden a felszínre tört a könnyáradattal.

Visszajött az áram, hatalmas fénybe borult az egész templom. A lelkész elballagott a többi hívővel együtt. Egyedül maradt, mozdulatlanul nézte az oltár felett térdelő angyal szobrát, még mindig ugyanúgy várt ott, mint pár évvel ezelőtt, most mégis másnak tűnt. Megértést árasztott magából, azt sugallta gyere bátran, én, meghallgatlak. Egy hölgy állt meg a lány mellett, érdeklődött meddig marad még.

– Elnézést! – Rezzent fel a lány. – Már megyek is. – Felkapta a táskát és kisietett a templomból.

Amint kilépett, egy hatalmas szivárvány jelent meg előtte teljes szépségében, úgy érezte még vissza kell ide jönnie többször, hogy teljes legyen a lelkében a béke.

Isteni megbocsájtás

Írta: Besnyei Júlia

A falevelek mellettem szállingóztak az őszi napsütésben. Én a vasárnapi ebédemet elköltve indultam útnak céltalanul bolyongva, mint a kósza szellő, válaszokat keresve a világ bábeli zűrzavarára. Űzött vadként, segítséget, megnyugvást, lelkem békéjét megtalálni remélve jutottam el idáig, Isten házáig. Bizonytalan kézzel, remegve érintettem meg a templom ajtaján a kilincset.

Hosszú másodpercekig markoltam lélegzetvisszafojtva a fém szerkezetet , megkapaszkodva benne, hogy elgyengült testem kellő alátámasztást kapjon. A gyomrom gyűszű méretűvé zsugorodott, a torkomat savként fojtogatta a pánikfélelem. Hezitáltam még egy jó darabig, míg végül egy határozott mozdulattal kinyitottam az Úr földi otthonának ajtaját. Bátortalanul tettem meg az első lépéseket befelé menet, nesztelenül, hogy meg ne törjem a robosztus falak őrizte némaságot és nyugalmat. Az épület masszív szerkezete, a freskókon megjelenő szentek történetei hűen érzékeltették és hirdették a kereszténységet.

Borzongás lett úrrá rajtam. Egy érzés, amelyet utolsó ittlétem óta nem tapasztaltam. Már öt kerek éve nem jártam itt. Bizony, öt hosszú éve. Legutóbb feldúltan, összetörten, megsemmisülve tettem itt látogatást, és miután alaposan szemrehányást tettem az Úrnak, nem is jöttem többé vissza. Az élet tragédiák sorozatát gördítette elém, folyamatos terhekkel súlyosbította a rám nehezedő sorsom keresztjét, míg végül vállamra ráült a világvége- hangulat. Sötétségben tapogatóztam és nem találtam egy szalmaszálnyi kapaszkodót sem, amely gondolataimat visszarántotta volna egy pozitívabb irányba.

Érzelmi bénultság lett úrrá rajtam, hitem a gyász martalékává lett. Október 21. Az a bizonyos, végzetes nap, ami mindent megváltoztatott. A világot és engem! A nap, amikor hitem az enyészeté lett. A nap, amikor lelkemet bekebelezte a sötétség. Öt évvel ezelőtt hagyott itt az öcsém. Gyermekkorom emlékeinek őrangyala, csínytevéseim cinkosa, barátom, társam, MINDENEM!

Az én egyetlen, imádott öcsém! Ereje tejében lévő, huszonegy éves, fiatal férfi, akinek megannyi nagy álmot kellett volna még beteljesítenie. Mégis... Remény vesztve, önkezével végzett magával hogy földi szenvedéseinek örökre véget vessen. Vannak pillanatok, amelyek teljesen beleégtek a tudatomba, de van, hogy megrekedek az

emlékezés sötét zsákutcájában. Egyfajta képszakadás, amellyel a tudatalattim próbál kínzó fájdalmaimtól megszabadítani.

– Isten, merre vagy?! Miért nem vagy itt?! Miért nem teszel valamit?! – ordítottam dühösen kérdéseimet az ég felé aznap.

De az Úr nem válaszolt. Nem figyelt, nem gyógyította be fekély nagyságúra nőtt sebeimet. S én, hallgatását bűnösségével azonosítottam és így váltam egymagában kóborló, hitetlen báránnyá, aki elszakadt az Úr nyájától. Ma viszont, hosszú öt év után újra hallom Isten hangját. Újra hallom, ahogy szólít engem.

Az oltárhoz közeledve szégyent és megbánást éreztem, haragot, de már nem Isten iránt, hanem magam iránt. Könnyes szemmel néztem a feszületen lévő Krisztus alakját, majd imára kulcsolt kézzel borultam térdre. Öt évnyi számkivetettség után vulkánként tört elő belőlem a zokogás.

– Uram, esdve kérlek bocsáss meg! – Közben elővettem a zsebem mélyén megbúvó rózsafüzért, melynek görcsös szorításától elfehéredtek az ujjperceim, de ennek ellenére sem lazítottam, tovább folytattam a megbánást.

– Atyám, könyörülj meg gyarlóságom felett! Szükségem van rád, jobban, mint előtte bármikor! Hadd legyek ismét nyájad báránykája! Alázatos szívvel, megbánva bűneimet, bocsánatért esedezve vagyok most itt. Légy irgalmas és árassz el szeretetteddel! –rimánkodtam kegyelemért.

- Gyermekem! Ne dörömbölj a hit kapuján, azok kopogás nélkül is nyitva állnak előtted. Szüntelenül jelen vagyok a mindennapjaidban. Minden egyes fűszálban, a napsütésben, a szélben, Benned! – súgta Atyám a fülembe, én pedig szavait hallva végre megtaláltam oly' régóta keresett lelki békémre.

„Ne ítéljetek, és nem ítéltettek.

Ne kárhoztassatok, és nem lesz kárhoztatásotok.

Bocsássatok meg és nektek is megbocsáttatik..

Mert amilyen mértékkel ti mértek,

Olyan mértékkel mérnek viszonzásul nektek."

Lukács 6:37

Csak arra kérlek, bízzál bennem

/Mihi crede puer/

Írta: Buday Anikó

Kati mérgesen csapta be az ajtót. Dühösen ment a kocsijához, szeméből a csalódás könnyei potyogtak. Fájt, amit az előbb Klára, az édesanyja mondott neki. Igazságtalannak érezte, s fájt az is, amit ő vágott édesanyja fejéhez. Soha többet nem lépem át anyám háza küszöbét, dühöngött, fogadkozott magában.

- Még, hogy lusta és önző vagyok, na nem, ezt nem nyelem le soha.

- Hogy elpazarolom az életemet?

- Hogy Laci nemhiába hagyott el?

- Hogy sokat iszom, előbb utóbb Lacikát is elveszítem?

Hát anya az ilyen, aki ilyeneket vág a saját lánya fejéhez? Nem megértést kéne tanúsítania, hisz az a kevés alkohol, az a pár pohár bor, amit esténként megiszok, hogy a magányt és a csalódást elűzze, és elviseljem a rám szakadt terhet, az olyan nagy dolog? Pont ő, az anyám tör pálcát a fejem felett, akinek feltétel nélkül mellettem kéne állnia, kesergett Kati.

Kérdések és sérelmek százai száguldoztak Kati agyában. Ahhoz, hogy lecsillapodjak, muszáj innom egy pohár bort gondolta. Hazaérve egyenesen a hűtőhöz ment, kivette a kedvenc borát, és töltött magának egy nagy pohárral. Azonnal felhajtotta, és már is teletöltötte újra a poharát. Egyedül volt, ezen a hétvégét Lacika az édesapjánál töltötte. Leült a kanappéra a TV elé, keresett egy filmet. Mire a filmnek vége lett, az üveg bor is elfogyott. Tántorogva ment a fürdőszobába. Zuhanyozás után, kilépve a zuhany alól, megcsúszott és nekiesett fejjel a mosdókagylónak. Ájultan terült el a hideg padlón.

Klári az édesanyja többször hívta telefonon, miután úgy elviharzott otthonról. Szerette volna megbeszélni vele a délutáni esetet. Szerette volna elmondani, hogy csak segíteni akar, és jobb belátásra bírni az alkoholproblémája miatt. Mivel hiába csörgette a telefont, rossz érzése támadt. Lehet, hogy karambolozott Kati, hisz olyan zaklatottan távozott, vagy egy borozóban ül részegen, talán baleset érte, aggódott Klári. Nagyon aggódott a lányáért, ezért fogta a kabátját, és elindult Kati lakására. Megakart győződni, hogy a lánya jól van. Végig figyelte az utat, nem lát e balesetre utaló nyomokat, de hál Istennek, nyugodt, zavartalan volt a közlekedés. Ez egy kicsit megnyugtatta Klárit. Kati lakásához érve látta, Kati kocsija épségben állt a ház előtt. Igyekezett minél gyorsabban felérni a lakásba. Csengetett, de senki nem nyitott ajtót, hiába

nyomta már percek óta a csengőt. Már a szomszéd is kinézett, ki az, aki ilyen vehemensen nyomja, s csenget. Szervusz Eszterkém, köszönt Klári. Katihoz jöttem, nem nyit ajtót, a kulcs a zárba van, hiába van kulcsom, nem tudok bemenni. Félek, hogy valami baj van, hogy nem nyit ajtót. Hívjuk a házmestert, ajánlotta Eszter.

Igen, talán ez jó ötlet. A házmester perceken belül előkerült, de ő sem tudott segíteni. Szóljunk Palinak a második emeletről, ő elég erős, próbáljuk betörni az ajtót mondta a házmester. Együttes erővel sikerült betörniük az ajtót, Klári és Eszter azonnal besiettek a lakásba. Ijedten látták Katit a fürdőszoba padlóján vérző fejjel, ájultan fekve. Azonnal hívták a mentőt. Klári sírva térdelt lánya mellett, és rémülten szólongatta. Ébredj fel kicsim, itt vagyok, segítek mindenben, csak ébredj fel, zokogta kétségbeesve. A mentő hamar megérkezett, amint ellátták Kati vérző fejét, hordágyra tették, és a legközelebbi kórházba szállították. Klári végig mellette volt, fogta a kezét és szinte sokkos állapotban mantrázta magában, Istenem segíts!

Kérlek Istenem segíts! A kórházban Katit azonnal a vizsgálóba, majd később az intenzív osztályra vitték. Mikor végre kijött az orvos az intenzívről, Klári azonnal megállította, hogy megtudja mi van a lányával. Még nemtért magához, a vérében magas alkoholszintet mértünk és a fején, eséstől

származó mély seb keletkezett. A vérzést elállítottuk, stabilizáltuk, de várni kell, amíg kitisztul a szervezetéből az alkohol, utána meglátjuk a továbbkezelés folyamatát. Egyenlőre ennyit tudtunk tenni érte. Kati telefonon értesítette a család többi tagját a történtekről, kérte őket, hogy most ne rohanjanak be a kórházba, várják meg a reggelt, addigra valószínű, hogy többet tudnak mondani Kati állapotáról. Mivel nem tudott magával mit kezdeni, elindult megkeresni a kórház kápolnáját, ahol letérdelve az oltár előtt, könnyes szemmel kérte a Jóisten kegyelmét és segítségét Katalin gyógyulásához.

Sírva könyörgött és imádkozott azért, ne csak a mostani állapotából gyógyítsa meg, hanem segítsen az alkoholizmusából is kigyógyulni Katinak. Kati jó és okos nő, csak a válás és az azzal járó kellemetlenségek, a rátörő magány, és félelme a jövőtől kergették az alkoholhoz. Sok mindent vágott a fejemhez bánatában. Ezért én nem haragszom rá, én megértem és szeretem szívem minden szeretetével, csak gyógyuljon meg, kérlek Istenem. Az éjszakát Klára, Katalin ágya mellett töltötte. Csak a gépek hangja törte meg a csendet.

Klára fogta lánya kezét és halkan könyörgött neki, hogy térjen magához, ébredjen fel, minden rendben lesz, és a kisfia, Lacika kedvéért is fel kell ébrednie. Reggeli vizit után az orvos közölte

Klárival, Kati szervezete jól reagált a gyógyszerekre, szép lassan magához fog térni. Agyrázkódást kapott, ha magához tér, osztályra kerül és egy pár napig bent tartják megfigyelésre, a biztonság kedvéért. Klári szemeit a megkönnyebbülés és az öröm könnyei árasztották el. Szorongása egy kicsit alábbhagyott, és egy „ köszönöm Istenem” sóhaj szakadt ki lelkéből. Ivott egy kávét az automatából, majd sietett vissza Katihoz. Ahogy megfogta a kezét, a kéz megmozdult, és Kati szemei lassan kinyíltak.

Klári boldogan simogatta, puszilgatta lánya kezét. Már nagy baj nem lehet, hisz Kati magához tért. Nézték egymást, mindkettőjük szeméből a szeretet sugárzott a másik felé. Kati nem kérdezett semmit, tudta, hogy hol van. Amíg kómában volt, álmot látott. Látta magát szépen, mosolyogva, kisfia és édesanyja kezét fogva sétálni egy csodálatos, virágos réten. Gyönyörű hegyek vették körül a rétet, közepén azúrkék tengerszem csillogott. Béke és nyugalom szállta meg a lelkét, majd megszólalt egy kedves, nyugodt hang a fejében. Látod lányom ilyen is lehet az életed, nyugodt, békés, szeretettel telt. Bízzál bennem és én mindent megteszek érted és a gyermekedért, bízzál önmagadban, akkor fel tudsz állni, és elkezdheted új életedet. Én megbocsájtok neked, te is bocsájts meg önmagadnak. Ezzel a kedves hang, elhalt, a kép eltűnt. Kati lassan magához tért, s tudta, hogy lesz ereje talpra állni.

Megszorította édesanyja kezét, halkan annyit kért, „ bocsájts meg nekem”. Klári sírva csókolta meg Klári kezét, könnyes szemmel mondta, én soha nem haragudtam rád, én kérek bocsánatot, ha ezt az érzést keltettem benned. Az én szívemben nem fér el a harag irántad, csak a szeretet, drága gyermekem.

Kórházból hazatérve Kati kiöntötte az összes alkoholt, kinyitotta az ablakot, mélyet szippantott az életet adó friss tavaszi levegőből. Felnézett az égre, majd hálával telve azt mondta,

” köszönöm Istenem”. „ Gratias ago Deo!”

A tatár lány

„A novella a képzelet szüleménye“

Írta: Erdélyi Tünde

1849. július 31. István atya fellebbentette a sátor takaróponyváját és belépett. Megáldottam a csapatokat, és szeméből könnycsepp gördült végig. Az asztalra fektetett míves kardot felcsatolta… A sátorban Bem tábornok és Pongrácz gróf még egyszer átnézte a haditervet. . Mintegy 55.000 fős seregből áll az egyesített sereg, az egyesített csapatokat Eduard Clam-Gallas orosz és Lüders osztrák tábornokok vezette. Az atya még egy szempillantást vetett az asztalra vázolt haditervre és megszólalt: Isten szent nevében menjünk, meglátjuk, hogy mit tartogat számunkra a mai nap. Én is megyek, szólalt meg hirtelen az eddig a sátorban takarásban lévő alak. Sándor, megmondtam, hogy nem, maga nem. Maga maradjon a pennájánál, írja meg hogy mi történt a mai napon, hirdesse, maga a szavaival többet tud tenni, mint gyönge karjával. Maradjon hátul, nem engedem. Ekkor megszólaltak az ágyúk és egymásnak roppant a két sereg.

Haj nemhiába volt Ördögpatak annak a helynek a neve, ahol a csata pontosan lezajlott. Még az ördögök is zokoghattak ezen a napon, mikor a pirosan lenyugvó nap sugarait a csatatérre vetette.

Sok magyar hazafi ontotta ki a vérét a szabadságért, hogy lerázzák a Habsburgok igáját. Már csak néhány sérült ló vonszolta magát, és páran a halottakat vizsgálták, hátha találtak náluk valamit. Kljujev az egyik orosz parancsnok végül megelégelte a fosztogatást, és üzent, hogy a magyarok elvihetik a halottaikat másnap. Ekkor nyöszörgést hallott, odalépett a vértócsában fekvő férfihoz, és látta, hogy sebe nem halálos, de nem volt magánál. Dobjátok fel a kocsira, magunkkal visszük...az egységem a csata után hazatér. A szekér elindult, a zötyögős út mellett egy másik, vékony férfi feküdt, szürke zsinóros ruhában, arccal a földre borulva. Körülötte papírdarabokra írt versek hevertek. Nézzétek meg él-e:

Tán valami költőféle lehet. Él! Még ebben is van élet! Dobjátok fel őt is...és a szekér elindult a két sebesülttel egy ismeretlen, új világ felé. Ezen a napon 800 magyar hazafit vittek egy ismeretlen világ felé az orosz csapatok.

A szekér a két sebesülttel, illetve fogollyal hosszú ideig haladt. Pongrácz gróf magához tért, de a másik sebesült a sebláztól még mindig eszméletlenül feküdt. A szekeret négy kozák fogta közre, menekülni lehetetlen volt. A sátorponyvát este felhajtották, Kljujev először oroszul érdeklődött a fogolytól, de a gróf nem beszélte a nyelvet. Kljujev ezután franciára váltott, gyermekkorában francia nevelőnője volt, szülei

fontosnak tartották a nyugati nevelést. A gróf megkönnyebbülve válaszolt, magyar kisbirtokosnak mondta magát, származását letagadva, nehogy váltságdíjat követeljenek érte. Kljujev megkérdezte, hogy Magyarországon a kisbirtokosok is ismerik a francia nyelvet?

Milyen érdekes....Pongrácz azt válaszolta, hogy együtt nőtt fel a földbirtokos azonos korú fiával, és együtt tanultak, így sajátította el a nyelvet. Ismeri a másikat? - kérdezte. Igen, költő, verseket ír, főleg a természetről válaszolta, nehogy bajba sodorja Petőfit, mert ő volt akit szintén rabként hurcoltak. Érdekes, gondolta Kljujev, és ekkor megérkeztek egy hatalmas birtokhoz. Egy termetes férfi jött ki a házból fáklyákkal és üdvözölte az érkezőket: „Dorogoj drug“..hát megjöttél. Na mesélj, gyertek beljebb..Van két foglyom ellátás kellene nekik...jó, jó hívom a vracsot-orvost, de most foglalj helyet borjút sütöttünk, ma van Vászja fiam születésnapja...

Én is adok neked ajándékot, a két fogoly a tied. Én nem tudom őket mire használni, nálam elegen vannak...A házigazda megkérdezte az orvost, hogy na mi van a két fogollyal, a nagydarab az rendbe jön, de a másikba csak hálni jár a lélek, túlélheti, de idő kell, nagyon gyenge....Na, akkor az erősebb marad, a tonkij - vékony az nem kell, azt vidd tovább. Pongrácz az istállóban kapott helyet, a lovak mellett. Szerencséjére a lovak szeretete már

gyerekkora óta elkísérte, tudott velük bánni, és a fizikai munkát sem vetetette meg, volt hogy jobbágyaival együtt dolgozott kint a mezőn azok megrökönyödésére, de a gróf apja ugyanígy dolgozott, mindig mondta, hogy a grófi cím előtt ők is csak kisnemesek voltak, és náluk ez természetes. Szóval teltek a hónapok, és Pongrácz gróf rájött, hogy megszökni nem tud, a birtokot őrizték, és őt különösen, mert ahogy foglalkozott a lovakkal azok egyre kezesebbek, ügyesebbek lettek.

Három évvel később elhunyt a házigazda felesége Olga Sztyepanszkaja. A temetésre az ország minden részéből jöttek, a kiterjedt rokonság miatt. Hatalmas tél volt, és egy apró lovak által húzott trojka gördült be, vastag prémbe burkolózott alakok szálltak le róla. Ezek nem oroszok, gondolta Pongrácz, mikor kifogta a lovakat a szánból. Csak furcsa, keskeny szemük látszott ki a kucsma és a vastag bunda alól. Másnap reggel egy karcsú alak suhant be az istállóba, és végigjárta a lovakat. Szépek, nem olyanok mint nálunk. Ezek karcsúak, kecsesek. A mieink meg nagyon is aprók. Igen, láttam, hisz én láttam el őket. Nagyon fáradtak voltak, alig álltak a lábukon. Igen, messziről jöttünk, de nem a temetésre. Mi már régebben elindultunk, ők az utolsó váltás voltak. Honnan jöttek? kérdezte Pongrácz az orosz nyelvet már egész jól elsajátította.

A lány szintén oroszul válaszolt: Apám az elmondása szerint magának a nagy Dzsingisz kánnak a leszármazottja. Igaz sok utódja van, hiszen sok felesége volt, bár nem tudom hogy igaz lehet-e vagy legenda. Mongolok vagytok? kérdezte a gróf. Tatárok vagyunk, a mongol az egy gyűjtőnév. Képzeld Dzsingisz kán még az én országomba is eljutott, Magyarországra.

Magyarország? Milyen az? Merre van? Még sosem hallottam róla....és Pongrácz elkezdett mesélni. A Dunáról, a Tiszáról, az épülő fővárosról, és a szabadságharcról, arról, hogy került ő ide. A lány napokon át lejárt az istállóba és hallgatta a történeteket a magyar királyokról, legendákról, és a tatárjárásról is. Sajnálom, hogy a népem ennyi fájdalmat okozott nektek, szólalt meg a lány. Én kérek ezért most bocsánatot....Elérkezett az indulás ideje. A házigazda kikísérte vendégeit, és nevetve mondta, hogy innen ajándék nélkül el nem mennek. Kérjenek bármit az övék. A lány az apjára nézett. A lányom választ, mondta az idős mongol úr. A lovakkal foglalkozó embert kérem, ért hozzájuk. Nekünk hatalmas méneseink vannak, apám jó szolgálatot tehet nekünk. Szóval választottál, nézett rá az apja.

Igen, apám, őt kérem, válaszolta a lány. A házigazda elcsodálkozott, és mondta, hogy nem inkább egy jó lovat kér a lány? Nem, szólalt meg, nekem ő kell, őt visszük. Rendben, bár ilyen jó lovászom még nem volt, válaszolta kelletlenül a

házigazda. Szedelőzködj, mordult rá, és a szán elindult az ismeretlen messzeségbe.

A pusztában jurták álltak egymás mellett, a végtelen mongol síkságon. A kis aprótermetű lovak kint ridegtartásban legelésztek mind a négy évszakban. Na ezekkel nem sok gondom lesz, mondta magában Pongrácz. Egy jurta a tied, mondta a lány, és apjával belépett a sátorba. A lány apjának szeme csillogott, és mondta, hogy ugye nem gondolja, hogy nincs elég szolgájuk a lovak mellett, és ezért kérte őt a lánya....nem értem, válaszolta Pongrácz. A lányom a férjének választott, az első pillanatban megtetszettél neki, és ezért kért el téged. Van valami kifogásod???

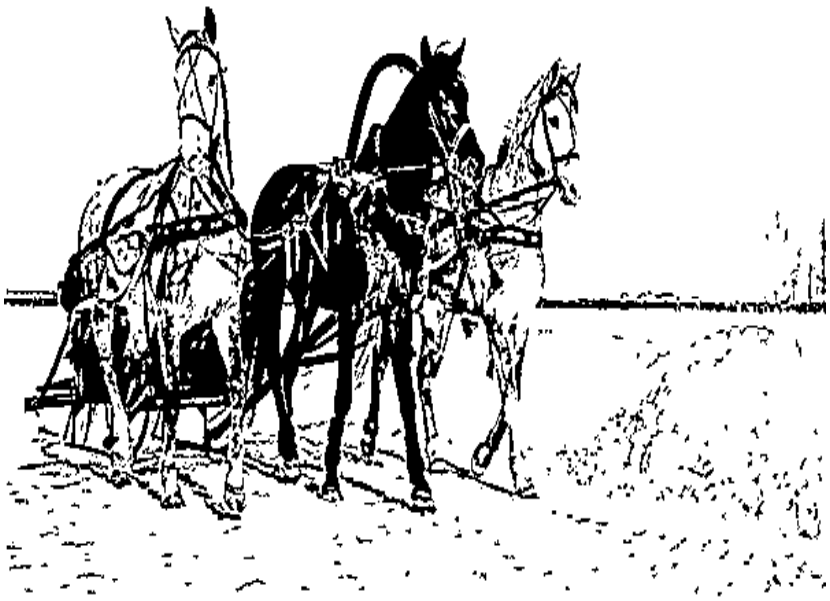
Nincs, dehogy. A szép lány neki is tetszett, de nem mondhatta el, hogy otthon felesége várja, a csata előtt pár hónappal házasodott meg. Tudta, hogyha nemet mond a fejével fizethet érte, ezt megerősítette az utak mentén felakasztott holttestek látványa is. Az esküvő után egy évvel felesége kisfiút szült neki, de a gyermekágyi láz elvitte. A lány apja behívta a sátrába. Elment az egyszem lányom. Nincs már miért élnem ezen a földön. Elengedlek. Menj, szabad vagy. Adok egy szabadságlevelet, ezzel végig tudsz menni a birodalmon. És a gyerek? Vele mi lesz? Mi legyen? Elviszed a hazádba? Itt nem biztos, hogy befogadják, idegen maradsz, és a gyerek is. Ha én lehunyom a szemem, nem akarom, hogy bántás

érje. Egy szoptatós dadát adok melléd a határig, onnan küldd vissza. Abból azt is tudom, hogy hazaérkeztél. Ha lehet óvatosan közlekedj, nehogy megint elfogjanak. A trojka a tied, ajándék, ők azok a lovak amikkel először találkoztál. Neked adom. És egy emléket is, mesélj a fiadnak rólam és az édesanyjáról. Ez egy arany pajcza, amit Dzsingisz kán készíttetett régen, azoknak, akiket kitüntetett, és ezzel szabadon járhattak a mongol birodalomban, a családomé évszázadok óta, de nekem már nem kell. A mongol határig ezt elég felmutatnod, tudják, hogy szabad ember vagy. Az orosz részen meg a pecsétes levelem mutasd. Ég áldjon.

Az út hazefele a nagy mongol birodolamból hosszú hónapokig tartott. A trojka begördült egy magyarországi birtok elé. A gróf karján a gyermekkel belépett az előtérbe, ahol inasa fogadta, de nem ismerte fel a ház urát. Szólj az úrnőnek, vendége érkezett. Igenis, foglaljon helyet, azonnal hívom, válaszolta az inas. Háttal ült le az előtérben, és hallotta a kis cipők kopogását, Megfordult, és felesége bizony azonnal felismerte.

Élsz? Hát te élsz? Tudtam én hogy nem halhattál meg, éreztem, imádkoztam az eltűnésed minden napján, hogy az Úr vezéreljen vissza hozzám. Ekkor a kezében levő kis csomag elkezdett sírni...Ő ki? kérdezte az asszony. A kisfiam....a messzibe született kisfiam..

Megbocsátasz nekem? Segítesz felnevelni? Az asszony átölelte a gyermeket és férjét. Ő is isten ajándéka, és az is hogy visszatértél hozzám, majd felmentek a lépcsősoron.

A vér-szava

Írta: B. Rózsás Erzsébet

Kettesével szedtem a lépcsőket, és rohantam fel a második emeletre, egyenesen az utolsó kórterembe. Lihegve értem az ajtóhoz, ahonnan épp egy fáradtnak tűnő nővérke lépett ki.

- Hogy van? Bocsánat, Éva vagyok, Kiss Mária húga.

- Jobban. A lehetőségekhez képest nagyon jól.

- Bemehetek hozzá?

- Igen, de csak kisidőre. Sokat kell pihennie. Nagyon gyenge.

- Teljesen rendbe fog jönni?

- Kérem, ezt inkább a doktornővel beszélje meg!

Óvatosan lenyomtam a kilincset, halkan beléptem. Mária mozdulatlanul, csukott szemmel feküdt, mint aki mély álomban van. Az arca kicsit sápadtabbnak tűnt a megszokottnál, a szája szélét kifejezetten kékesnek láttam, de a ráncai mintha kisimultak volna, szinte szép volt.

Számomra nem egy nagyon beteg ember látszatát keltette. Kicsit megnyugodtam. Leültem az ágya

mellé. Azon tépelődtem, mi volna a helyesebb: ha hagyom aludni, vagy ha beszélek hozzá. De mit is mondhatnék? Két-három éve nem beszéltünk egymással. Hogy most itt vagyok, az is csak a fiának volt köszönhető. Jani hívott fel azzal, hogy bár az anyja megtiltotta, ő mégis úgy látta helyesebbnek, hogy az egyetlen testvérének tudnia kell mi történt.

Mária közben megmozdult. Mintha kicsit kinyitotta volna a szemét.

- Marikám! Megismersz? Én vagyok, Éva.

Marika lassan kicsit elfordította a fejét, mint aki nem kíváncsi a látogatóra. Óvatosan, gyöngéden megfogtam a beteg kezét, ám Mária elhúzta.

Jézusom! Hogy jutottunk idáig? – gondoltam. – Nem akar rám nézni! Nem akarja, hogy hozzányúljak! Talán azt szeretné, hogy elmenjek? Lehet, hogy csak rontok az állapotán?

Nem! Nem mehetek el! Nem lehet, hogy egy gyönyörű testvéri kapcsolatnak ez legyen a vége!

Ahogy visszaemlékezem, mindig sokat vitatkoztunk, sok mindenről másképp gondolkodtunk, de sosem vesztünk össze rajta. Olyan pedig végképp nem volt, hogy egy napnál hosszabb mosolyszünet legyen köztünk. Pedig az

élet elég messzire sodort bennünket egymástól hosszú időre. Én születésemtől, a mai napig itt éltem Magyarországon.

Itt tanultam, itt mentem férjhez, itt dolgoztam nyugdíjamig, itt éltem meg a rendszerváltást és a politikai csatározásokat. Nővérem külföldre ment férjhez, és csak a rendszerváltás után, férje halálát követően költözött haza a fiával. Amióta hazaköltözött, azóta vitatkoztunk csak igazán jó nagyokat, és meglehetősen keményen. Mindketten katolikus nevelésben részesültünk, de én jól éreztem magam a szocialista környezetben és nem nagyon koptattam a templom lépcsőjét. Nővérem viszont vallásosabb lett, mint valaha, és a „Nagymagyarországról" álmodozott. Mindketten elítéltük a korrupciót, de abban már nem tudtunk megegyezni, kik a legnagyobb gazemberek.

Egy idő után már, ugyanabban a képben mást láttunk, ugyanabban a hírekben mást hallottunk, ugyanabban a cikkben mást olvastunk. Már szinte semmiben sem tudtunk megegyezni. Aztán jöttek a személyes sértegetések. Hogy ki a butább, ki a rövidlátóbb, ki a műveletlenebb, és melyikünk a nagyobb magyar. Annakidején még jól kiveszekedtük magunkat, aztán öleléssel és puszival búcsúztunk egymástól.

A mélypontra akkor jutottunk, amikor nővérem tudomására jutott, hogy pár barátommal elmentem egy tüntetésre, és ő nemes egyszerűséggel „lecsőcselékezte" azokat.

Égszakadás, földindulás! Ilyen még nem volt! Egymásnak estünk. Persze nem tettleg, csak szóban. De ahogy szokták mondani, a szavak néha brutálisabbak, fájóbbak, mint a tettek. Na, nem azért, mert válogatatlan obszcén jelzőket használtunk, hanem mert szándékosan egymás hibáit felnagyítva, gyengeségeit kifiguráztuk, igyekeztünk minél több sebet ejteni. Sikerült!

Mindketten vérig voltunk sértve, mindkettőnk meggyőződése volt, hogy a másik miatt. Innentől kezdve, nem kerestük egymás társaságát, de még a karácsonyi, az újévi és a húsvéti jókívánságok is elmaradtak. Megváltozott a világ. Nagyon megváltozott. Nem hiszem, hogy csak az én érzékenységem mondatja ezt velem. Régebben is voltak fehérek és feketék, hívők és ateisták, keresztények és zsidók, karrieristák és feladatorientáltak, puncsosok és dolgozók, de ezen nem vesztek össze emberek, barátok, rokonok! Testvérek! Nem váltak egymás ellenségévé!

És most itt ülök, nem néz rám az egyetlen testvérem, nem engedi megfogni a kezét, nem tud nekem megbocsátani. Pedig kitudja, mit hoz a holnap. Merengésemből Marika mocorgása riasztott fel.

- Marikám, én vagyok itt, Éva. Tudod, a te bolondos húgocskád – simogattam meg a fejét –

Hallod, amit mondok?

Közben bejött a doktornő.

- Nem zavarok, csak rápillantok, hogy minden rendben van-e – suttogta halkan a doktornő, miközben megnézte a beteg pulzusát – Jól teszi, hogy beszél hozzá. A tapasztalatunk az, hogy bár ilyenkor a betegek nem tudnak válaszolni, de hallják és értik a hozzájuk intézett szavakat.

- Rendbe fog jönni?

- Bízom benne. Bízzunk benne! – de ezt már kifelé menet mondta, alig hallhatóan.

- Marikám, én sosem akartam neked rosszat, és nagyon szeretlek. Megbántottuk egymást. Úgy látszik sebes lett a testvéri szeretetünk. Lett? Nem. Ez így nem igaz. Ez úgy hangzik, mintha semmi közünk nem lenne hozzá. Lőtt sebet kapott … nem így sem igaz. Ez meg olyan, mintha más tette volna. Nem más lőtt ránk. Ezt mi csináltuk, ez a mi közös felelőségünk, sokunk felelősége. Jaaj! Nem azt akarom mondani, hogy te, vagy mások miatt jutottunk ide. Ha legalább én okosabb és türelmesebb lettem volna … ha a világ iránti mérgemet, dühömet nem rajtad akartam volna levezetni … Nagyon bánt. És félek, hogy túl későn nyílt ki a szemem.

Annyi mindent akartam volna még mondani, de összeszorult a torkom, és keményen összeszorítottam a szemem, nehogy kicsorduljon egy könnycsepp.

Pár perc, de lehet, hogy csak pár másodperc után megint Marikám keze után nyúltam, megfogtam. Most nem húzta el. Gyönge, fehér kis keze, belesimult a tenyerembe. Éreztem, mintha megmozdult volna. Boldogan nyitottam ki a szemem, de a látványtól még jobban elszomorodtam. Csukott szeméből szakadtak a könnyek, mozdulatlan, sápadt arcán folyt végig, a párnáját áztatva. A szája remegett. Vagy mondani akart valamit? Nem tudom, mert könnyeimtől, már csak homályosan láttam.

Így maradtunk egymás mellett némán, míg be nem sötétedett. Úgy tűnt mélyen elaludt. Óvatosan felálltam, fölé hajoltam, megsimogattam a fejét, megpusziltam a homlokát, és fülébe súgtam:

- Holnap megint jövök, te csak pihenj és gyógyulj! Fogunk mi még együtt kirándulni, meglásd!

Másnap korán reggel megszólalt a telefon. Jani volt. Röviden, elcsukló hangon közölte, hogy édesanyja hajnalban örökre eltávozott közülünk. Szeretné, ha valamikor, minél előbb átmennék hozzá.

A hír lesújtott, de igazából nagyon nem lepett meg. Talán kegyetlenségnek hangzik, de azt gondoltam, jobb hogy így történt. A doktornő szerint a baloldala lebénult. Nem hiszem, hogy az én álladóan nyüzsgő, kirándulást és utazást kedvelő,

kertészkedő nővérem így szeretett volna élni. Beszéd és mozgás nélkül, kiszolgáltatottan? Az nem élet.

Kerestem valami fekete ruhát, felöltöztem és elindultam. Mehettem volna autóval, vagy busszal, de inkább a gyaloglást választottam. Az legalább jól lefáraszt, elzsibbaszt.

Megérkeztem. Némán egymásnyakába borultunk és sírtunk. Majd egy kis kulcsot adott.

- Ez az íróasztalának a kulcsa. Még semmi baja nem volt, szigorúan meghagyta – és többször is elmondta – hogyha vele valami történik, ezt adjam neked, és amit ott találsz, az mind kizárólag a tied. Azt csinálsz vele, amit akarsz.

- Mi van benne?

- Fogalmam sincs. Gyakran írogatott, rendezgette a papírjait, de igazából engem sosem érdekelt különösebben. Szóval nyisd ki, nézd meg, én addig összeszedem a kegyeleti ruhákat.

Kíváncsian illesztettem be a kulcsot. Kinyitottam. Egy kis dobozka, tele bizsuval és ékszerekkel. Egy nagyobb doboz, tele fényképekkel. Ez érdekesnek látszott, mert szüleinkről, nagyszüleinkről voltak egészen régi képek. Na, ezt majd később végig nézem – gondoltam magamban – mert négy hímzett terítőbe becsomagolt, zsinórral átkötött csomagocskát találtam a szekrényke mélyén. Hát

ez meg mi lehet? Izgatottan bontogattam. Naplók voltak.

Úgy tíz, tizenkettő lehetett. Szóval a nővérem naplót vezetett. Sosem mondta. Kinyitottam a legutolsót. Ott még sok üres oldal volt. Ezt alig egy éve kezdte írni. Beleolvastam.

„ … rájöttem, hogy vannak helyzetek, amikor könnyebb elmerülni, mint felülemelkedni. Talán jobb lenne, ha meghalnék, …”

Jézusom! Marika meg akart halni?!? Ennyire elkeseredett, és nem keresett engem?

Böngészem tovább a kusza írást:

„ … annyi mindent megtanultam az életben, és még így is annyi mindenre túl későn jön rá az ember. Sokat kell még tanulnunk. Haragszom magamra, meg mindenkire – rád is Évikém – haragszom, vagyis csak haragudtam. De lehet, hogy amit érzek az nem is harag, hanem félelem. Meg ne kérdezd, mitől félek, mert azt én magam sem tudom. A jövőtől biztos nem, mert nekem olyanom már nincs …”

Szomorúan olvasom a fájdalmasabbnál, fájdalmasabb mondatokat. Érzem és tudom, hogy elkeseredett, de nem mérges és csak a szeretet, meg az aggodalom beszélt belőle.

Mi megbocsátottunk egymásnak. Mi megbékéltünk. Talán kicsit későn, vagy túl későn, de sikerült. Gary Chapman egyszer valami olyasmit mondott ….. Az igazi kapcsolatok mindig magukban hordozzák a megbocsátás és a kibékülés lehetőségét.

Testvérek vagyunk. Hiszem és tudom, hogy a vér-szava mindig, mindent felülír, túlél.

Kegyelem

Írta: Horváth Gréta

Másodkézből kapta a hírt. Azt hitte majd valamilyen kicsinyes sikerérzet, vagy a kárörröm mérgező, édes nedűje fogja átjárni a szívét, de egyik sem történt meg. Hiába szerette volna hinni, hogy nem zaklatja fel a dolog, be kellett ismernie, igenis felkavarta az amúgyis zavaros lelki világát.

Dylan szeretett úgy gondolni személye láthatatlan, mégis nagyon fontos, meghatározó porcikájára, mint egy mező. Egy hosszú, széles, zöld pázsit, virágok, élőlények és termés nélkül, nyugodt, zavartalan, lágyan simogatva a hűsítő szellő ezer karja által. Éjszaka és nappal ritmikusan váltakozott, felfedve a Hold, vagy a Nap gyógyító erejét. Ennek a közepén ott állt ő mezítelen, tisztán, gátlástalanul.

Ám valami mindig megzavarta ezt a mezőt. A szél vadul tépni kezdte a zsenge fűszálakat, akik hajlongva törődtek bele sorsukba, a férfi sötét haja ostorozta saját vállát, kipirosodott foltokat hagyva vad őrjöngésük mentén. A világító égitest csalódottan bújt a ködös felhők mögé elfordulva tőle, otthagyva őt a legnagyobb kétségek idején. Behunyt szeme sötét mozivásznára kivetült kép nyugtalanította. A mezeje, lelke közepén apja jelent meg. Szeme sarkából látta ráncos, neheztelt

arcvonását. Meghurcolt világító kék tekintetét, ökölbe szorított két ráncos kezét. Nem tudott a szemébe nézni. Még nem. Túl sokáig kerülte ezt a pillanatot, már szinte megszokássá vált eltekinteni, meghunyászkodni, elvállalni és érezni a szégyen, maró ízét.

– Uram! Jól van? – Egy lágy érintés a vállon, ez rántott vissza a valóságba. – Ha készen áll bemehet a szobába, a harmadik szürke ajtó. Az őrök majd bekísérik.

A nő, aki informálta, visszafogottan és sajnálkozóan rámosolygott, hatalmas barna őzikeszemével lágy derűt sugározott. Ingét megigazítva a mögötte álló két férfi felé bólintott és magassarkú cipőjével kopogva a szürke padlón, elsétált.

„Hihetetlen! A híres milliomos cégvezetőt sikkasztáson kapták! A Barton család uralmának a piacon bizonyára vége! A gazdag Jhon Barton-t rajtakapták, ahogy vállalata bevételének minimum egy negyedét megkérdőjelezhető és hamis befektetésekbe fekteti, és, később kiderült, hogy magánéleti költségeit fizeti. A rendőrség …”

A kezében szorongatott újság első oldalára nyomtatták nagybetűvel, egy pár képet is

mellékeltek a cikkhez. Apja kék szeme áthatóan tekintett rá az egyik közeli, paparazzi által megörökített emlékről. Dylan nagy levegőt vett, mert érezte, ahogy a bűntudat, így is elárasztja.

Nem számít, hol néz szembe apjával. Megrázta a fejét és válltáskájába gyűrte a köteg papírt. Amy, a pszichológusa szerint a „gyermekkori folyamatos kimondott és kimondatlan hibáztatás és elvárások" miatt vállal magára minden felelősséget és hibát. Apja sosem ismerte el a család tagjaként. Amint kiderült, hogy ő más, nem érdekli a sport, a tanulás vagy az üzlet, a pénz, elfordult tőle. Akkor lett igazán csak rossz a helyzet amikor bevallotta, hogy nem érdeklődik a nők iránt. Otthon bármi történt ő volt a bűnbak, az, aki minden ziccert elvitt öccsei helyett. Egy hibaként kezelte, folt a fehér terítőn, szokta mondani vacsorakor.

Fájt neki az emlék, de már nem érzett haragot. Megtalálta a saját helyét a világban, az embereket, akik megbecsülték és szerették. Még hogy! Eszébe jutott Zack.

Ragaszkodott hozzá, hogy elkísérje a börtönbe, ahol végleg leteszi a csatabárdot. Neki azonban egyedül kellett jönnie.

Bizonyítani az apjának valamit, még most utoljára. Kissé támolyogva tápászkodott fel a váróterem apró műanyag székéből. A két sötét, egyenruhás férfi csendben követte. Az egyik előrelépett kinyitotta neki az ajtót. Belépett a terembe.

Több embert is látott, akik az üvegen keresztül beszélgettek a börtönlakókkal. A második szék üres volt, és az átlátszó választófalon túl ott ült Jhon Berton. Az édesapja. Rápillantott a fiára, meglepetés szikrája csillant a szemében, majd a bűnbánat ránca jelent meg homlokán. Talán életében először ő kapta el a fejét a fiatalabbról. Dylan ügyetlenül odaszlalomozott apja elé, kikerülte az első látogatót, egy öreg nőt, aki egy kék hajú fiatalnak suttogott a telefonba valami megnyugtatót, mert a fiú homlokát a falnak támasztva, halkan zokogva nyomta kezét az üvegnek, mintha megérinthetné szerette ráncos kezét, hogy érezze simogató és nyugtató érintését.

– Szia apa!

– Dylan...Nem hittem volna, hogy...csak te jöttél meglátogatni – mondta, még mindig meglepve,

hangsúlyával kifejezve, hogy mást várt.

– Nem kellene ennyire meglepődnöd. A többiek már rég letagadtak. Ne hidd, hogy el fognak

jönni. Jól nevelted őket.

Csak a pénz és a biznisz. Ez jár a fejükben. – Szemét keményen a másikéba fúrta őszintén beszélt, sajnálta az öreget.

Még mindig nem érzete a gonosz örömöt, amit hetek óta várt. Apja szeme kikerekedett, és ha lehet, még jobban meglepődött. Aztán hajába túrva keserűen felnevetett.

– Már én is csak egy…

– Szégyenfolt vagy. Egy sötét nyom a fehér terítőn – fejezte be helyette Dylan, aprót bólintva.

John sokáig hallgatott, tekintetét újra meg újra fiára emelte, mintha csak most látná igazán először. Talán így is volt. Kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de csak értelmetlen mekegés hallatszott a vonal másik végén. Mellettük az öreg nő is zokogni kezdett akáclila ruhájába mélyesztve körmeit.

– Rendben lesz, minden rendben lesz drágám – skandálta a fiúnak, előre és hátra hintázva a székében.

Az idősebb férfi is észrevette a jelenetet, ám hamar visszakapta a fejét Dylan-re.

– Úgy látszik nincs már sok időnk hátra.

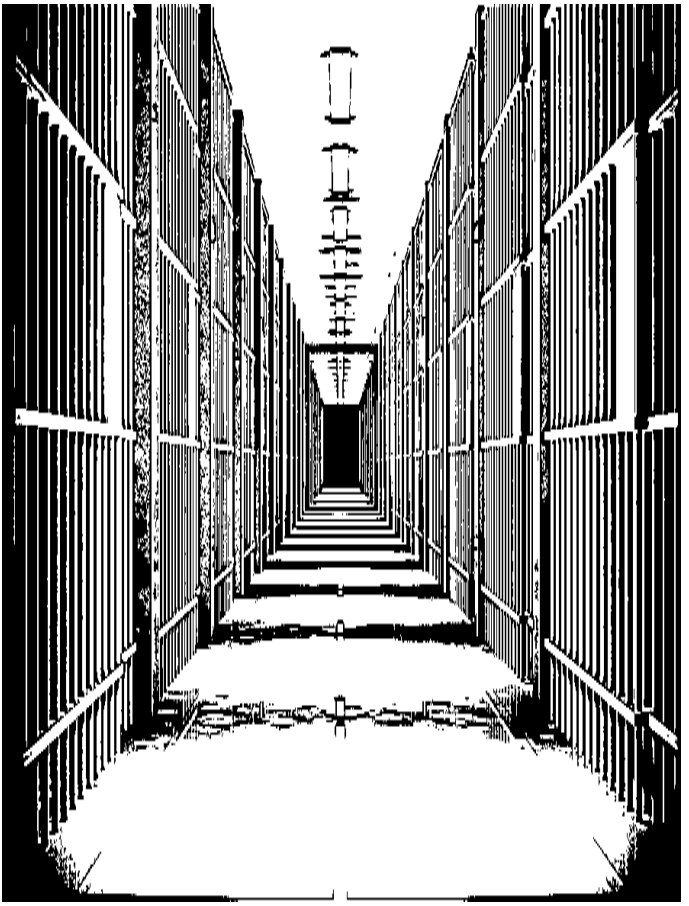
– Nincs bizony, apám.

John nagyot sóhajtott, mély szomorúságot hordozott minden egyes kilélegzett szén-dioxid molekula. Most Dylan végre igazán látta az apját. Egy másik embert. Ezzel az emberrel talán máshogy alakultak volna a dolgok. Talán.

– Bocsáss meg fiam, mindent nagyon sajnálok. Mindent! – Szinte esdeklően ejtette ki a szavakat, és fia felismerte egy űzött állat tekintetét.

Az őrök az ajtóban bejelentették, hogy a látogatóknak menniük kell. Az idő hát végleg leketyegett. A homokóra összes apró szemcséje lehullott. Nem válaszolt apjának és nem nézett vissza. Nem volt szüksége rá. Tudta, hogy megbocsájtott. Kisétált a szürke épületből vissza a valóságba. Sötétkék sálját nyaka köré tekerte, beszívta a friss levegőt. Lehunyta a szemét. A mező lecsillapodott. A szél újra lágy, a Nap cirógatása meleg, és ők ott állnak egymással szemben, apa és fia. Végre a szemébe tud nézni. Most látja csak, hogy az arca egyáltalán nem csalódott vagy hibáztató. Csak nyugodt és tiszta.

Jövő hét szerdán újra visszajön. Most, hogy elásták a csatabárdot, ki tudja mi mást lehet még felfedezni az apjával a béken kívül.

Lelkem útja

Írta: Gyurkovics Anikó

Úgy kelek, mint minden reggel, a különbség csupán annyi, hogy egyfajta ködben teszem a dolgom, robotpilótára kapcsoltam az óta a bizonyos nap óta. Kelek, mert kelnem kell, a telefonom könyörtelenül ránt ki békés álmomból a ködös nappalomba. Megyek, mert mennem kell. A lábam tudja a dolgát, egyik lépés a másik után. Mosolygok, mert mosolyogni kell, hiszen minden ember cipeli a saját keresztjét és az enyémmel nem szeretném nyomni senki vállát.

Kilépek az ajtón kezemben egy szál virággal, amit még előző nap vettem a kis virágáruslánynál, ahová mindannyian oly nagy szeretettel járunk, kivéve azt az egy alkalmat.

A koszorúdat nem nála készíttettük. Meg akartuk hagyni azt a helyet, annak, ami. A mi virágüzletünknek. Galád módon kiloptuk belőle a szomorúságot azzal, hogy máshol csinálták utolsó utad kísérőjét. Így, amikor belépek a virágárushoz, nem jut eszembe a szomorúság. A mécsest a zsebembe gyömöszölöm. Nem kell mindenkinek látnia, hogy hozzád megyek.

Tudod milyen a falu, mindenki ismer mindenkit, és amikor meghal valaki, olyan, mintha kicsit minden házból kihalna a falu egy kis része. Én most nem akarok osztozni senkivel, meg akarom tartani magamnak ezt a keserű, fanyar fájdalmat, amely úgy markol bele a szívembe, hogy néha tényleg azt gondolom, meghasad. Úgy ragaszkodom ehhez az érzéshez, mint kisgyermek az utolsó szem cukorkához. Lassan indulok el, ha tehetném, visszafelé lépkednék, mert minden egyes lépés közelebb visz a valóságodhoz. Ahhoz a valósághoz, amit még mindig nem fogadott be teljesen az agyam.

A házak ugyanúgy állnak az utcában, mint gyerekkoromban, amikor még a nagyinál töltöttem a hosszú nyarakat. Az öreg házak némelyike új ablakokat kapott, de többségük megadta magát az időnek. Úgy megyek, mint aki ráér, megállok egy-egy háznál, felidézek emlékeket. Öregnek érzem magam, nagyon öregnek a sok emlékemmel, de elhessegetem magamtól ezt az érzést, mert legalább annyi emléket szeretnék gyűjteni, amennyit te gyűjtöttél. Azért nem sietek, mert ez most a mi pillanatunk. A mi pillanatunk kell, hogy legyen. A kezem hozzáér a kidudorodó kabátzsebembe rejtett üvegcséhez és újra belém kúszik a nyilvánvaló.

Elmentél, itt hagytál engem. Tudom, nem te akartad. Más lett az itt, nélküled üresebb. Tudom, hogy neked most már jó, a tudatod visszatért a végtelen boldogságba.

Odaérek az urnafal elé, az arannyal kirajzolt betűk kegyetlenül az arcomba üvöltik a hiányodat. Szép lett, már amennyire szép lehet valami, ami hideg kő, lelketlen, halott.

Tudom, hogy nem volt választásod.

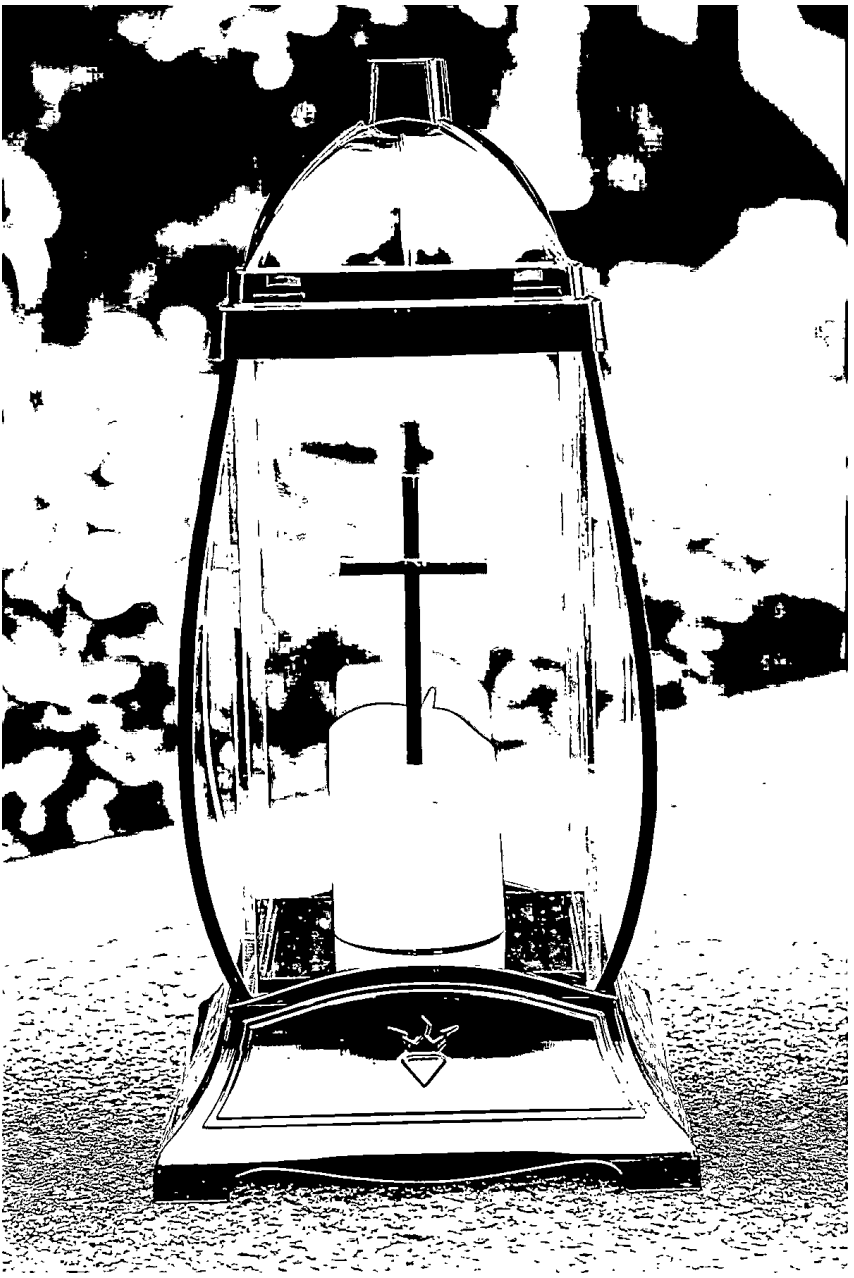
A mécses lángjának fénye könnycseppjeimen megtörik.

A lelkem felszabadul, könnyűvé válik, amikor a hála érzése önt el, azért, hogy éltél.

Megbocsájtok magamnak, neked, Istennek.

Gyorsan indulok, nem nézek vissza, mert magammal viszlek mindig mindenhova.

Majd amikor újra teherként nehezedik a hiányod a lelkemre, akkor fogok egy mécsest, lassan elindulok.

A kapucnis idegen

Írta: Demény Balázs

Néha egy apró, halk, idegen koppanás is segíthet, hogy észrevegyük a lényeget. Hogy ráeszméljünk, mi az igazán fontos. Hogy felébredjünk álmainkból a szebb valóságba. Bizony, sokszor a valóság sokkalta szebb a képzelgéseinknél…

– Hű de filozofikus hangulatban vagy ma barátom – szólalt meg az egyik társa a kávézóban, s szürcsölt egyet a kávéjából. Három jóbarát ült az asztalnál, és szokásos napi csevegésüket folytatták.

– Olvastam valamit a múltkor a neten – folytatta az előbbi mély gondolatoknak hangot adó fél –, egy novellát, azt hiszem. Onnan jutottak eszembe ezek.

– Ki volt a szerző? – kérdezte a harmadik.

– Nem tudom, valamilyen Balázs… ismeretlen szerző számomra. Egész jó volt.

– Érdekes lehetett.

– Nem egészen, inkább tanulságos. De várjatok, megkeresem – s elővette telefonját. – Meg is van! Azt írja amúgy, hogy megtörtént eseményeket ír le. Felolvassam?

– Halljuk! – s az belekezdett a neten talált novellába.

A férj összeveszett a feleségével. Félreállt az út szélére, leállította a motort, hátradőlt, és végiggondolta az elmúlt fél óra eseményeit.

Nem is tudja már igazából, hogy min vesztek össze. Valami apróságon, ahogy az lenni szokott. De ahogy egy apró lezúduló kő végül hatalmas kőomlást csinál, úgy kerekedett a veszekedés egyre nagyobbá és hangosabbá. Az ordibálások következtében még a gyerekek is elkezdtek sírni. Hiába kérte a felesége zokogva, hogy ne menjen, a férj felkapta a kabátját, beült az autóba, és elhajtott. Maga se tudta, hová megy. Csak minél távolabb legyen! Végül a közeli tó partjánál kötött ki.

Miután lejátszotta fejében az eseményeket, próbálta megnyugtatni magát. Behunyta a szemét, és pihent egy kicsit. Viszont, az út mellett haladó autók fényei elkezdték egyre jobban zavarni őt. Hát persze, hogy most kell erre jönnie mindenkinek! Úgy van, kapcsold csak rám a refidet, ne zavarjon, hogy itt ül valaki!

Egy idő után elege lett, hogy nem tud csak öt percre nyugton, csöndben lenni egyedül,

fényszórók nélkül, ezért tovább hajtott. De akárhová ment, mindenhol ugyanez volt a probléma. Bánta most, hogy a főváros külvárosi részében lakott. Itt még a tónál vagy az erdő mellett sincs nyugta az embernek! Ilyenkor visszavágyott vidékre. A faluban! Na ott van nyugalom!

Mivel sehol se talált egy helyet, ahol nem zavarják az autók zajai és fényszórói, végül arra lett figyelmes, hogy visszajött a parkolóba a társasház elé, ahol lakott. Csodás. Újra itt!

De itt legalább most nem jönnek-mennek a kocsik. A visszapillantóból pont látta a lakásuk ablakát. A redőny le volt húzva, s a kis lyukakon fény szűrődött ki. Tehát még fent vannak.

Talán vissza kéne mennem – gondolta a férj. Mennyi lehet az idő? A fenébe, fent hagytam a telefonomat! Mindegy. Nem, nem akarok visszamenni. Elegem van ebből. Mindig én vagyok a hibás, ő persze sosem. Mindig csak én kérjek bocsánatot, én engedjem el a dolgokat, én bocsássak meg…

Mondjuk most elég durván odaszóltam neki. Ráadásul a gyerekek előtt! – elkapta egy érzés, hogy tulajdonképpen nem is azért nem akar

felmenni, mert nem tudna megbocsátani a feleségének. Magának nem tud megbocsátani. Csak azért hajtott el, mert szégyellte magát. Saját maga elől menekült el otthonról.

Hátradőlt, és behunyta a szemét. Közben elbóbiskolt vagy tíz percre. Szendergéséből egy halk koppanás ébresztette föl. Valaki kopogott a kocsi hátulján. Azt hitte, hogy a felesége jött le hozzá. Hátra nézett, de csak azt látta, amint egy idegen távolodik el az autótól. Fejére kapucnit húzott, semmilyen szögből nem volt kivehető az arca, csak ha szembefordult volna vele. A férj rögtön kiszállt az autóból, hogy kérdőre vonja, mit akart.

– Hé! Te kopogtál? – kérdezte a férj, de nem kapott választ. A kapucnis idegen csak sétált tovább.

– Mit akartál tőlem? Hallod? Várjál már! – és elindult az idegen felé, aki megállt, és egy kicsit oldalra fordította fejét, hogy válaszoljon:

– Menj haza! Hagyjál engem békén! – és tovább sétált.

– Hát de… – nem tudott válaszolni, vagy inkább már nem is akart foglalkozni a kapucnis idegennel.

Felnézett az ablakhoz, és elfogta egy érzés. Már nagyon hiányzik a családja, és azonnal látni szeretné őket. Így hát felrohant a lakásba. Mikor belépett, a felesége és a gyerekei szó nélkül a nyakába ugrottak. Hosszan ölelte, és forrón csókolta őket.

– Valóban érdekes történet – szólalt meg az egyik kávézó barát.

– Én utána mentem volna – mondta a másik.

– Minek? Hát nem értetted meg a történet lényegét? – kérdezte a mesélőnk.

***

Mikor a kapucnis idegen befordult a sarkon, egy hajléktalan jött vele szemben. Az idős, otthonát vesztett ember részeges járása instabil volt. A földet bámulva lépkedett. Mikor a kapucnis idegen elhaladt mellette, felnézett, és néhány ezredmásodpercig látta ragyogó arcának mosolyát. A hajléktalanban feltámadt a felismerés, azonnal kijózanodott, és szíve reménnyel töltődött tele. A kapucnis idegen után fordult, térdre borult, és csak ennyit mondott: „Királyom!”

Útvesztő

Írta: Konkoly Erika

Vasárnap reggel az ablakból kinézve láttam, hogy gyönyörűen süt a nap. Hétvége lévén nem volt fontos teendőm, így a megszokott sétámra indultam. Felöltöztem, magamhoz vettem a kulcsaimat és útra keltem. Lassú, ráérős léptekkel haladtam a főutcán, beszívtam a friss levegőt, s közben hallgattam a madarak énekét. Minden olyan mesébe illő volt, mintha egy regényben lettem volna. Így éreztem magam akkor, amikor épp nem telepedett rám a sötétség. Sajnos ez gyakran előfordult. Az ember nem tudja irányítani, csak úgy megtörténik.

Olyankor a légzés nehézkessé válik, a gondolatok kuszák és értelmetlenek lesznek, s minden döntés, tett rossznak bizonyul. Végérvényesen nem törődünk vele, mert ott, akkor, nem számít, csak keressük a kifelé vezető utat. Ezt csináltam én is. Nap mint nap kerestem a kiutat, ám sosem jártam sikerrel. A kudarc csak még jobban a mélybe taszított, de voltak napok, amikor a világ szebbik oldalát láttam. Harcoltam ezekért a napokért, s ennek hála egyre több ilyet élhettem meg.

Már vagy fél órája sétáltam, amikor elértem a parkot. Szokásomhoz híven végigmentem minden egyes utacskán és megcsodáltam a növényeket. Tetszett, hogy szebbnél szebb virágokat ültettek ki,

amelyek számomra az élet szépségét és az újjászületést szimbolizálják. Ez is azt mutatta, hogy képes vagyok meglátni a jót. Egyfajta bizonyosság volt, hogy elmém felismeri az élet szépségeit. Ezeket a pillanatokat úgy éltem meg, mintha egy hatalmas kar kis időre kiragadott volna az útvesztőből. Olyankor mintha minden értelmet nyerne. Minden dologra, eseményre, van racionális magyarázat, így nem kell magamat hibáztatnom. Ám amikor nem jött a kar, hiába is vártam, minden egyes dologért önmagamat okoltam.

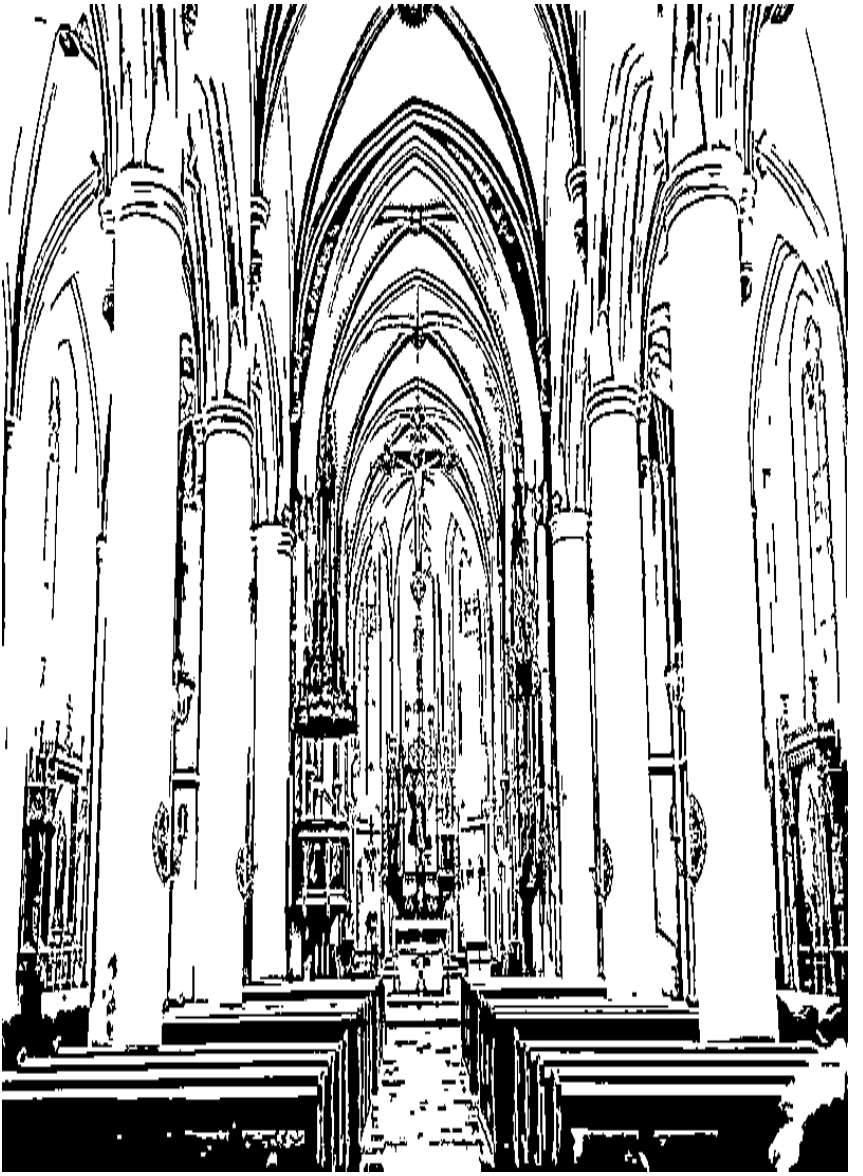
Az a sok kérdés, amelyet saját magamnak tettem fel, s egyéb vádaskodások, hogy mit miért tettem, vagy épp nem tettem, sosem hagytak nyugodni. Gondolataim igencsak elkalandoztak séta közben, de nem bántam. Tudom, hogy időnként rendet kell tenni, ki kell üríteni a lelki szemetest, hogy új érzéseket, élményeket fogadhassunk be. Ezt a gondolatmenetemet a templom harangjának kongása szakította félbe. A templom a park mellett helyezkedett el, helyet foglaltam az egyik padon, kizártam minden kültéri zajt, és a pap szónoklatára koncentráltam.

„Testvéreim, éljetek a mának, örüljetek minden földi jónak. Az élet mulandó, csakis olyan dolgokkal foglalkozzatok, amelyek boldogsággal töltik meg szíveteket. Segítsetek, ha módotokban áll, hisz az Isten megjutalmazza azokat, akik

szabad akaratukból jót cselekszenek. Ne gondoljatok a múltra, hiszen oda olyan események tartoznak, amelyeken már képtelenek vagyunk változtatni. Kérdezem én, miért is búslakodnánk olyan dolgok miatt, amelyek már megtörténtek? Higgyetek a jóban, s az rátok talál. Ha bármiféle sérelem ér benneteket, bocsássatok meg egymásnak, mert az, kinek szíve haragot táplál, nem léphet be a mennyek országába. Legyetek kedvesek, megértőek, és nem csak másokkal szemben, hanem önmagatokkal szemben is. Úgy szeressétek és fogadjátok el magatokat, ahogyan az Isten megteremtett benneteket. Nem vagytok más, mint az Ő két kezi munkája!”

Amikor véget ért a prédikáció kinyitottam a szemem. Akkor jöttem rá, hogy olyan dolgok miatt hibáztattam magam, amelyekre kicsit sem volt befolyásom. Ebből adódóan az önmagam iránt érzett szeretetet felváltotta az utálat. Tudtam, hogy a régi sérelmekért nem én vagyok a felelős, de mégis önmagamat ostoroztam miattuk. Itt volt az idő, hogy megbocsássak magamnak, és szeretettel kezdjek önmagamhoz szólni.

– Megbocsátok, és nagyon szeretlek! – suttogtam, majd felálltam és elindultam kifelé az útvesztőből.

Testvér-kapcsolat (Igaz történet)

Írta: Hanna J. Nagy

Azon a csodás napon, melyet boldogan eltöltöttünk kettesben, éreztem valami furcsát szívemben. Akkor még nem tudtam, hogy ez örökké elkísér életem során…

Gyermekkorom legszebb éveit meghatározta testvérem barátsága, törődése, olyan fajta segítése, ami számomra a legfontosabb. Jó pár évvel idősebb volt nálam, mindig felnéztem rá, példaképemnek tekintettem. Olyan szerettem volna lenni, mint Ő, magabiztos, okos és szép!

Amikor megszülettem, kicsit pufók voltam, mármint az orcám, bár akkor még nem zavart annyira. Ebből adódóan elnevezett engem Pofinak, imádtam ezt a becenevet. Mint később kiderült, Édesanyámmal a kórházból való hazatérésünk után nem akart engem nővérem, azt mondta, kicseréltek és vigyenek vissza. Nem is hasonlít rám. Tejfölszőke hajjal, fehér bőrűen jöttem a világra. Ő az ellentétem, barnahajú és göndör, olyan, mint az afrikai törzseknél a nők haja, alig lehetett kifésülni.

Az embernek pár napos korában nincsenek emlékei, de olyan szépen mosolyogtam rá, hogy megsajnált és azt mondta:

- Úgy gondolom, jó testvérem lesz, adjunk neki egy esélyt!

Ez az első megkönnyebbülésem volt kisgyermekként, bár akkor még fel sem fogtam. Így kerültem be abba a szeretetteljes, fantasztikus családba.

Eljött a búcsúzás perce, amit nem szerettem, elválni megint tőle, de mindig vártam az újabb találkozást. Kicsit már megöregedtünk, nézeteink különböztek, a testvéri irigység és apróbb civakodások napos szintűek voltak. Szerintem ez erősített meg bennünket. A gondokat mindig megbeszéltük, főleg a kamaszkori szerelemben nem jártas problémáimat, amivel nem tudtam mit kezdeni. Ő tapasztaltabb volt és úgy láttam ezen a téren ő maximálisan jártas.

- Drága Pofikám, köszönöm e csodásan eltöltött napot, nagyon jól éreztem magam, remélem nemsokára megint megismételjük! – majd olyan szeretettel átölelt, amit még előtte soha nem éreztem.

Nem tartott pár másodpercnél tovább, de mintha örökkévalóságnak tűnt volna. Az utcáról beszűrődő lámpafény, az esti nyugvó csend már arra utalt, hogy későre jár. Lassan indulnia kell, a családjához, ahol gyermekei már nagyon várják.

Még egyszer oly boldogan egymásra néztünk és nem gondoltam, hogy ez lesz az utolsó… Arca szépségét, mosolygós tekintetét, válláig érő göndör haját, szeme barnaságát, kedves hangját és testvéri szeretetét örökre bezártam szívembe.

- Vigyázz magadra hugicám…és egy könnycsepp kúszott le bájos arcán.

Mintha sírni szeretett volna, de nem akart, eltitkolta bánatát, félt megosztani fájó problémáját?! - tűnődtem magamban. A bejárati ajtó lassan becsukódik... Az óra elütötte a tíz órát, csend és magány telepedett az otthonra. Ürességet éreztem, távozása elszomorított, szaladtam volna utána, megfogni kezét, kérni, csak még egyszer gyere vissza!

Egész éjjel alig aludtam, nyugtalanított és foglalkoztatott testvérem rejtélyes viselkedése. Nem sejtettem, hogy rossz hírt fogok kapni. Az a pillanat, az a másodperc, amit kitörölnék az életemből, az a mély hang, mely közölte velem:

- Szomorú hírrel keresem... sajnos Nővérét, Zsuzsannát, holtan találták..

A férfi további közlését már olyan messziről hallottam, mint a végtelen univerzumból jövő hanghullámokat, elmosódott előttem a világ, kezemből kiesett a telefon kagylója…megszűntem létezni egy másodpercre, szívem dobbanását nem éreztem.. Nem fogtam fel és nem értettem mi történt. Némán és szótlanul ültem, sírni nem tudtam, bár akartam, üvölteni olyan hangosan, ahogy csak lehet.

Minden összeomlott bennem, nem akartam így tovább élni, nélküle, hiánya fájt, mint virágnak a

fény nélkül. Elmenekültem a világ elől, bezárkóztam magányomba, szomorú énembe.

Az élet nem állhat meg, erősnek kell lenni, tovább kell lépni, élni kell! - egy hang suttogta nap mint nap. Bármennyire is rettenetes, felfoghatatlan csapás az ember életében, nem tudsz mit tenni ellene. Szeretteink elvesztése a legfájóbb, hogy vissza soha nem térnek, nincsenek közös programok, boldog, örömteli pillanatok, együtt töltött ünnepek, önfeledt, gyermeki vidámságok… nincs már Ő, aki mindig ott volt, számíthattál rá, egymás gondolatait kitalálva. Csak gyönyörű emlékek maradnak szívünk mélyén, melyek széppé teszik keserves napjainkat.

Teltek-múltak az évek, szomorúsággal lelkemben, már nem az voltam aki előtte, gyengének éreztem magam, sírtam akkor is amikor nem kellett. Gondolataim összekúszálódtak, kérdéseket tettem fel: visszakaphatom őt valaha? Átírhatom a sorsot, visszarepülhetek abba az időbe hogy megájt parancsojak halálnak? - tettem fel a kérdéseket Istennek.

Egy levél…, mely megváltoztatott mindent, bár tartalmát soha nem tudhattam meg…Lehet, hogy nem ismerjük annyira a másikat, nem érezzük lelki kiáltását, segítségkérését? Mit nem vettem észre,

miért nem láttam a bajt. Mit nem tettem meg érte, pedig apróbb jelei voltak...

Féltem, hogy soha nem fog megbocsátani nekem, hogy nem fogtam a kezét, nem segítettem, tudnom kellett volna mindenről! - magamat ostoroztam mindenért.

Egyik este, kedvenc zenémet hallgatva, - Moonlight szonáta -, mely csodás és lenyűgöző, mindig megnyugtat és elrepít egy messzi, távoli világba, ahol Angyalok szeretetét érzem. Csend vesz körül, magányom zenéje, legbelsőmbe tekintek elmeditálva. A gyertya fénye lassan elalszik, későre jár, nyugovóra térek...

Éjfélt ütött az óra, zaja felriasztott, szívem gyorsan vert, különös érzés fogott el, mintha nem egyedül lennék a szobám magányában.

- Hugicám, drága hugicám…hallom többször, megismételve.

- Hol vagy Nővérkém, nem látlak, csak a hangod hallom – még álmosan kérdezem.

Hálószobámat Angyalok áldott fénye megvilágította, Nővérem gondtalan és derűs arcát megpillantottam, velem volt akkor hosszú idő óta...

- Ne légy szomorú, ami történt az én döntésem volt. Te segítettél volna, ha tudod problémám okait. Nem te vagy a felelős tetteimért. Békélj meg a tudattal, lépj tovább, én megbocsátok azért, amiért nem kell bocsánatot kérned. Felemészt ez a gondolat, tudom. Tudd, én mindig itt leszek neked,

vigyázni fogok rád és figyellek idefentről! Szeretlek és szeretni foglak mindörökké – majd gondolatai befejeztével elrepült az Angyalok szárnyán, még egyszer boldogan visszanézett reám.

- Vigyázzanak rád is odafent az Angyalok! – halkan suttogva mondtam, arcomon könnycseppek potyogtak, de már nem láttam.

Lelkem megnyugodott, szívem boldog. Megbocsátott nekem és én őneki, mindenért, amiért a sors eltávolított egymástól.

Isten meghallgatta imáimat!

Lírai utazás

Írta: Kiss Enikő

-Nem hiszem el, hogy már megint negyed órát késik a vonat! – bosszankodom, miközben jól megpakolt bőröndökkel állok az állomás peronján.

Igazából nem is a csúszás miatt vagyok dühös – bár be kell valljam, ez is nagyban hozzátesz az egyébként sem rózsás hangulatomhoz. A hétvégém ugyanis nem pontosan úgy alakult, ahogy azt terveztem.

Elég ritkán fordul elő ilyesmi, de most tényleg sikerült nagyon összevesznem a családommal. Kicsit úgy érzem, mintha összeesküdtek volna ellenem.

Na mindegy, túlvagyunk ezen a két napon. Bár nem a szokásos feltöltődéssel és nyugalommal térek vissza, inkább egy nagy adag keserűséggel és ellenérzéssel.

Szerencsére mielőtt jobban belemélyedhetnék bármilyen hasonló jellegű eszmefuttatásba, meglátom, hogy közeledik a vonatom. Azért természetesen egy ,,na végre, már ideje volt'' megjegyzés elhagyja a számat, de ezzel a félmondattal le is zártam magamban a témát.

Az óriási tömegben végül sikerül nekem is odajutnom az ajtóhoz és felszállnom.

Megkeresem a jegyemen szereplő helyet, és kimerülten dőlök le az ülésre. Biztos vagyok benne, hogy két perc alatt sikerülne elaludnom, de mégsem teszem. Túlzottan félek attól, hogy nem ébredek fel időben.

Ekkor egy idős hölgy közeledik felém és megszólít:

-Elnézést, ez a 34-es ülőhely?

Gyorsan megnézem a kiírást és bólintok. A néni leül mellém és elővesz a táskájából egy bordó borítóval ellátott könyvet. Azonban nem nyitja ki, még bele sem lapoz, csak leteszi az ölébe.

A szerelvény lassacskán elindul a következő állomás felé. Nem tagadom, alig vártam ezt a pillanatot. Most azonban a csukott könyv rejtélye jobban foglalkoztat. Természetesen nem akarok tapintatlan lenni, és félek, hogy rosszul jön ki a dolog, ezért inkább nem kérdezek semmit. Helyette az ujjamon lévő köves gyűrűt tekergetem körbe-körbe, hogy eltereljem a gondolataimat.

Viszont nem vagyok elég óvatos, és a kis karika lecsusszan az ujjamról, egyenesen az idős hölgy lába elé. Ő szinte azonnal felveszi és felém nyújtja.

-Gyönyörű darab. – teszi hozzá, miközben átadja az ékszert.

-Igen, szép emléket őriz. Édesanyámtól kaptam.

-Biztosan nagyon közeli a kapcsolata a családjával.

Erre a kijelentésre kicsit elszomorodom, ugyanis eszembe jut a negatív végkifejletű hétvégi kiruccanásom.

-Minden rendben? – kérdezi Ő halkan, szinte suttogón.

-Persze, csak tudja, jelenleg nem vagyunk túl jóban a szüleimmel.

-Ha megengedi, elmondok egy észrevételt.

A családi kötelék éppen olyan, mint ez a könyv. Ismerjük a lapjait; a hibáit, a szépségeit. Tudjuk a ,,szereplők'' életútját, múltjukat, jelenüket. Azonban a jövő hiányos rész, azt nekünk kell megírnunk minden egyes nap. Ha egyszer becsukjuk, bármikor újra kinyithatjuk és nagyobb odafigyeléssel és szeretettel viszonyulva csodálatos dolgokat tapasztalhatunk meg általa.

Azt hiszem, ebben a néhány mondatban értettem meg igazán, mi is az az önzetlen szeretet.

Megköszönöm a néninek az ,,útravalót'', és indulok is az ajtó felé, készülődve a leszálláshoz.

Megérkeztem. Minden negatív érzésem úgy száll el, mint ahogy a vonat elment a messzi végtelenbe. A helyét felváltja a megbecsülés és a hála érzése.

A kerékpár

Írta: Goran Episcopus

Már besötétedett. Vége a műszaknak. Nem rossz ez a munkahely. Inkább kikapcsolódás, mint megerőltető. A váltótársam is megjött. Átadás és átvétel. Ennyi az egész. Vár otthon a kis feleségem és a két unokám. Sietek hozzájuk. A kicsik már velünk vannak egy éve. A fiam és felesége között vita volt. Emiatt kerültek hozzánk és tőlünk járnak iskolába.

A sors nagyon érdekes fordulatokat hoz. De szeretem ezt a helyzetet. A gyerekek visszafiatalítanak. Hatvankét éves vagyok, de így ötvennek érzem magam. Közel a folyópart a lakásunkhoz. Horgászunk is a gyerekekkel holnap.

Remélem nem a fülét fogja meg megint a horoggal a kisebbik unokám. Isten tudja miként dobta be, a kis hegyes kampós horog miatt a sebészetin kellett várni kicsit, míg megszabadították tőle. Úgy járt, hogy saját magát fogta ki így a vízből. Emlékezetes történet.

Mire hazaérek már alszanak. Azt tudom, hogy a kis feleségem meg fog várni. Este szoktunk beszélgetni. Vannak problémák, de mi azt mindig megoldjuk. Nemsokára a harmincadik házassági évfordulónk lesz. Nem is tudom, majd mivel

kedveskedjek neki. Vannak terveim, de minden képlékeny. Majd puhatolózok nála minek örülne. Tudom késő lesz mire hazaérek, de biztos vacsorával vár. Ő ilyen. Az teszi boldoggá, ha adni tud minden percben és minden pillanatban. Ez lehet szeretet és lehet figyelmesség, amit a szeretet ösztökél. Így gondolkodva lassan haladok a gyár kijárata felé…

Most este 10 után vagyok kicsivel. A kerékpárom az üzem külső falához van támasztva. Odaérek hozzá. Jó kis járgány. Három éve vettem. Elötte is volt kerékpárom, de azt ellopták. Úgy eltűnt, mintha nem is lett volna. A rendőrségen is be lett jelentve. Sorszámmal és a tulajdonlást bizonyító lappal. Nem történt semmi. Bekerült a megoldatlan akták közé. Nekik ez nem is nagy ügy. Ennél sokkal fontosabb dolguk is van. Azt sem oldják meg csak ha tetten érnek, vagy valaki megmondja nekik ki a tettes. Kevés dologra jönnek rá maguktól.

Mielőtt elindulok ellenőrzöm a kerékpárt. Volt úgy, hogy leeresztette valaki a kerékből a levegőt. Na ezért van mindig pumpa a táskámban. Persze gumijavító felszerelés, meg kis kulcsok, ha valamit meg kell húzni rajta. Sose bosszankodok. A harag nekem nem fontos. Csak magamat bántom vele. Ha gond van megjavítom és megyek. De most nincs gond. Minden remekül működik. Leellenőrzöm a világítást. Érdekes, egyszerű rendszer. Egy dinamó, ami a kerékre rátámaszkodva kis áramot termel.

Pont elég ahhoz, hogy az első és a hátsó lámpa működjön. Megpörgetem a kereket és látom ezzel sincs probléma.

Felszállok a tipikus férfi kerékpárra. Jó lenne ez túrázásra meg kirándulásra is. Igaz ez is egy túra nekem, hogy eljövök dolgozni vele. Öt kilométer ide és ugyanennyi hazáig. Óvatosan és figyelmesen, mert mindig úgy kell menni mintha bárhonnan jöhetne veszély. A másik meg én se legyek túl veszélyes. Mindig minden rendbe van, ha odafigyelek. Van itt gyalogjárda és inkább azon haladok a kerékpárral. Az autó úton csak végső esetben.

Kerékpár, de viszonylagosan gyorsan haladok vele. Fél óra és otthon leszek. Annyi, hogy ezen a kanyargós ipartelepi úton legyek túl, mert itt megszűnt a járda. Egy kettő autó el is húz mellettem és nem tart nagy távolságot. Mindenki siet haza. Este 10 után nem igazán jók a látási viszonyok. Az autókat már hallom sokszor mielőtt elhaladnak mellettem. Némelyiket a hangjáról felismerni. Milyen típus, milyen sebességgel és milyen irányból…

De most azt hiszem nem sikerült és ez egy pillanat alatt tudatosodott bennem. Még fékhangot se hallottam csak láttam, hogy elképesztő sebességgel kirepül alólam a kerékpár és a hátsó kereke szét esik közben. Miként fogom ezt megjavítani és mennyibe kerülhet. Majd míg ezt

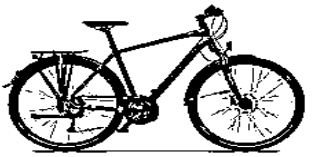
gondoltam, hanyatt vágódtam. Éreztem, hogy egy motorháztetőt behorpasztok és a nyakam beverve egy pillanatra elvesztem eszméletem, miközben a testem a tehetetlenségi erőhatások miatt repül....

Aztán felnézek. Semmim se fáj. Azt hiszem megúsztam, csak kicsit késni fogok otthonról... A kerékpárt keresem szememmel, de valahova messze repült. A tehetetlenségi erő miatt a kocsi is kicsit arrébb van, mint ahol belémhajtott. Egy kis ember ugrik ki belőle és egy másik test fölé hajol. Talán elütött valaki mást is. elindulok arra felé, de mintha nem is lépnék. Milyen furcsa. Egy másik kocsi és egy harmadik is leáll. Valaki mentőért kiált. Eközben meglátom a testet. Ez én vagyok.... Akkor ilyen a halál.... Most mi lesz a gyerekekkel... Mi lesz a családdal nélkülem…

Az idő már nem telik nekem. Olyan végtelenségbe értem, de még nem tudom miért van tudatom. Szinte ragaszkodva állok testem mellett, hátha valahogy újra az enyém lesz. Nem mintha az egészségemmel baj lett volna, de most semmi extra fájdalom. Olyan érdekes és jó érzés kicsit lebegni így.... Hallom a mentős hangját.... Meghalt

Nekem most már ennyi, csak a családom mit fog érezni… Csodálatos színeket látok. Megyek a fény felé…

Megbocsátottam, de milyen áron… ?

Szív lángja

Írta: Bahus Antal Katalin

Egy reggel elmentek a gyerekek iskolába, 10 perc után szaladva jöttek haza mert a tanárok hazaküldték őket, hogy kitört a háború. Megállt az élet. Mindenkit elvittek katonának, fiatalt és időset egyaránt... A boltok polcai kiürültek, bezártak, sokszor órákig nincs áram. Nem mehettünk ki, kijárási tilalomat vezettek be.

A sziréna hangjára a 8 éves gyermekem remegésbe tör ki sírva, hogy gyorsan hová bujjunk (ez napi szinten így megy). Amikor elmegy az áram felsikolt. Az iskola az olyan ritka, hogy három hónapban egy napot tud csak menni, most,ezen a hétfőn. Aztán jött a kijarási tilalom ezért hazaküldték őket...

Ha meg éjjel szólal meg a sziréna sírva ugrik fel gyermekem és szalad álmában.

Nem tudom ez amit átél megbocsáható e... ?

Nem tudom hogyan védjem meg őket. Lassan belebetegszem az aggodalomba. Már röpült el fölöttünk rakéta mi van ha célt téveszt?... Hogyan tudnám megvédeni a gyermekeim egy olyan háborúban, ami nem a mi harcunk....

Csoda szép nap a mai,

Hűvös téli szellő kíséri.

Sétálunk boldogan, hisz a hangulata csuda jó.

Mihez semmi sem fogható.

Veszek egy nagy levegőt, érzem szinte megdermed az arcom.

Nem messze tőlünk gyerekek boldog játéka töri meg a csendet.

S az apák szelíd hangja,

Mivel gyermekeit rendre utasítja.

De várj, mi történik? Az ég miért sötétlik?

Uram mi történik?

Miért sír az ég is?

Futva irány haza,

Az ártatlannak nincs választása.
Nem gyerek nevetés amit hallunk.
A szíréna váltja hangjuk.
Ember, ember ellen!
Istenem ne engedd el kezem.
Miért kell a háború?
Kinek jó, ha a nemzet szomorú?
Körbe nézek szívem nagyot dobban.
Nem látni már játszó gyermeket.
S a büszke apák is eltűntek.
Istenem..! el ne engedd kezem,
Segíts szeretteim megvédenem!
Elmúlik majd tudom jól,
S nem marad utána semmi jó.
Létezik az igaz megbocsátás?
Letenni a terhet mi nyomja szíved,
Hogy életed újra felépíthesd?
Istenem el ne engedd kezem,

védd meg az ártatlant.

Tartalom:

Születésnapi könnyek
Írta: Erdős Sándor

Nehéz diák évek
Írta: Poór Edit

Fehérköpeny2358
Írta: Szomík Szilvia

Ha megdobnak kővel, dobd vissza kenyérrel!
Írta: Budai Bíró Endre

Angyali fény
Írta: Orosz Krisztián

A kiszolgáltatott gyermek
Írta: Szabó Anasztázia

Percek
Írta: Guti Csaba

A szikla peremén
Írta: Bubrik zseraldina

A Gonosz, a Rút, és a Szende
Írta: Bubrik Zseraldina

Szappanbuborék
Írta: Bubrik Zseraldina

Tornádó
Írta: Nagy Cynthia

Kódolt bűnök
Írta: Gulrich Ildikó

Bohóc
Írta: Gulyás Gábor

A megbocsátás ereje
Írta: Amy Campbell

Elveszett idő
Írta: Poór Edit

Megtaposás
Írta: Danó Tímea

Találkozás Istennel
Írta: Cseh Vera

Hősként
Írta: Bálint János

Az emlékdoboz
Írta: Fodor Gyöngyi

Kínzó lelkiismeret
Írta: Tóth Lászlóné

Mégis van Isten
Írta: Tóth Lászlóné

Elengedés
Írta: Szabó Hetty

Éltető bűnbocsánat
Írta: Hamerli Éva

Elkéstem, de megbocsátasz?
Írta: Hosszú Bettina

A remeték vacsoráznak
Írta: Robin O'Wrightly

A harag börtönében
Írta: Lena Belicosa

Ági története
Írta: Márkus Katalin

Hullócsillag
Írta: Kimmel Gábor

Szembe nézve
Írta: Márton Csilla

Márk 11:25
Írta: Gáll Júlia

A római százados
Írta: Kincses János

Levél önmagadnak
Írta: Evo Vonka

A hit ajándéka
Írta: Marafkó Viktória

A vihar
Írta: Darázs Balogh Katalin

Isteni megbocsájtás
Írta: Besnyei Júlia

Csak arra kérlek, bízzál bennem
(Mihi crede puer)
Írta: Buday Anikó

A tatár lány
„A novella a képzelet szüleménye“
Írta: Erdélyi Tünde

A vér-szava
Írta: B. Rózsás Erzsébet

Kegyelem
Írta: Horváth Gréta

Lelkem útja
Írta: Gyurkovics Anikó

A kapucnis idegen
Írta: Demény Balázs

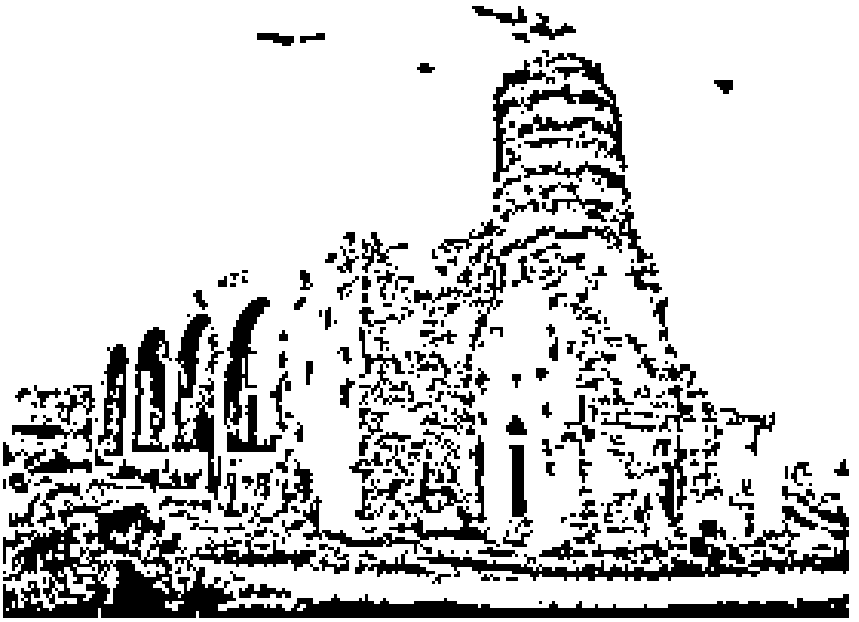
Útvesztő
Írta: Konkoly Erika

Lírai utazás
Írta: Kiss Enikő

Testvér kapcsolat (igaz történet)
Írta: Hanna J. Nagy

A kerékpáron
Írta: Goran Episcopus

Szív lángja
Írta: Bahus Antal Katalin

Összeállította

Illyrian Monastery

főszerkesztő: Hanna J. Nagy

szerkesztő: Goran Episcopus